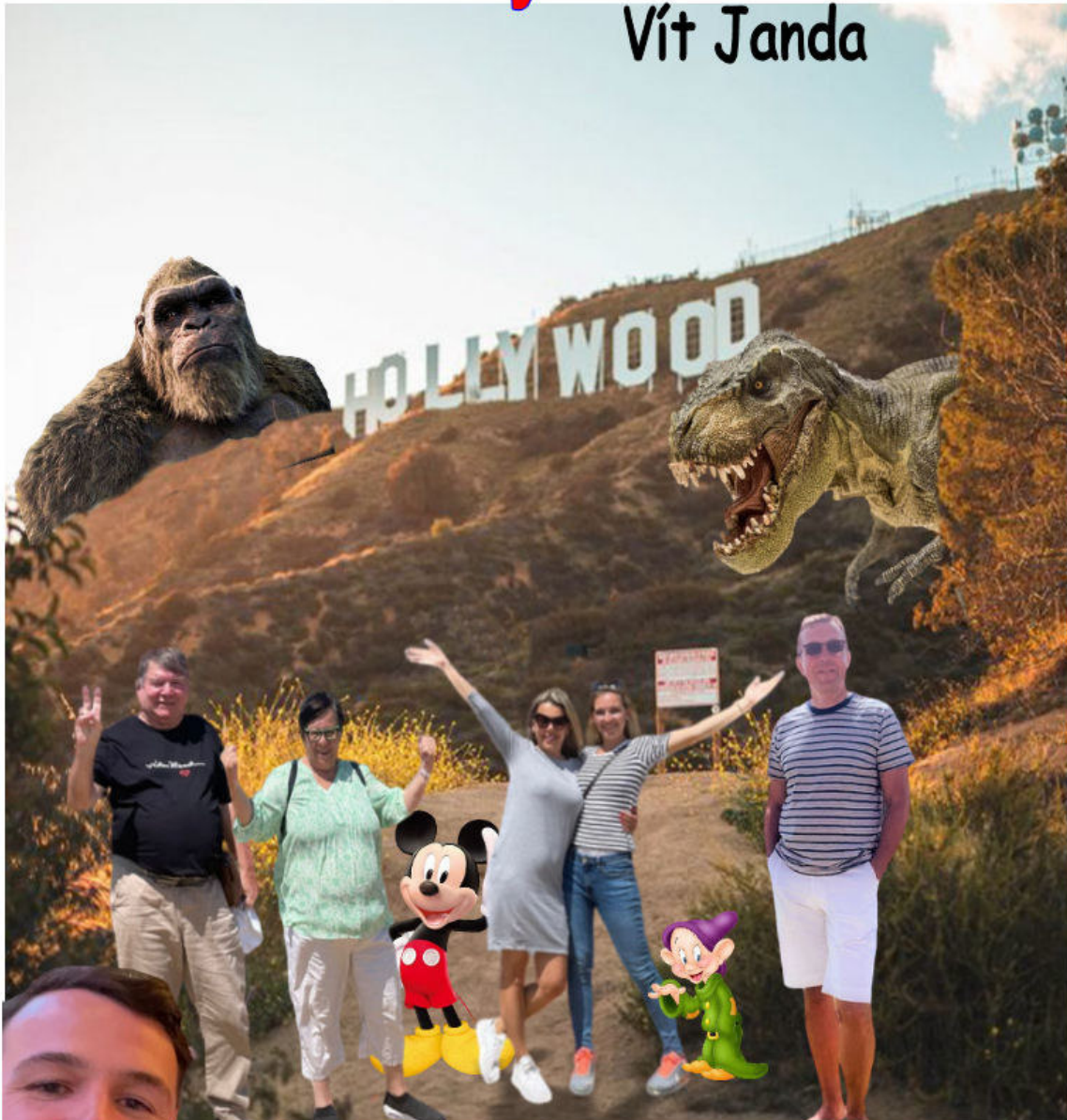

Americký deník

Vít Janda

II. část

Kapitola 12 – A byla tam i Marilyn

Čím více dnů tráví naše expedice na americkém území, tím více se sehrává, koordinuje a secvičuje. Některé úkony má natrénovány už se strojovou přesností. To platí i o každém ránu. Budíček není nikdy přesně určen, a proto někdo spí úplně na doraz a někdo se ještě sladce převaluje na měkkém lůžku. Pohyb obyčejně začíná až tím, že někdo (většinou Katka) zadá v naší whatsappové skupině (dle konspiračních zákonů nazvané Amerika) předem dohodnuté heslo KUK, což znamená, že čas již skutečně nastal. Někdy toto heslo vyšle i Verunka z bytu Maminky, aby nás taktně upozornila, že za chvíli nasedá do auta a jede k nám. Na toto znamení KUK většinou členové družstva okamžitě odpovídají KUK, KUK, aby bylo vidět, že jsou již také vzhůru, že nejsou žádní ospalci.

Jelikož jsou v domečku dvě WC, tak tam problém odpadá. Trochu jiná situace však je s jedinou koupelnou, protože někteří jedinci trpí takovým zlozvykem, že bez ranní sprchy by neudělali ni krok. Na druhou stranu jsou i tací, kteří po velkých přidělech vody po ránu zase až tak netouží, takže mi to ani nevadilo. Zkrátka jsme se po ránu každý dle svého hygienicky porovnali a nastala příprava snídaně. Já postavil plnou konvici vody na sporák a zažehl oheň. (Pro neameričany: Tyto sporáky nemají žádnou zažehávací jiskru, stačí pouze otočit knoflík naplno a plamen se sám zapálí.) Než jsem si namazal na nechutný chléb nechutné máslo a oloupal výborný pomeranč, dorazila obyčejně Verča a společně s děvčaty dokončila snídanovou všehochoť. (Jogurty, ovocné mísy, ovesná kaše nebo takové podivné americké křupky zalité mlékem.)

A tím se dostáváme už do dnešního dne, do pátku 29. dubna. Jelikož je v plánu výlet až na hranici s Mexikem, do San Diega, je nutno udělat přípravu. Sendvičový specialista Venko chystá svačinku a děvčata dávají dohromady všechny potřebné a doprovodné rekvizity. Já, který bude opět dělat nejen navigátora, nýbrž i držiče Verunčiny kabelky, se trochu věnuji teorii: *San Diego je přímořské město v americkém státě Kalifornie nacházející se na jihozápadním pobřeží Spojených států. V roce 2015 tu žilo 1,395 miliónu obyvatel. Je to druhé největší město v Kalifornii a osmé největší město ve Spojených státech. Nachází se severně od státní hranice s Mexikem, přičemž přímo sousedí s mexickým městem Tijuana. San Diego je sídlem hlavního štábu amerického námořnictva. Má přímořské podnebí a nachází se zde mnoho pláží. Průměrná roční teplota je 18 °C. Hlavním zdrojem příjmů města jsou kromě přínosů z přítomnosti námořních sil turismus, obchod, stavba lodí, biotechnologie, počítačové vědy a elektronika.*

Snad k této charakteristice ještě dodat, že onen štáb amerického námořnictva byl do San Diega přesunut z Havajských ostrovů ihned po japonském útoku na Pearl Harbor, což tomuto městu dodalo na vážnosti a důležitosti.

Jo, americká armáda...

My jako trampíci vždycky zpívali: *Až k nám přijdou hoši z jů es ej,
to nám tady bude prima, hej...*
nebo: *Vlny moře, bouře, větry dují,
lod' uhání v dál,
američtí námořníci plují
na Guadalcanál.* *či: My sloužíme svému národu, my sloužíme na moři.
Pro lidská práva, svobodu naše srdce zahoří.
Kdyby každý na svém místě stál, bojový když zazněl
ryk.
S čistým štítem všude bojoval americký námořník.*

Tohle i jiné jsme vždycky hulákali u táborových ohňů, na otevřených schůdcích posázavského pacifiku, nebo v zapadlých vesnických hospůdkách. Měli jsme na sobě americké bundy (i šité doma) a americké batohy zvané usárny. Občas se místní ve zpěvu přidávali k nám, občas na nás vyrukovali aktivní důchodci s páskou POMOCNÁ STRÁŽ VB na rukávě, jsouce přesvědčeni, že tvoří předvoj budoucí války s imperialistickým světem.

A vidíte, nakonec imperialisté přišli z východu. V roce 1968.

Jo, americká armáda. Jak tak přemýšlím o její nezištné pomoci Evropě v létech I. i II. světové války, v době, kdy sama měla co dělat s japončiky v Tichomoří, říkám si, který evropský národ by šel dobrovolně a nadšeně bojovat na úplně jiný kontinent. Vždyť teď se Evropa ostýchá i otevřeně pomoci Ukrajině, která v současnosti čelí ruskému brutálnímu fašismu. Kdyby ten ruskej skřítek neměl atomovky...

Tak by dostal pořádně do držky!

Vracíme se do reálu, protože to, co vidím na pravé straně, na pláži lemující Pacifik, to mi připomíná ty nejakčnější americké válečné filmy.

Kdybych totiž byl opravdový navigátor, nepřemýšlel o ztraceném mládí a zároveň s jízdou monitoroval skutečnost i na mapě, věděl bych, že za San Clemente se rozkládá **Marine Corps Base Camp Pendleton**, což v překladu znamená něco jako základní tábor námořní pěchoty.

Námořní pěchota; nejtvrdí a nejlépe vycvičení muži. Obávaný protivník všech armád světa, a já na vlastní oči vidím nácvik jejich zdrcujícího útoku. Obrněné transportéry kryjí postupující pěchotu a vše ze shora jistí raketami vyzbrojené vrtulníky. Opravdu tak, jak to bývá ve filmech.

Naše cesta však pokračuje dál, a tak hrdinné obránce demokracie záhy zanecháváme za sebou.

Do San Diego jsme přijeli ze severní strany a stále jsme se snažili držet co nejbliže oceánu. Konečně se podařilo v klidu a bezpečně zaparkovat, což umožňovalo v pohodě absolvovat pěší túru až do přístaviště. Po levé straně jsme míjeli již moderní současné město, které již s původním španělským stylem nemá nic společného.

Milý čtenáři, jak již bylo výše napsáno, San Diego je druhé největší město Kalifornie, a proto snad nečekáš, že my tě za jeden půlden seznámíme se všemi jeho zajímavostmi. Ne, my budeme rádi, že stihneme aspoň to, co bylo naplánováno.

Já však v této chvíli ani netušil, co vlastně naplánováno bylo, a proto jsem v zajetí cestovatelské vášně polykal soustředěně metr za metrem. Blíž a blíže oceánu, blíže a blíže novým zážitkům.

První, co jsme viděli již z dálky, byla tato plachetnice. Nemohu vám bohužel prozradit, zda se jednalo o jachtu soukromou, nebo či šlo o školní plachetnici, na níž se budoucí důstojníci budou učit umění, jak zvládat zálučné vrtochy mořských vichrů.

Ovšem to, co bylo ukotveno vedle, to byla samotná historie. Letadlová loď MIDWAY. Obrázek sám nemůže popsat tu obrovskou masu, jež se před vámi tyčila, jako nějaký mytický kolos

z dob starověku, kdy běžně dle legend pluly po moři nestvůrné živé ostrovy a s nebývalou radostí požíraly ztracené námořníky. Dnes je již tato letadlová loď ve výslužbě a slouží veřejnosti jako muzeum. Zaplatíte si vstupné a můžete si tento zázrak poloviny 20. století celý prolézt a prostudovat. Vůbec bych se nedivil, kdyby mezi četnými návštěvníky bylo i několik agentů KGB, kteří by fotili, měřili a zapisovali, by mohli doma, i když se zpožděním osmdesátí let, postavit něco podobného.

Letadlová loď pojmenovaná podle bitvy u Midway. Délka 295 m, šířka 41,4 m, váha 45 000 tun, ve službě 1945 – 1992, počet letadel: po válce 137, později 65. Celkem slušná letecká divize.

Ještě chvíle se ohlížíme, ale jdeme dál. Co vás ale musí okamžitě na další cestě upoutat, je

nadživotní socha námořníka, líbajícího zdravotní sestřičku. Toto plastické sousoší má však i svůj vlastní příběh. Chcete ho vyprávět? Dobrá:

Vraťme se do roku 1945.

Válka v Evropě skončila již před třemi měsíci, tisíce amerických vojáků ale dále bojovaly v Tichomoří proti Japonsku. Po krvavé bitvě o Okinawu se prezident Harry Truman rozhodl zlomit odpor Japonců shozením atomových bomb na města Hirošima a Nagasaki. Japonsko 15. srpna kapitulovalo a prezident mohl Američanům oznámit šťastnou novinu: válka, která Američany stála 418 tisíc životů, definitivně skončila. Díky časovému posunu se v USA slavilo již 14. srpna večer. Za soumraku oznámil radostnou zprávu Newyorčanům starosta města Fiorello LaGuardia. Po čtyřech letech protileteckého zatmění se opět rozsvítila světla velkoměsta. Do ulic

se okamžitě vyrojily tisíce lidí a začaly spontánně slavit. V záplavě konfet se dávali do tance lidé, kteří se dosud navzájem neznali. Oslavy v centru New Yorku trvaly až do rozbřesku dalšího dne.

Euforii na Times Square se snažil zachytit fotograf časopisu Life Alfred Eisenstaedt. "Uviděl jsem námořníka, který běhal po ulici a každou ženu, kterou spatřil, popadl do náručí. Bylo mu jedno, jestli je stará, tlustá nebo hubená. Běžel jsem před ním a přes rameno jsem se ho snažil fotit svoji leicou. Najednou jsem uviděl jakýsi bílý záblesk. Otočil

jsem se a zmáčkl spoušť přesně v okamžiku, když námořník líbal sestřičku v bílých šatech," vzpomíná na vznik legendární fotky Eisenstaedt.

Protože na fotografii není líbající se dvojici vidět do obličejů, vyvstává palčivá otázka: Kdo je onen voják a kdo je sestřička, kterou drží v náručí? V roce 1970 se Eisenstaedtovi přihlásila jistá Edith Shainová s tím, že sestřičkou na fotografii je právě ona. V roce 1945 pracovala v newyorské nemocnici, když se dozvěděla o kapitulaci Japonců, vyrazila na Times Square, kde ji po pár okamžicích popadl do náručí cizí námořník. "Myslela jsem si, že se od něj klidně nechám políbit, když za nás bojoval ve válce," řekla Shainová.

Pokud jde o muže, ti zase tak skromní nebyli, protože k ověření totožnosti se jich přihlásilo rovných deset, Asi to byla

opravdu divoká líbačka tenkrát na Times Square. Nezávislé analýzy však určily muže dva, a proto časopis Time raději napsal, že tím líbajícím je vlastně každý z nás.

Ikonická fotografie inspiruje umělce i filmaře. V roce 2005 vytvořil podle Eisenstaedtovy fotky sochař Seward Johnson téměř osmimetrovou sochu "Bezpodmínečná kapitulace", kterou umístil v přístavu v San Diegu.

Zatímco mládež se šla ještě poohlédnout po okolí, my s Dášou jsme si sedli na lavičku a pozorovali cvrkot okolo sochy. Nejprve se ze všech stran počali trousit vojáci. Námořníci amerického námořnictva. Nejprve jen tak postávali, diskutovali, poté se na nějaký povel vzorově seřadili do vojenského tvaru, před který předstoupil pravděpodobně jejich velící důstojník. Chvilí k nim mluvil hlasem zvyklým udílet rozkazy, ale potom ten hlas zjhl a stal se přátelským, kamarádkým. A já pochopil, že onen muž odchází od armády a tímto se loučí se svým mužstvem. A také že ano, ke konci svého projevu pokynul stranou, kde postával jeho nástupce. Ten trochu ostýchavě předstoupil před tu bandu určitě ne vzorných a rozmazlených mamánek a hlasem nejdřív tak trochu nesmělým, poté však stále více důrazným se svým podřízeným představil.

Poté byl velen rozchod a podle bouřlivého loučení s bývalým velitelem se dalo očekávat, že rozlučka bude nadále pokračovat neoficiálně v některém z místních barů.

Nebo tohle: Přišel mladý námořník se svým děvčetem. On i ona byli přesně oblečeni jako líbající se pár soch. On nainstaloval ve vhodné vzdálenosti od sousoší na stojánek mobil, poté obě přiběhli rychle k soše a zaujali přesně takovou pozici. Pomocí chytrých hodinek byl spuštěn mobil a fotografie na věčnou památku byla hotova.

Pak ještě nějaké zájezdy turistů, davy zvědavců, zkrátka líbající se pár si svou popularitu užíval i 77 let po válce.

Ostatní se vracejí z obhlídky a naše exkurze San Diegem pokračuje:

Tentokrát jsem všechny vyfotografoval u busty Cliftona A. F. Sprague, zvaného Ziggy, viceadmirála US Navy, jenž se proslavil v mnoha tichomořských bitvách. Nejznámější snad byla bitva o ostrov Samar.

Tato úchvatná kompozice soch je umístěna o kousek dál. Jedná se o řečnického muže k postiženým jedincům. My Evropané starších ročníků, kteří se v dějepise pouze učili, že Jan Hus byl první komunista, o vlivu říjnového bolševického převratu na vytvoření ČSR, kde stejně Masaryk dovedl pouze střilet do dělníků, my o těchhle událostech nevíme vůbec nic, a teprve teď, musíme zpětně vyhledávat, kdo je kdo, a co se ještě také ve světě událo.

Takže ten řečnící pán je jakýsi Bob Hope, jenž je v encyklopediích zapsán jako komik, herec ještě němých filmů. Pokud však pátráte dál, tak se i dozvíte, že se velmi angažoval ve prospěch válečných invalidů. Snad i založil nějakou nadaci či prosadil stávající úpravu zákonů, to nevím. Pravdou je, že vybojoval určitou správnou věc a za to mu armáda mimo jiné vystavěla i toto sousoší.

Poučování však už asi bylo dost, a proto vyrážíme do historického centra, prý na kávu. Jdeme chvíli po nábřeží okolo stánků se suvenýry a poté zabočíme okolo jakési novostavby do starších čtvrtí. Již po několika křižovatkách se obraz města mění a začínají převládat spíše španělské prvky. Já sice přesně nevím, co to ty španělské prvky jsou, ale je to tu zkrátka trochu jiné. Romantické...

Procházíme širokou třídou a hledáme nějakou slušnou kavárnu, kde bychom si tu kávu dali. Nakonec vezmeme zavděk jakýmsi polobistrem, kde nám tedy kávu uvaří a do typického amerického umělohmotného kelímku i nalijí. Nu což, zvykejme si, přátelé. Jiný kraj, jiný zvyk. Pomalu dopijíme a jdeme dál.

Prý na nějaký ostrov. Na Coronado ostrov, a to prý teprve něco uvidíme.

Nebudu popisovat zpáteční cestu k přístavišti a potom k zaparkované Mazdě, neb by to bylo zbytečné mrhání časem. Ještě zamáváme líbajícím se, kteří

v této vášnivé pozici vydrží možná ještě déle, než lidský druh na této planetě. Ale to již nasedáme do auta a jedeme k světoznámému obloukovému mostu, který spojuje San Diego

s ostrovem Coronado. Nájezd se povede sice až na podruhé, ale stojí to za to. Panoráma, která se před vámi otevře, je nezapomenutelná.

Božský svět. Z jedné strany shlížíte na přepychové vily Coronada a z druhé ční do nebes mrakodrapy San Diega.

Konečně jsme na ostrově a naše první kroky vedou na pláž, které kraluje renovovaný viktoriánský hotel Del Coronado. Sousedí přímo s pláží, takže hoteloví hosté mohou po ránu popíjet kávu (či drink) spočívající pohledem na převalující se Pacifik.

Bohužel v té době jsem byl neznalý všech okolností, takže jsem se pískem sunul jako normální buran. Dup. dup. Normální hotel, normální písek, normální horko. Kdybych věděl, co vím teď, ploužil bych se po té posvátné pláži snad po kolenou. Nejenom že v hotelu přebývali takoví velikáni jako Einstein či Chaplin, nýbrž i všichni moderní prezidenti USA, J.F. Kennedyho nevyjímaje.

A navíc, byl zde natáčen i slavný film Někdo to rád horké se sexy idolem té doby Marilyn Monroe.

Ano, do tohoto písku legendární Marilyn obtiskla nejen chodidla, ale i ruce, tělo, všechno. Kdyby si nějaký její fanatický ctitel nabral trochu toho písku do skleničky, mohl by doufat, že navzdory tolika létům,

navzdory dravým vlnám, navzdory věčnému se převalování a přesypávání, aspoň jedno, jediné zrnko její věčnou slávu pamatuje.

Jak tak jdeme po té pláži a rozhlížíme se do všech světových stran, vidíme perfektně vypracovaný hrad z písku, nadepsaný dnešním datem a s vyrytým přáním všeho nejlepšího.

Tento výtvar byl ostře sledován z blízké lavičky dvěma plážovými povaleči, kteří ke každému návštěvníkovi, jenž se chtěl s hradem vyfotografovat, hbitě přiskočili a cosi s ním nasmlouvali. Podle mne u tohoto hradu každý den jenom změnili datum, a poté ze zvědavých turistů vymámili jakýsi honorář. Třeba čtvrtáček, třeba dolar. Nemusí přšet, jen když kape.

Ještě si všimněte u stolku nalevo americké a ukrajinské vlajky. Viděli jsme jich tady spoustu. V oknech, na obchodech, na autech. Podpora znásilňované zemi tady určitě je. A Amerika by určitě ráda pomohla.

Kdyby ten skrček neměl atomovky.

Chvíli sedíme u stánku s hlasitou hudbou a uvažujeme, co dál. Pláž je dlouhá 6 kilometrů. Její jednu stranu ukončuje mexická hranice a druhou strážní budka americké námořní základny. Mimochodem na této základně se natáčel zase slavný Top Gun s Tomem Cruisem. A ještě jedna perlička, jež by spíše zajímala mladé dívky, pokud by si přivstaly tak v 7 hodin ráno, mohly by na vlastní oči vidět na této pláži trénink mladých mužů z Navy Seals.

Jelikož já do Navy Seals nepatřím, a to mládí už také není, co bylo, je rozumnější koupit si zmrzlinu, obhlédnout druhou stranu hotelu a pomalu se vybrat k domovu.

Ale mládež nedala, že ještě ne a ne. Prý musíme vidět ještě Balboa Park. Balboa Park totiž není jen další park. Má spoustu zeleně, přirozeně flóru a faunu, ale mimo jiné obsahuje 15 muzeí, kolotoč, miniaturní železnici, vyhlášenou zoo v San Diegu a historické divadlo Old Globe Theatre. Seznam muzeí obsahuje několik uměleckých muzeí, zatímco ostatní se věnují přírodopisu, vzduchu a vesmíru, vědě a slavnému Muzeu člověka.

Tak alespoň do toho parkuúúúúú!

Nuž dobrá, mládeži, ale mi na vás počkáme na parkovišti, neb já už si na chodecké rekordy hrát nemusím.

Když ostatní odešli za novými zážitky, sedli jsme si s Dášou na dřevěnou lavici hned u plotu do parku, natáhli uondané nohy a nedočkavě hleděli na miniaturní koleje, které vedly z tajuplného houští k nám a zase do neznáma. Ve stínu keřů jsem objevil figuríny slona, antilopy a tygra. Byli jako živí, byť pouze umělohmotní.

Uplynul nějaký čas, žádný vláček okolo nás neprojel, však zbytek družstva se navracel přímo opojen novými zážitky. Že prý je škoda, že na to nemáme celý den. A v tom měli asi pravdu, což jsem po zhlédnutí fotografií musel uznat i já.

Nuže, pánové a dámy, tot'výstavní Balboa park:

A pak se jelo skutečné domů.

Cesta uběhla již v poklidu, tudíž pro mne nebyl žádný problém na chvíli usnout. Doma jsme se navečeřeli a každý se pomalu sunul do svého soukromí. Já nenápadně blíž a blíž k Delwynově pracovně, kde mě již lákalo měkké lůžko. Usnul jsem záhy jako dřevo, takže ani posypání pískem, posvěceným otisky Marilyn Monroe, by mě stoprocentně nevzbudilo.

Ale že nám chutnají americké zmrzky!!!

Kapitola 13 – Červená, červená, žlutá!

Je sobota 30. dubna.

Možná že ženskou část naší výpravy včera inspiroval pohled na tu spoustu bojové techniky a na slušivé námořnické uniformy k tomu, že také vyhlásila hospodářský den.

My jsme tomu na vojně říkali příprava na sobotní prohlídku. A byla to solidní buzerace. Všechno rozházet a znovu srovnat do vzorových komínků, vydrhnout podlahy a navoskovat parkety, docpat a naaranžovat slamníky, a hlavně prach. Na bílé rukavici nesměla být nikdy a nikde ani šmouha. A to dokonce i pod vyšroubovanou žárovkou muselo být absolutní čisto. Pak jsme si stoupli jako paka do pozoru a útrpně poslouchali angažovaný řev nadporučíka, jakéž že tu máme zase bordel!

Samozřejmě že u nás v Huntington Beach to teď bylo daleko mírnější. Žádná bílá rukavice, žádný řev, jen občas důrazně udělený příkaz: Už máte vyměněné povlečení? Už jste vynesli ty odpadky? Už je zametená zahrádka? A jak to, že nikdo nedělá snídani?

To všechno šlo okolo mne. Já se v mládí rajónů nadělal tolik, že by průměrná uklízečka už za to mohla odejít do důchodu. Já bojoval boj jiný. Boj proti zkostnatělému a bezduchému plánování, jež ničí ty nejposvátnější hodnoty, které nám dnešní život nabízí.

Zítra hraje Slavia s Plzní!

Je to rozhodující zápas o titul mistra ligy!

A já bych to chtěl vidět!

Jenže ostatní ne a ne a ne. Jede se do Hollywoodu a basta!

A proč se nejede v pondělí? Copak ten Hollywood někam uteče?

Když nechceš jet, tak nejezdí. Můžeš se v klidu dívat na ten tvůj fotbal.

Ale já chci vidět obojí! Fotbal kvůli mně nepřeloží, ale do Hollywoodu můžeme klidně v pondělí.

Ne, jede se zítra, v neděli!

Kdo nemá slávistické srdce, ten nepochopí, a naopak, jeho srdce je tvrdé a neústupné. Řekl bych, že trochu nakažené epidemií z Letné.

Zvednu oči k obloze, odkud se ozývá hlas jedné naší filmové osobnosti: „Jestli si ten fotbal neprosadíš, tak seš u mě mrtvej Homolka!“

Jenže já nejsem Homolka, a navíc, máme již několik let demokracii, takže se asi podvolím, vždyť Hollywood a následně studio Universal byly pro mne coby video amatéra ty největší lákadla.

Když vyhraje (což je téměř jisté), budu v klidu. A kdyby, nedej bůh, to dopadlo naopak (nepřipadá v úvahu), aspoň se ušetřím šoku a následným frustracím.

A také musím ukázat trochu vděku, neboť již neuslyším takové ty narážky jako, kdy už sníš ty párky? Za chvíli se ti zkazí! Proč jsi je tedy kupoval? Dáša se totiž nejen ekonomicky, ale hlavně šikovně zbavila této uzeniny, jež určitě nasákla kosteleckou kvalitou. Povedl se jí hned po Ježíšovi, který uměl vykvasit vodu ve víno, jiný zázrak. Vyčarovala z nejedlé uzeniny vynikající frankfurtskou polévku.

Zítra jedeme tedy do Hollywoodu!!!

A dneska na večeři ke Katunce.

K ní domů, do Dana Point.

Ale nejdříve se stavujeme v San Juan Capistranu.

Jedná se o malé městečko, shodou okolností položené také na oné rekreační železnici. Centrem všeho je překrásný kostel, který prý má ještě krásnější zahradu. Tu jsme bohužel nestihli, protože poslední termín prohlídky již vypršel. Prošli jsme se tedy alespoň po postraních ulicích, které mi v něčem připomínaly naši zlatou uličku. Lemovaly ji totiž malé domky a domečky, které dnes byly využívány většinou coby restaurace nebo penziony.

V klidu a pohodě jsme si všechno prohlédli, prošli se tímto původně španělským městečkem tam a zase zpět a nedalo se nic jiného dělat než pokračovat v jízdě.

Směr Dana Point!

Dana Point je pojmenování podle mysu, na kterém se městečko (samostatné teprve od roku 1989) rozkládá. Proto také vlastní jeden z mála přístavů v regionu Orange County.

Katunka i se svým manželem Jessim bydlí také v jakési kolonii, leč kolonii s větší nabídkou soukromí, neboť její domky jsou vkusně rozmístěny v přírodní scenérii, spíše podobné parku. Celá osada je zároveň pod uzavřením, takže Verunka musela telefonovat, aby nám Katunka dálkově otevřela vjezd. Když se tak stalo, vjeli jsme

majestátně dovnitř. Katunka nás již čekala před vchodem a zatímco Jessi pilně a svědomitě připravoval dnešní večeři, ona nás postupně provázela všemi místnostmi jejich domu.

Přístav v Dana Point.

Ten domek byl velmi pěkný, byl prostornější než bydlení Verči a Delwyna, neboť nabízel k užívání i první patro. Navíc je vkusně vyzdoben Jessiho uměleckými, většinou ze dřeva vyráběnými předměty. Vedla se i debata o budoucnosti jejich rodiny, o případném stěhování, či odkoupení domu. Ono totiž toto bydlení není žádná sláva. 3 200 \$ každý měsíc a případný odkup do osobního vlastnictví by vyšel na milion dolarů. Zkrátka, všude chleba o dvou

kůrkách. Ale Katunka s Jessim jsou ještě mladí, plní ideálů a plánů do budoucnosti, takže jim nemá cenu kazit nějakými pochmurnými předpověďmi dnešní sváteční náladu.

Sváteční proto, neboť nejen naše návštěva je výjimečná a pravděpodobně neopakovatelná, ale hlavně je tu ještě dozvuk Verunčiných narozenin. Proto se také dostává na stůl přednostně pro ni speciálně upečená její oblíbená dobrůtka, vyzdobená spoustou svíček.

A zase všichni pějeme hymnu oslavenců a zase se líbáme a zase se objímáme.

A potom to začne. Katunka obratně servíruje na stůl veškeré pochutiny, které obětavý Jessi vykouzíl.

A že jich není málo. Tři druhy masa, plno pomazánek, hodně zeleniny a k tomu typické mexické placky, tentokrátě však menší velikosti. Já se musím přiznat, že

jsem si tenhle druh stravy příliš neoblíbil. Vy si totiž musíte na tu placku nanést veškeré vámi vybrané přílohy, poté vše zabalit do takové kremrole a v této podobě začít konzumovat. Mně když se toto i podařilo, mohl jsem se rozhodnout pro dvě varianty přijímání potravy. Buď jíst onu mexickou roládu ručně, opravdu jako kremroli, nebo nechat závitky na talíři a způsobně z něj malá sousta ukrajovat. První způsob jsem zavrhl, neboť při prvním kremrolovém skousnutí hrozilo, že mi tou druhou stranou vyhřejnou další pochutiny přinejmenším na stůl. Při druhé variantě by sice vystřelily laskominy pouze na talíř, ale i tak by se spíše jednalo o souboj s potravou. Proto jsem aplikoval alternativu třetí, alternativu vlastní. Položil jsem sice placku na dno talířku, zaplnil jsem ji všemi těmito lahůdkami, ale místo, abych to vše zabalil, vyjedl jsem to příborem přímo z placky. A na tuto použitou placku jsem si opět naservíroval všechno možné i nemožné. A tak dále a tak dále. Je sice pravdou, že jsem moc těch placiček nesnědl (asi jednu – ze slušnosti), ale ostatního mraky. Díky Jessi, díky Katunko, bylo to opravdu výborné, fantastické!!!

A tak pivo i víno šumělo, řeči se vedly a hlavně se vzpomínalo. Na doby dětství i mládí, na všechny prožité prázdniny, na všechny lumpárny. Laskavý čtenář jistě pochopí, že vzpomínaly hlavně Verunka s Katunkou. Kdepak já a nějaké lumpárny! Ať si vzpomínám, jak chci, žádné si neuvědomuji. Asi jsem byl vzorné dítě (ha ha ha).

A jak protékaly našimi hrdly nápoje, tak protékal kolem nás i čas. Pohled z okna na slunko prozrazoval, že je nejvyšší čas. Čas na velkolepé představení.

Čas na úchvatnou podívanou, na unikátní a nenapodobitelné show.

Měli jsme totiž v plánu sledovat západ Slunce do vod Pacifiku. Úkaz, který každý z nás sledoval již nescíslněkrát, ale málokdo na břehu Tichého oceánu.

Katunka nám za tímto účelem poradila pláž *Salt creek beach*, která je ještě součástí městečka Dana Point. Ona s Jessim s námi už nejeli, takže po srdečném rozloučení jsme vyrazili sami.

Když jsme dorazili na místo, zůstali jsme chvíli překvapením stát. Je těžké popsat onu nevšední scenérii, ten přírodní amfiteátr. Toto místo bylo pravděpodobně velmi dobře známé a také velmi populární. Mnoho zvědavců a obdivovatelů tohoto slunečního rituálu již zaujalo svá místa, ať už na dekách či jinak. Bylo zajímavé sledovat i mezigenerační rozdíly. Tak třeba návštěvníci starší si s sebou vzali i židličky se stolečkem, na kterém nesměla chybět otevřená láhev dobrého vína, při které se velmi dobře diskutovalo o světové politice, o nových premiérách hollywoodských filmů i o úspěšně se rozvíjejícím byznysu. Ti mladí si zase přinesli jenom deku a někdy i tu láhev, utábořili se co nejdále od ševlícího davu a nedočkavě čekali, až celá produkce skončí, až bude tma, až tu budou sami...

A najednou okolo se rozléhající šum utichl jako mávnutím kouzelného proutku a oči všech se upřely k obzoru, k linii horizontu, kam důstojně, však nezvratně putoval sluneční kotouč. Čím byl níže, čím více se blížil hladině oceánu, tím byl krvavější a krvavější. Jako by z něj vyprchával život, jako by byl zraněn. Vždyť kolik pověstí a bájí vznikalo o pouti tohoto ohnivého talíře mezi starověkými národy, ať v Evropě či tady v Americe.

Řekové věřili, že každý den se po obloze prohání se svým čtyřspřežím bůh slunce Hélios.

U starých Egyptanů bůh slunce Re býval často znázorněn jako člověk s beraní nebo sokolí hlavou zdobenou slunečním kotoučem. Egyptané věřili, že během dvanácti hodin denního světla cestoval po obloze ve sluneční bárce a v noci putoval říší podsvětí.

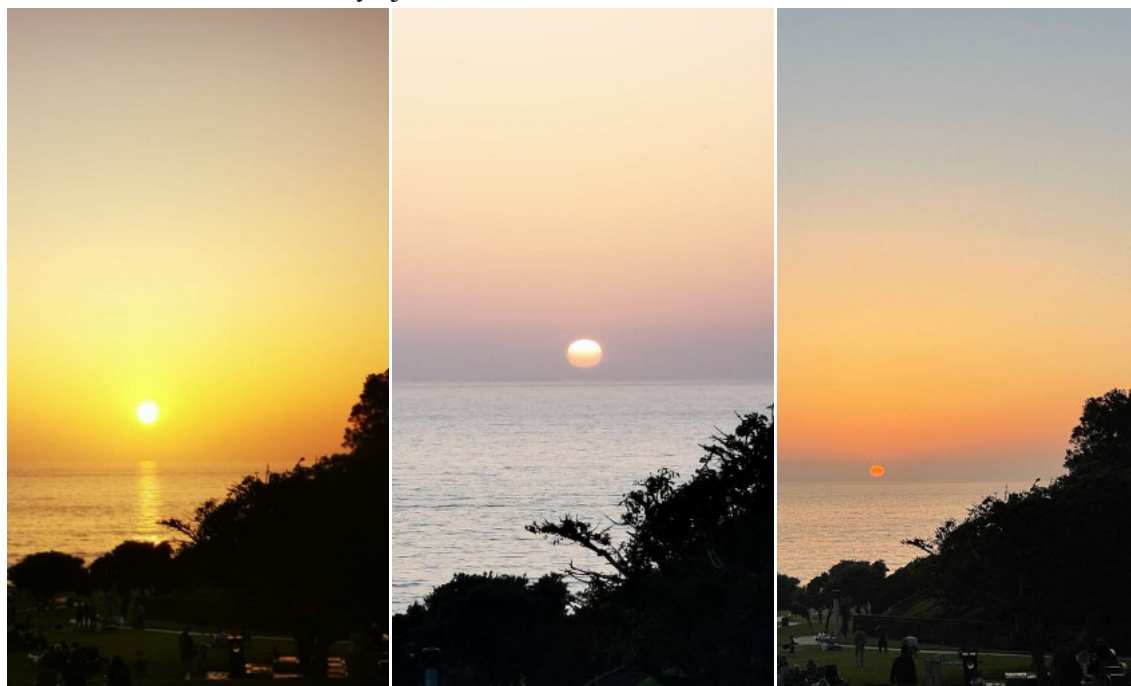
U Inků byl zase bohem slunce Inti, u Sumérů Utu, Eskymáci uctívali Malinu a střeoevropští Keltové pro změnu Lugha.

Bývaly to všechno samozřejmě pohádky, ale na druhou stranu, jak chcete vyjádřit tu krásu, když tehdejší civilizace ještě nedorostly ani k základním fyzickým zákonům. Zato my už bychom měli vědět, že Slunce je jen obyčejná hvězda, kterých jsou na obloze miliardy a ke kterým se snad jednou vyspělejší a moudřejší lidstvo vypraví.

Pokud Rusáci nevyprovokují třetí světovou.

Potom už při troše štěstí zbudou jenom poslední přeživší, asi středoafričtí Pygmejové, kteří tak za dva, tři tisíce let uskuteční první zámořské plavby, aby zjistili, že ten svět venku je opravdu kompletně mrtvý.

Ale dosti melancholie, když je stále na světě tak krásně!

Cestou domů mlčíme, neb do sebe ještě pozvolna vstřebáváme ten nezapomenutelný zážitek, když tu Venko z ničeho nic počne cosi mumlat. Nejprve jen tak pro sebe, potom hlasitěji a nakonec téměř radostně vykřikuje: „Červená, červená, žlutá! Žlutá, červená, žlutá!“

Díváme se po sobě a každý reaguje po svém. Já se na předním sedadle nepřírozeně zkroutím, abych aspoň částečně viděl na oblohu, zda se tam neproducí nějaká UFA. Nebylo by divu. Kalifornie je tím pověstná a Area 51 je, co bys kamenem dohodil.

„Červená, žlutá, červená!“

Verunka zděšeně kontroluje palubní desku, jestli se nezbláznil vestavěný počítač a Katka pro jistotu kontroluje teplotu Venkova čela, jestli se náhodou nezbláznil on. Dáša zase spouští mobil, zdali tam nějaký ten místní virus nespustil zakázanou hazardní hru.

„Žlutá, červená, žlutá!“

„Co pořád meleš?“ ptá se nakonec Kát'a.

Venko přestane opakovat svá oblíbená slova a úplně vážně se na nás podívá: „Vy si vůbec ničeho nevšímáte! Vy vůbec nepozorujete okolní dění!“

„A jaké dění?“

„No přece ty blinkry aut. V Evropě musí být všechny žluté, respektive oranžové, ale tady si každý svítí, jak chce. Buď žlutě, nebo červeně, a to přece už stojí za zamyšlení...“

Bohužel více dořít nestačí, neboť celá posádka vozu vybuchne v nevázaný smích. Ten nás samozřejmě drží až domů, zvláště když při spatření nějakého blikajícího vozu sborově vykřikujeme jeden přes druhého: žlutá, červená, žlutá!

Jen Venko se naší zábavy účastní sporadicky. Já doufám, že se neurazil, že jsme mu zkazili jedinečnou náplň jízdy, neohodnotili jeho pozorovací schopnosti, ani nepochopili jím nově vytvořený zákon blikajících dopravních prostředků na amerických dálnicích.

Ne, to bychom určitě nechtěli. Cožpak jsme nějakí nepřejíníci, nějakí starověcí pomýlenci, kteří věřili ještě tomu, že se po obloze promenáduje vousatý stařík na žebříňáku?

My jsme totiž již generace moderní, naším školstvím tvrdě vyceповaná, ještě i marxismem líznutá, a proto dobře víme, že Slunce se v noci schovává mezi ty čtyři slony, co drží naši placatou matičku Zemi na svých zádech.

Kapitola 14 – Zkuste si také Hollyhophop!

Ráno jsem ještě zamáčkkl poslední slzičku a definitivně se rozloučil s nejdůležitějším fotbalovým zápasem sezóny, ale to ještě neznamená, že mě nezačaly soužit obavy jiné. Obavy rázu zcela odlišného.

Zatímco všichni se do tohoto místa snů těšili, a dokonce jednu nejmenovanou účastnici jsem podezřívával z určitých zatím utajovaných záměrů, mně se stáhl strachem žaludek.

Hollywood!

Ta proslulá čtvrť Los Angeles. Filmové srdce světa a útulek stovek rozverných héreček.

A těch jsem se bál. Jenom představa jak číhají v každém průchodu, v každé pasáži, v každé škvíře a čekají na nějakého bezelstného, hodného a nevinného chlapce, aby ho následně zprznily.

Ne, já se jim nedám!

Být mladý, tak takové problémy nemám. To bych jim zkrátka prostě utekl. Vždyť jsem byl několikanásobný přeborník v lehké atletice. Nevěříte? A když vám řeknu, že mě komunisti připravili o zlatou olympijskou medaili v Mexiku, tak mi také asi nebudete věřit, že?

Tak víte co, než Venko vyrobí ty jeho speciální tousty, já vám to povím od začátku.

Bylo to v době, kdy se ještě dětské letní tábory jmenovaly pionýrské tábory a kdy se u táboráků místo country zpívaly písně budovatelské. Vaším nerozlučným kamarádem byl od rána do večera pionýrský šátek, který jste si s laskavým dovolením soudruha vedoucího směl sundat pouze při organizovaném koupání.

Slavnostním zakončením třínedělního turnusu byla i táborová olympiáda, kdy se závodilo převážně v atletických disciplínách. Tedy i ve skoku vysokém.

My všichni, malí pionýři i velcí pionýři ovládali pouze styl nůžky. Jiný jsme ani neznali, a kdyby někdo vyrukoval se straddlem, či jinak, hned by byl podezřelý z buržoasního pojetí socialistické tělovýchovy.

Já se v pohodě proskákal až mezi poslední tři, když se lat'ka zvedala už nad 130 cm. Což pro nás trpaslíky bylo už poměrně dost. Musel jsem tedy ty nůžky tak trochu upravit. Zatímco švihová noha šla nahoru, tak tělo se vodorovně položilo na záda a prakticky s hlavou napřed přešlo přes lat'ku.

A já skočil! Jediný a na první pokus!

Kdepak, kdepak, mává rukou soudruh vedoucí a můj skok neuznává. Prý nesmí jít hlava první přes lat'ku. Zkousím to tedy podruhé i potřetí, ale vždycky jsem neuznán. Nakonec mě diskvalifikovali a já skončil na posledním místě.

A ejhle, na Olympijských hrách 1968 v Mexiku získá zlatou medaili ve skoku vysokém Američan Richard Fosbury, který se stane navždy a pořád prvním skokanem, který se nebál použít flop. Tedy moje trochu upravené nůžky.

Proto i ta zlatá medaile by měla si patřit mně!

Konečně nasedáme a jedeme. Děj se vůle boží! Snad mě Dáša ochrání.

Popisovat cestu do LA mně připadá coby zbytečné plýtvání nejen časem, ale i papírem. Ale po čase jsme se najednou ocitli v kopcovité krajině osázené překrásnými, originálními, tudíž asi i drahými vilami.

„Takže toto je ono slavné město Beverly Hills,“ oznamuje nám Verunka a projíždí s námi systematicky celou síť silnic tuto aglomeraci křižující. Pokud tady nesledujete informační

cedule, opravdu nenajdete nějaký znatelný přechod mezi LA a Beverly Hills, či dále pak mezi Hollywoodem.

Ovšem honosnost zde vystavěných obydlí vás o správnosti místa musí zákonitě přesvědčit. Rozhlížím se, pokud mi to posez na prvním sedadle dovolí, jestli se tu někde náhodou nemihne Steve, Brandon, Brenda, Donna, či jiní slavní, krásní a úspěšní aktéři legendárního seriálu Beverly Hills 90210, ale kde je jim nyní konec. Dnes tímto městem projíždějí jiní frajeři a frajerky. Sice zatím ne slavní a úspěšní, ale krásní, to zase jo. To ano!

A jak tak křížem krážem to sídliště multimilionářů projíždíme, už si ty nemovitosti rozdělujeme, až budeme i slavní a bohatí. Zatím tam bydlí hvězdy hollywoodského plátna, ale kdo ví...

Do roka a do dne.

Budete se asi, panstvo stěhovat.

Když už jsme si všichni vybrali, každý se v duchu v tom svém domečku zabydlel, rozhodli jsme se změnit působiště. Auto sjíždí s kopce a po chvíli najdeme i parkoviště. Pár kroků a jsme na počátku slavné třídy Rodeo Drive.

Nadechnout se, zavřít oči a vyrazit vpřed. Po prvním kroku je samozřejmě rychle otevřít, protože před námi leží jedna z nejluxusnějších tříd na světě, kde si podávají ruce ti nejznámější a nejdražší prodejci toho

nejlákavějšího zboží. Stejně drahé jsou snad jen obchody v Las Vegas a na naší Pařížské.

Rodeo Drive

Já se však musím stále více a více všimnout Katky, která využívá každé příležitosti k uměleckému pózování před atraktivními objekty. Co tím ta holka sleduje? vrtá mi hlavou a přitom řešení bylo tak jednoduché, na první pohled viditelné. Leč mé čivy byly plně zaměstnány sledováním všech průchodů, stinných zákoutí či již otevřených barů, odkud by se na mne mohly teoreticky vyřídit nějaké ty zhýralé herečky. Zároveň se blížila dvanáctá hodina, což znamenalo, že v Česku je již devět hodin večer a veledůležitý zápas mezi Slavií a

Plzní se chýlí ke konci. Jakmile se někde zastavíme, půjčím si od Verunky mobil, abych naladil Seznam a zjistil, kolik že jsme to vyhráli.

Zatím co já mám takovéto přízemní starosti, děvčata jsou přímo ve svém živlu. Vždyť kráčejí tou legendární třídou, kde proslulá Pretzy Woman prožila nejkouzelnější příběh svého života. Tohle je ten kráček, kde ji nejprve vyhodili a který si pak ona naschvál vykoupila až do posledního ramínka. A támhle vzadu je již ten hotel, hotel Willshire, kde to všechno začalo a tak báječně skončilo.

My s Venkem necháme děvčata snít a spíše se rozhlížíme, kdybychom se mohli trochu občerstvit. Na hlavní třídě to je finanční sebevražda, takže raději zabočíme do jedné boční ulice, kde příhodnou kavárnu najdeme. Sedáme si na terase a já si dávám kávu. Konečně chvíle klidu a já chci nedočkavě poprosit Verunku

Katka při jedné ze svých uměleckých póz

o telefon. Jenže ta právě teď hovoří s Delwynem, tudíž požádám Venka, neboť pouze jejich mobily mají v sobě americké čipy a tudíž mohou přijímat i internetová data. Vyvolám Seznam, Sport, Slavia – Plzeň on –line a strnu. Běží 90. minuta a stav je stále 0:0. To je konec! Už chci data vypnout, když tu naskočí, že mužstvo Slavia bude kopat pokutový kop. „Počkej ještě chvílku!“ zabrzdím Venkovu ruku, která si chtěla vzít mobil zpátky.

A já čekám.

Pořád nic.

Konečně se objeví na displeji: **91. minuta. Ondřej Kúdela proměňuje penaltu a Slavia vede 1:0.**

Sláva, zvítězili jsme! Plzeň je teď druhá a my máme titul v kapse. Polilo mě blažené horko, i když červíček pochyb ve mně stále vrtal. Ještě není konec, ještě není konec...

91. minuta, to by se musel stát zázrak, aby...

I zázraky se stávají, pokud se tomu dá říct zázraky, ale to jsem se dověděl až večer doma.

Teď jsem však vesel, pln elánu, ani ty héřečky už mi tak nevadí a v této náladě jsme došli až k onomu hotelu Wilshire.

Kdybyste přišli blíž, tak byste si všimli, že mimo malé cedulky u hlavního vchodu není nikde umístěn název hotelu. Tato legendární budova to totiž nepotřebuje, neboť za ní mluví tradice a hlavně seznam zde kdysi ubytovaných celebrit:

Žil zde několik let Elvis Presley, nebo i John Lennon. V hotelu byli ubytováni mimo jiných také také Barack Obama, japonský císař Hirohito, dalajláma a Sadruddin Aga Khan, hudebníci Eric Clapton, Mark Knopfler, Elton John a herci Michael Caine, Michael Douglas, Farrah Fawcett, Bette Midler, Dustin Hoffman, Anjelica Huston, Robert Pattinson, Walter Matthau a Al Pacino.

Jdeme ještě kousek dál a poté se otáčíme a jdeme po druhé straně Rodeo Drive nazpátek k autu. Musíme totiž dobýt ještě několik místních kót, které jsou veledůležité pro ještě dokonalejší zmapování zdejšího dekadentního života.

Tou další kótou je tzv. Chodník slávy, ležící na Hollywood Boulevard třídě. Je to onen chodník 5,6 kilometrů dlouhý, posetý hvězdami, v nichž se skví jména hvězd pro změnu filmových. Těch hvězd je zde 2600 a nemusí se jednat pouze o osoby konkrétní. Viděli jsme na vlastní oči hvězdy pro Mickey Mouse či skupinu Bee Gees. Já sice už pár video klipů také natočil, ale nevím, nevím, jestli i po mojí hvězdě tady budou dusat nějací nevzdělaní křupani. Podmínkou pro umístění hvězdy je nejen souhlas s uspořádáním

Tož, vítejte v Hollywoodu!

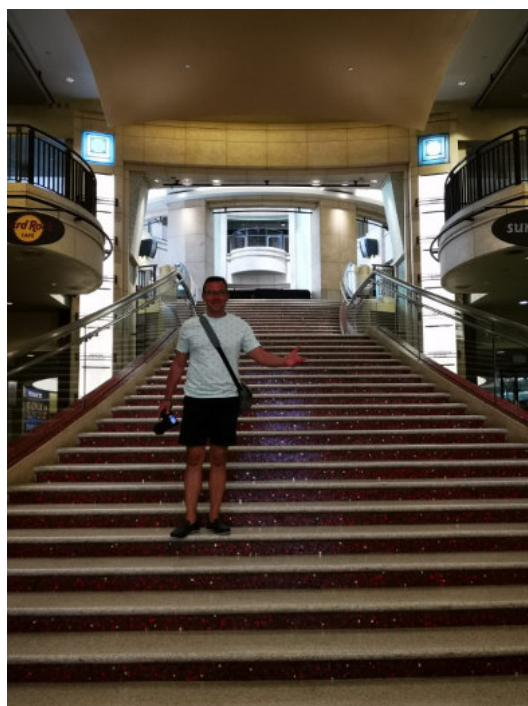
slavnostního ceremoniálu, ale i vklad 55 000 \$ na jeho financování. A když vidím, jak naše valutové zásoby se poměrně rychle v tomto teplém počasí vypařují, tak se asi, byť nerad, této pocty vzdám.

Ano, to je onen slavný Dolby theatre (dříve Kodak theatre), kde se udělují Oskary. Právě před něj přijíždějí velké limuzíny a za nadšeného řevu fotoreportérů přivázejí vše, co dělá americký film filmem. Pánové ve smokincích a dámy v šatech, kde se fantazii meze nekladou. Ti pak zavěšení do sebe vcházejí dovnitř a zvolna, velmi zvolna stoupají po reflektory ozářených schodech vzhůru, až do hlavního sálu.

To jsou ty schody, zatím neosvětlené a nenaaranžované. Já si na ně netroufl, ale Venkovi se na nich líbilo. Třeba za pár let...

Oskara za nejtrapanější fotomontáž bych nikdy nemohl dostat bez podpory mých nejbližších. Proto bych rád poděkoval: mé manželce, dceři, vnučce, rodině, všem spolupracovníkům, štábgastům z hospody, ale hlavně vám - přátelům z FACEBOOKU!

Ale na druhou stranu, že by mi ten Oscar docela slušel?

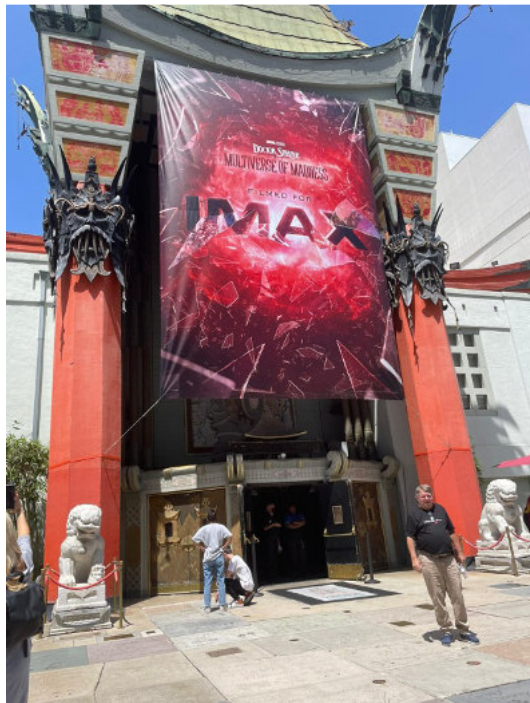
Chodník slávy je opravdu úchvatný. Tu spoustu jmen tady není možné vstřebat. Přitom naprostou většinu z nich ani neznáme, protože nepsaným zvykem je

že

při promítání závěrečných titulků již odcházíme z kina domů a v televizi přepínáme kanál. A přitom nejen hlavní hvězdy děje, ale celá plejáda dalších, doslova fabrika pracovitých dělníků filmu stojí za vznikem kompletního uměleckého díla. Chodíme od jedné hvězdy k druhé, čteme jména, doplňujeme si navzájem znalosti. Takto diskutující jsme došli až před Graumanovo čínské kino před nímž pro změnu hvězdy stříbrného plátna zanechaly otisky svých dlaní či bot v betonovém podkladu.

Graumanovo čínské kino - Tradice otisků v betonu vznikla díky herečce Normě Talmadgeové, která při slavnostním otevření kina nechtěně šlápla do vlhkého betonu.

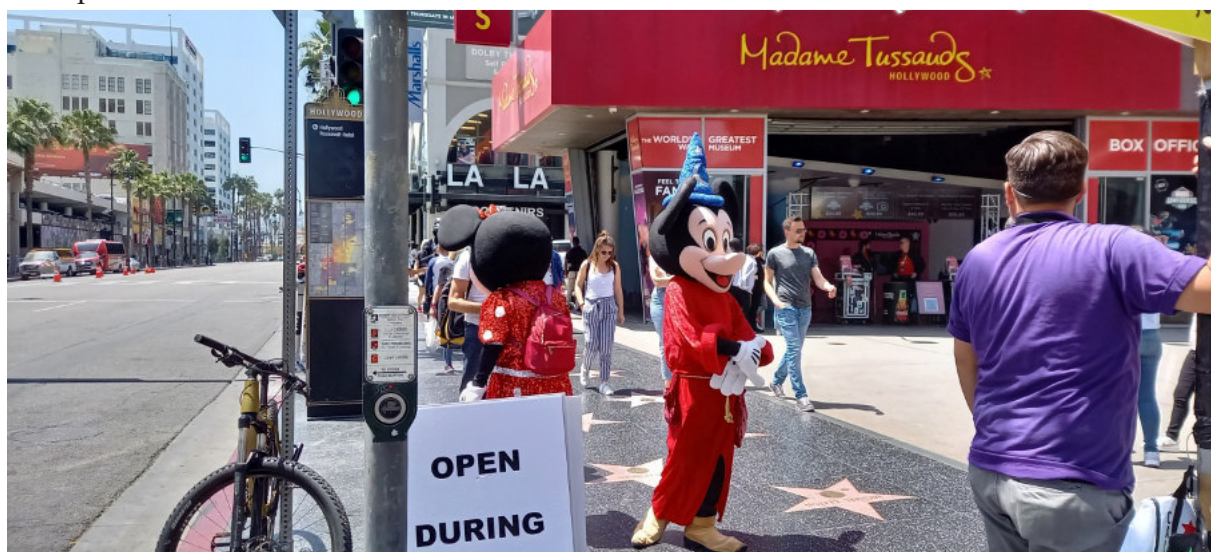

Já, když byla ještě Verunka malá, ale opravdu hodně malá, tak jsem jí u nás na chatě zabudoval rám na houpačku. Aby vše bylo bezpečné a nedošlo ke zranění naší drahé vnučky, celou konstrukci jsem zabetonoval do země. A než ten beton zcela ztvrdnul, každý z nás do něj obtiskl svou dlaň. Tenkrát i Verunka. Houpačka již na zahradě dávno není, ale když odhrnete trochu trávu, tak pod ní stále naleznete betonové placičky s obtisky dlaní. Je to takový zabetonovaný a skoro věčný čas. Jediný rozdíl mezi Hollywoodem a naší parcelou je ten, že k nám nechodí zástupy turistů.

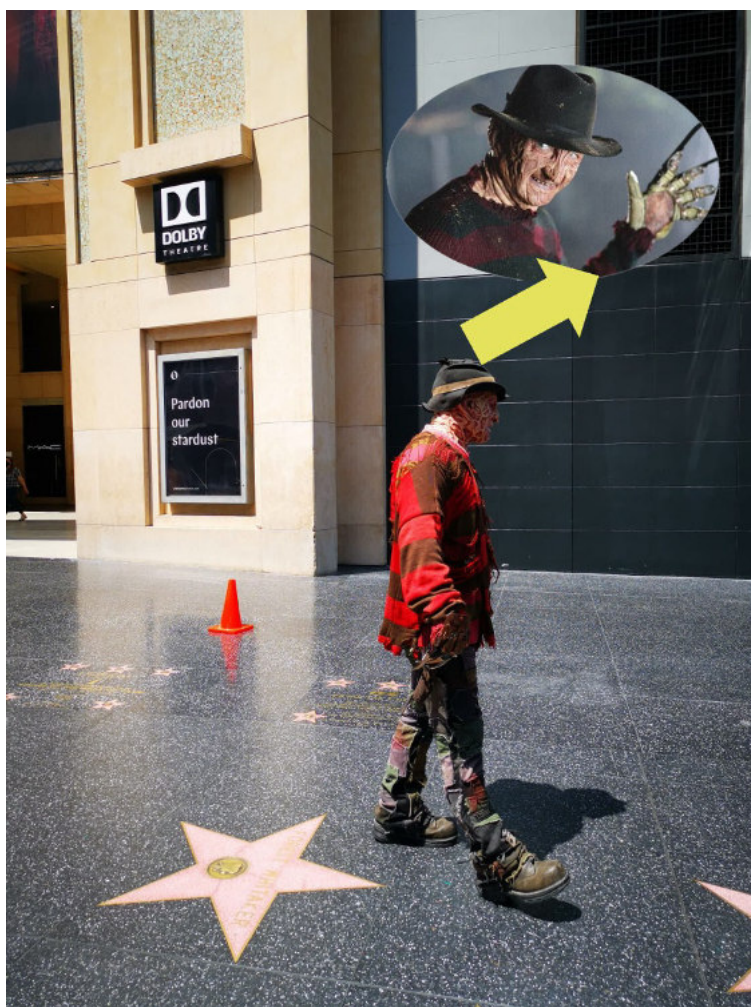
Já bych je ale hnal!

Jak vidno po Boulevard třídě se netoulají jenom turisté, zaměstnanci různých agentur,

režiséři, producenti, herci a herečky, my a myšky, ale i blázni, úchylové, exhibicionisté a nebezpeční vrazi.

Myšáci a myšičky, v pozadí slavné museum Madame Tussauds

*Úchylní vrazi, konkrétně
Freddy Krueger (Noční můra
v Elm Street)*

Já bych to asi nazval ulicí
správnejch šilenců.

Na tomto bulvárů můžete
navštívit (pokud máte dost
času, hodně času) i jiné
atraktivity: **Ripley's Believe It
or Not** nabízí povrchní zábavu
a sbírku nejrůznějších
bizárností. Hned vedle stojí
**Guinnessovo muzeum
světových rekordů** a naproti
**Hollywoodské muzeum
voskových figurín**. Ano,
mohli byste zde strávit celé
týdny a stejně neprošmejdíte
všechno. A když ano, můžete
začít od začátku, neboť tam už
je všechno jinak. Naše zraky se
však upírají dál, do dálky na
Hollywoodské kopce, kde je

něco, co dělá Hollywood Hollywoodem. A kdo tam nebyl, kdo se tam nevyfotografoval,
nemůže nikdy tvrdit, že navštívil světovou metropoli filmu.

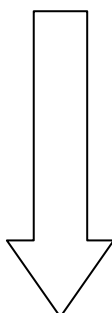
Vidíte to, tam v dálce na The Hollywood Hills? Ten maličký bílý nápis? Tak to je ono, tam
teď jedeme. Po průjezdu městskou zástavbou se dostáváme na úzké serpentiny, které nás
vedou do kopců, na onu inzerovanou vyhlídku. Čím jedeme výš, tím přibývá zaparkovaných

automobilů na levé straně silnice, což ukazuje na poměrně velký zájem, být zvěčněn před obyčejným reklamním nápisem, který byl vztyčen již v roce 1923 v původní podobě jako Hollywoodland a měl propagovat prodej nemovitostí v této oblasti. Později byl nápis zkrácen a v roce 1978 nahrazen písmeny novými. Nyní je z něj tedy ono tajemné zaklínadlo, lákavá formulka showbyznysu. A my pořád nemůžeme zaparkovat – až teď! Jedni zvědavci se již nabažili kouzla výjimečnosti, zaznamenali své podobizny do rodinných kronik a odjíždějí klikatou silničkou dolů. Verunka toho okamžitě využívá, a než se ostatní tápající řidiči vzpamatují, bravurně zapluje do vzniklé mezery.

Tak a jsme tu! A fotíme, až se mobily přehřívají. Předkládám tedy velevážené společnosti důkaz, že jsme tam opravdu byli, že jsme dýchali stejný vzduch jako třeba Brad Pitt nebo Sandra Bullock.

A teď pozor! Premiérový výskok nazvaný Hollyhophop! Kdopak z vás to umí?

Po této namáhavé a vyčerpávající produkci jsme se odebrali do upraveného parčíku, který je umístěný hned pod silnicí a kde byly skoro jako pro nás připraveny dřevěné stoly a lavice. Občerstvili jsme se, trochu vody popili a zároveň posvačili. Jak tak přežvykuji Venkovy tousty, tak mě při nenápadném odhazování špenátu do trávy došlo, co ta naše Kát'a tím svým předváděním vůbec sleduje. Chytrá holka! A je to tak jednoduché. Hollywood není jenom místem po mně pátrajících hereček, nýbrž také městem režisérů, kameramanů, scenáristů a producentů. Pro tyhle profese není na ulici pomalu kam plivnout. A když se tak trochu ukážete, předvedete, použijete účinné triky z nějakých těch kurzů pro ženy, je úplně logické, že si vás musejí všimnout. A když si vás všimnou, je i zákonité, že nabídky na role začnou jenom pršet. Ovšem naše Kát'a si potom může vybírat. Žádné béčkové story, pouze filmy s jistotou Oskara. A také stačí tak tři, čtyři a potom – potom si koupí ten vyhlédnutý domeček na Beverly Hills a... a my se tam všichni nastěhujeme!

Jak jsem se zasnul o svém důstojném prožití podzimu života, kousl jsem se při hltání toustu trochu do prstu, což mě opět přivedlo ke skutečné realitě. O čem to ty vole přemýšlíš, když dobře víš, že jsme naší Kát'u vychovali k pokoře a skromnosti. Ona by v životě nic takového neudělala. Jí by úplně stačil jeden, pouze jeden oskarový film, ale samozřejmě s hlavní rolí!!!

Poslední zastávka byla ještě na Griffinově hvězdárně. V Los Angeles není příliš ikoničtějších míst, než je právě Griffithova observatoř – a to je tu koncentrace zajímavých míst opravdu vysoká. Tato hvězdárna nacházející se na jižním svahu Mount Hollywood těsně nad čtvrtí Los Feliz. Je totiž místem, z něhož je ten nejlepší výhled na celé Los Angeles. Dohlédnete odsud kamkoliv od horského útvaru L.A. Basin přes Downtown až po Tichý oceán. Z tohoto místa je rovněž nejlepší výhled na samotný nápis Hollywood.

Bohužel zde si ještě hrají na covidovou epidemii, takže jsme se museli při vstupu prokázat potvrzením o očkování (Tečkou), a navíc si po dlouhé době opět navléknout ony nenáviděné roušky. Při tom všem byl vnitřek hvězdárny ještě zaplaven Asiaty, kteří všechno fotili, o všem brebentili a všude se pletli. Expozice se jmenovala něco jako Slunce, Měsíc, planety a v podstatě se jednalo o látku základní školy. Proto jsem vnitřek observatoře v tichosti opustil a raději se věnoval oné avizované vyhlídce. Pomalu se loučím s tímto zvláštním městem,

s městem andělů, a ještě se rozhlédnu, jestli se mě na poslední chvíli nechystá nějaká ta herečka opravdu drapnout.

Bohužel nechystala.

Cesta zpět byla poněkud zdlouhavá, neb jsme opustili dálnice a snažili se kopírovat pobřeží Pacifiku, což znamenalo spoustu světelně řízených křižovatek, spoustu prodleného času. Ještě že jsme během jízdy na pár minut zahlédli třetí největší kontejnerový přístav světa.

Když jsme přijeli domů, první, co bylo, že jsem zapnul svůj notebook, abych se alespoň potěšil komentářem ze sportovního klání Slavia – Plzeň.

Šok!!!

Ten polský sudí, ten údajně nestranný rozhodčí, po penaltě v 91. minutě písknul během pár vteřin penaltu i pro Plzeň. Údajně za ruku, kdy byl náš obránce sražen k zemi a při pádu do té ruky trefen. Jasně že předcházel nejdříve útočný faul (neodpískaný) a poté ruka, ale nastřelená. Však sudí byl tak neochvějně přesvědčen, že ignoroval i svědectví VARu.

Rozkaz zněl jasně, Plzeň nesmí prohrát!

Tenhle moment, tohle nespravedlivé písknutí zapříčinilo mnohé: Slavia už Plzeň nepředstihla a po třech titulech za sebou ligu nevyhrála, což se ještě odrazí v dalším hospodaření klubu.

Milí čtenáři, jsem zklamán a tím pádem vás již nebudu otravovat svými duševními výlevy ohledně toho kulatého nesmyslu, takže můžeme v klidu a pohodě prožívat všechny zbývající dny v přívětivém, ale často i překvapujícím náručí této Velké Země.

Kapitola 15 – Ať nevzbudíte Meghan!

Rád bych upozornil všechny muže, kteří si již nalili sklenici něčeho ostřejšího a v bláhové naději se chystají ponořit do další dobrodružství, *kdy v žilách tuhne mi krev*, aby svůj již nalitý nápoj vypili, ale nepokoušeli se zbytečně zabíjet ty miliardy dalších nevinných mozkových neuronů, neboť tentokrát nervy praskat rozhodně nebudou.

Omlouvám se i ženám a dívkám, že zbytečně žmolají ve svých spanilých ručkách vyšívané kapesníčky, neb nebude žádných slziček, protože nebude lásky šťastné ani nešťastné, natož zhrzené. V této kapitole nebudete muset oplakávat ani tu imaginární ubohou sirotu, která potká bohatého a pohledného, a jaká to náhoda, i velmi bohatého mladíka, ale jejichž vzájemná láska je zlovolnými úklady nepřejícího okolí zákeřně zardoušena.

I vy děcka rozpustilá můžete v klidu vylézt z pod postelí, peřin či jiných tajných úkrytů, neboť dnes na vás nezaútočí ani věčně hladový tyrannosaurus, rozružený King- Kong či pišticí Bureš.

Tato kapitola, milí a vážení čtenáři, je veskrze nezajímavá, spíše popisná, taková inventurní. Bylo by ji možné i přeskočit, ale to byste se ovšem ochudili o skvělý a neatřelý slovesný projev.

A to vy určitě nechcete.

Doba děje: pondělí 2. května:

Měl bych vám asi konečně prozradit, jak že se vlastně jmenuje tato kolonie domečků, či osada nebo obytná čtvrť. Jmenuje se asi tak, jak vidíte na vedlejším obrázku. To však nyní není až tak důležité, nás

především zajímá lákavě vypadající bazén, hned vedle nápisu. Jak jsme se dověděli, tak ten bazén patří všem obyvatelům jmenovaného sídliště, zrovna tak jako v přilehlé budově slušně vybavená posilovna. Toto vše mohou zde bydlící občané a občanky provozovat zdarma. Proto nás dost překvapilo, že při našich pravidelných průjezdech okolo zela zde vždy připravená lehátka prázdnou. Nikdy nikdo, ba ani dovádivé děti nečeřily hladinu křišťálově čisté vody. Tento areál měl dokonce i svého správce, který se staral o neustále bezchybný chod veškerého zařízení. Ten člověk musel snad být rozený samotář, snad i dřívější strážce majáku, tudíž logicky osoba trpící samomluvou nebo pocitem věčné odloučenosti od veškerého lidstva.

To vše se však změnilo v pondělí 2. května. Správce, uslyšev nějaké hlasy, nevěřicně vykoukl ze své kanceláře. A opravdu, vzadu na lehátkách se povalují dva lidé. Muž a žena. Věc opravdu nevidaná a neuvěřitelná. Správce se pro jistotu nejdříve vrátil do kanclu a zkontroloval, zda dnes nevypil příliš mnoho tequily, a když zjistil, že je stále v normě, stejně si pro jistotu opláchl obličej studenou vodou. Poté se krokem plíživým, aby je snad nevyplašil, vydal k oněm tajemným bytostem. Když byl pouze pár kroků od nich a ony nejevily pražádných znaků života, jak byly zcela zaujaty vstřebáváním slunečních paprsků, chvíli si i myslel, že mu sem nějakí šprýmaři podstrčili plastové figuríny. Rýpnout do nich prstem, zvláště do ženy, mu připadalo tak trochu nevychované, proto pouze taktně zakašlal.

Na tento zvuk pouze muž pootevřel jedno oko a pravil: „Hi!“

„Hi,“ odvětil správce a celý šťastný, že jeho zaměstnání má dokonce i nějaký společenský dopad, odkvačil do své kanceláře, kde z radosti naráz překročil svou denní dávku tequily.

Mí milí čtenáři již jistě tuší, kdo byli ti tajemní návštěvníci, kteří prolomili onu kletbu, která činila tento bazén nedobytným. Kdo se nebál veřejného posměchu, či dokonce společenského zostuzení. Kdo nebojácně překročil hranice místních lidských možností.

Ano, byli to hrdinové dne, Venko a Katka!

To ráno začalo jako každé jiné. Verča se zavřela do pracovny, neb má dnes pracovní den. Je totiž stále zaměstnankyní české firmy a díky moderním technologiím může spolupracovat přes internet i z té Kalifornie.

To tak mít v mládí my.

Já zometu dvorek, vynesu smetí a tak trochu se zajímám, co bude k obědu. Byla krková polévka a krutí plátky s bramborem. Když jsem poobědval, tak Veronika zrovna skončila svou dnešní pracovní směnu a tím i opustila pracovnu, čehož jsem lišácky využil a zabral ji pro sebe. Takový hodinový spánek po dobrém obědě nikdy neuškodí.

No a právě v té chvíli se Venko s Katkou rozhodli jít to místní koupaliště využít. Proč se povalovat po dvorku, když můžete ležet u vody, opalovat se a občas se i osvěžit v šumících vlnkách.

Co následovalo, je popsáno již výše. Jediné, co mě překvapilo, bylo to, že okamžitě tuto nebývalou senzaci nepřijela zvěčnit nějaká lokální stanice TV (přinejmenším lokální).

Co však se zbytkem odpoledne? Na pláž se už vyrazit nevyplatí a na nějakou poznávací výpravu do okolí také ne.

„Já už vím,“ rozhodne vše Verunka. „Zvu vás na nejlepší koblihu na světě!“

Já když v posledních letech slyším slovo kobliha, tak si vždycky představím Babiše, jak s falešným úsměvem pobíhá po metru, nabízí otráveným lidem koblihy z jeho pekáren a přitom piští ty svoje nehorázné lži. Já vskutku nevzal do úst koblihu nejméně osm let, tak proč nezkusit koblihu kvalitní, koblihu americkou?

Cesta autem trvala pár minut, pouze na první křižovatku, na první nákupní náměstíčko. Tam jsme vstoupili do obchodu Dunkin' Donuts, prodejny největšího kobliháře světa.

Dunkin' Donuts je mezinárodní řetězec rychlého občerstvení, zaměřující se především prodej koblih a kávy. Působí především v USA, ale také v Německu, Velké Británii, Bulharsku, Španělsku a Turecku. Firma vznikla v roce 1950 ve městě Quincy, Massachusetts, USA. Firma nějakou dobu působila i v ČR.

Já si vybral koblihu vanilkovou, velkou, plnou krému a sladkou, přesladkou. Američané opravdu všechno přeslazují. Jak zákusky, tak dorty, ale i zmrzliny. Zmrzliny jsou také zdejší fenomén, člověk se brání, zrak odvrací, leč stejně neodolá. Ještě že tu nemám glukometr, ten by se asi rozsypal. Ale na druhou stranu vážím už jenom 97,5 kg, což je úbytek.

Zpátky jdeme s Dášou pěšky, a jelikož se jedná pouze o desetiminutovou procházku, uvažuji, že bych v některých dnech volna vyrazil také pěšky jen pro nějaké základní potraviny, jako jsou pečivo a piva.

Cigarety stále nedošly. Prý jsou s tím v Praze nějaké problémy.

Úterý 3. května:

Pokračuji ve stručném však výstižném popisu naší činnosti na půdě USA. Představte si, že bych se nějakým zázrakem, nějakou nevysvětlitelnou souhrou náhod dostal do Ameriky za vlády bolševiků, kdy bych musel po (případném) návratu vypsát takových hlášení několikero. V podniku pro Zvláštní oddělení, na Vojenské správě, pro uliční výbor a samozřejmě by se také hlavně zajímala StB. A teď pořád dokola: Kde jsem byl? S kým jsem se stýkal? Co jsem zrovna v tu dobu dělal? Co říkali mí kolegové? Obdivoval někdo z našich USA? A nakonec bych musel odsoudit i ten nelidský a prohnílý režim.

Vy mladší, kteří jste si již zvykli bez problémů cestovat napříč zeměkoulí, asi kroučíte hlavami, ale já si nevymýšlím. Znal jsem několik zaměstnanců zahraničního obchodu, kteří toto pravidelně museli absolvovat po každém výjezdu do kapitalistické ciziny. Měli to již nacvičené, správné fráze zažité, jediný problém byl se při skupinovém výjezdu navzájem domluvit, aby vše souhlasilo, aby jejich hlášení do sebe zapadaly jako ozubená kolečka socialistického soustrojí.

Vynechejme tedy běžné dopolední pinožení a přistupme rovnou k obědu: tzv. vyskákaný španělský ptáček s rýží. Celkem chutné.

Po obědě jsme se s Dášou rozhodli pěšmo prozkoumat terén na opačnou stranu od koblihárny. Přešli jsme asi dvě křižovatky, poté zahrnuly doprava, ale nic zvláštního jsme zde neobjevili. Pouze nějaký autoservis a jiné provozovny. Co mě však pobavilo, bylo zjištění, že na druhé straně silnice ležely hranice již dříve zmiňovaného Central parku, kam každý pořádný Američan jezdí pouze autem.

Než se však vnoříme do dalšího zajímavého děje, vrátíme se do chvil, kdy se Katka s Venkem vrátili (byť ožebračení americkou policií) z dobrodružné mise kolem Grand kaňonu. Tehdy musela jít Verča s Venkem vrátit auto do půjčovny a ejhle! jaké to bylo překvapení, když se tam mluvilo česky. Samozřejmě že to nebylo tím, že by guvernér Kalifornie doporučoval v obchodech a službách mluvit zaměstnancům česky, to zatím ještě nehrozí (zatím). Byl tam totiž náhodou jeden Čech, mladík, jehož jméno je Petr a ke kterému se navečer vypravíme na pokec.

Samozřejmě jsme se na to náležitě vybavili a s Venkem koupili poměrně slušnou zásobu piv, to aby nám třeba nezaschla konverzace.

K Petrovi, jak je tady zvykem, se jelo autem. Bydlí v podobné osadě jako D+V, pouze domek je jinak orientován. Místo zahrádky nás také přivítalo něco mezi dílnou, halou a kůlnou, samozřejmě bezpečně zastřešeno. Této předsíni vévodil velký elektrický gril a vprostřed kruh židlí, židliček či různě upravených sedátek. My s Venkem jsme naše zásoby piv umístili do chladnějšího rohu, jsouce připraveni komukoliv pružně a ochotně tohoto moku nabídnout. Je celkem logické, že jsme si pružně a ochotně nabízeli i sami mezi sebou.

Celé společnosti, která jako na povel zaplnila celou dvoranu, vévodila žena, kterou snad nikdo celý večer neviděl se zavřenými ústy. Jednalo se o Petrovu matku, jež tu trávila poslední dny své dovolené. Byla tak šťastná, že může po dlouhé době mezi Američany bez problémů mluvit česky, že by byla schopna odříkat bez přestávky i Ottův slovník naučný. Vzhledem k tomu, že dokázala brilantně popsat každého, včetně veškerých zálib, průšvihů i utajovaných příběhů z jeho životopisu, museli jsme o každém účastníkovi tohoto sedánku vědět chtít nechtít všechno. Její syn Petr, vyučený kuchař, žije již devět let ve Státech a příští rok si bude žádat o občanství. Ihned po vyučení odešel za oceán, kde také jako kuchař začínal. Nyní mu prý stačí dělat tři dny v týdnu, aby pokryl nejen své náklady, ale i záliby. Založil si totiž firmu, která zařizuje a pořádá večírky pro hollywoodské zbohatlíky. Je spokojen, větší kariéru neplánuje, neb je mu bližší svoboda a plavby na jeho jachtě.

Další host byl Kuba, který se živí mytím oken a také pomáhá Petrovy při provozování oněch mejdanů pro smetánku.

Třetí návštěvník tam jako nebyl. Proto ani jeho jméno nebudu raději zveřejňovat. Říká si Mexičan, a to proto, že v Kalifornii, zemi imigrantů, už policie ani nikoho nekontroluje. Proto on tady je a vlastně není. Jak by tu mohl být někdo bez víza, bez zelené karty, bez pojištění a bez placení daní? Takový člověk úředně ani nemůže existovat.

Ale třeba i může.

Povídáme si, pivo teče proudem, takže naše zásoby brzy dojdou. Než se však stačíme v nové situaci orientovat, přináší Kuba dvě tašky čerstvých zásob. Budou potřeba, neboť Petr mezitím dokončuje na grilu své vlastní hamburgery. Já, abych se přiznal, jsem nikdy nebyl příznivcem tohoto typu stravování a než jít u nás k Mc Donaldovi, raději jsem se někde odbyl připálenou klobásou.

Ale tyhle burgery, to byla opravdu báseň. Šťavnaté, výborně ochucené a doplněné čerstvou oblohou.

Až se někdy i já stanu tím zbohatlíkem, určitě si Petra na nějakou tu party pozvu.

A tak se povídalo, povídalo (hlavně Petrova máti) jedlo a pilo a také kouřilo. Ne na téhle verandičce, ale venku před vrátky, což Dášu zcela fascinovalo. Dověděli jsme se plno věcí o životě v tomto koutu světa, třeba kam jezdit pro dobrý chléb, kde se dobře tankuje i na jakou pláž chodí nejhezčí holky. Kluci byli úplně opilí svobodou, kterou jim tato zem, oproti naší, prý také svobodně, poskytuje. I když každá mince má dvě strany. Petr si způsobil úraz, kdy si poškodil jeden obratel páteře. Byl prakticky téměř nepohyblivý, ale zdejší nemocnice požadovaly za operaci kolem milionu dolarů, a to i když byl pojištěný. V Česku (kde byl stále také pojištěný) s ním zase nechtěli nic mít, protože je prý pojištěný v USA. Nakonec se to nějak udělalo, operace proběhla u nás a jak vidno, úspěšně.

Za tmy přijíždí ještě Delwyn, přikyvuje, usmívá se, zkrátka chová se tak jako já mezi anglicky ševelící společností.

Však všechno má svůj konec a i tahle česká mafie dospěla ke konci svého potlachu. Ještě jsme si domluvili na druhý den oběd v mexické restauraci a již nasedáme do aut (Delwyn ani Verunka našťestí nepili), abychom se hlasitým ahóóój rozloučili se svými novými přáteli.

„Ne tak nahlas, ať nevzbudíte Meghan,“ naoko nás okřikuje matka, která se již pozitří vrací do Jindřichova Hradce.

„Koho?“ ptám se zvědavě.

„No Meghan. Kousek tady odtud si koupili s Harrym dům.“

„S Harrym, princem anglickým?“

„Ano, s ním. Jednou jsem je i zahlédla v autě.“

Hle, i *Henry Charles Albert David Mountbatten-Windsdor, vévoda ze Sussexu*, zvaný prostě princ Harry našel zalíbení v tomto čarovném místě země a vzdal se nudného pobytu v komnatách Kensingtonského paláce. Jsme tedy na dobré adrese!

A s tímto příjemným a podnětným zjištěním jsme dojeli až domů, kde navíc čekala i zpráva z Prahy, že cigarety jsou na cestě.

Jak někdy dokáže být ten život krásný!

Některým členům kolektivu přece jenom pokazila náladu Delwynem dodaná čísla té slavné americké milionové loterie. Samozřejmě že nikdo nevyhrál ani cent, což bylo pro někoho snad i rozčarování a zklamání. Ne však pro mne. Jsa padesát let vychováván českým podnikem Sportka, беру tento resultát jako naprosto běžný, logický, spíše zákonitý.

V noci jsem si zakázal sny o Meghan, neb bych nerad vyvolal nějakou diplomatickou roztržku, leč princ Harry mi to zástupně vynahradil. Nejprve jsme sice rozmařile popíjeli rozličné vybrané drinky, ale když mi byl nabídnut společný let v nadzvukovém bitevním letounu Harrier, raději jsem tuto aristokratickou rodinku opustil.

Mám přece svou.

A mám ji rád!

Středa 4. května.

Dnes ráno jsme se s Dášou rozhodli, že budeme Verunce šetřit zásoby pohonných hmot, necháme ji doma a sami dojdeme „pěšky“ zakoupit čerstvé pečivo. Dodali jsme si navzájem odvahy a vykročili do amerického motorizovaného světa, kde je každý pěší považován v tom lepším případě za socku či bezdomovce. Naše cesta do pekárny, kde jsme kupovali ty výborné koblihy, měla trvat asi deset minut. Deset minut bobříka odvahy. Veškerý strach byl však zbytečný, neboť si nás celou cestu vůbec nikdo nevšiml. Snad jen pár Japonců si nás natáčelo z auta coby místní raritu.

Bohužel naše oběť byla naprosto marná. Tato pekárna byla opravdu specializovaná pouze na koblihy a jiné sladké pochutiny. Nic proti nim, ale chléb je chléb, a jako doplněk některých jídel je naprosto nenahraditelný.

Tak jsme šli ještě jednu křižovatku a tam jsme narazili právě na Walmart. Vzali jsme vozík (tady se žádné mince ani žetony nedávají) a nakoupili jsme. Při vracení vozíku jsem si však všiml, že Dáša úplně strnula. Mrknu se tedy tím směrem, kam mířil její vytřeštěný zrak, a vidím jednoho staršího muže, jak v poklidu sedí na lavičce a - kouří!

Nad ním byla velká cedule SMOKE ZONE.

Bylo to tedy jasné. Chápavý Walmart vytvořil pro své zákazníky v podloubí i malou kuřárnu. S lavičkami a s popelníkovými koši.

Dáša tedy okamžitě zaujala pozici, zapálila si a vyfoukla kouř konečně jako svobodný a nediskriminovaný člověk.

Já vím, tohle jste již četli v I. části. Já vás jen tak trochu zkouším z pozornosti.

Takže v tom Walmartu jsme nakoupili jak pečivo, tak i nějaké to pivo a po chvílce

Dášiných meditací vyrazili k domovu. Přešli jsme na druhou stranu silnice (u nás už by to byla pomalu dálnice) a ocitli se na chodníku u hřbitova domácích mazlíčků. Na rozlehlé zatravněné ploše byly porůznu rozesety pomníčky či jenom vázičky s květy, případně i s oblíbenou

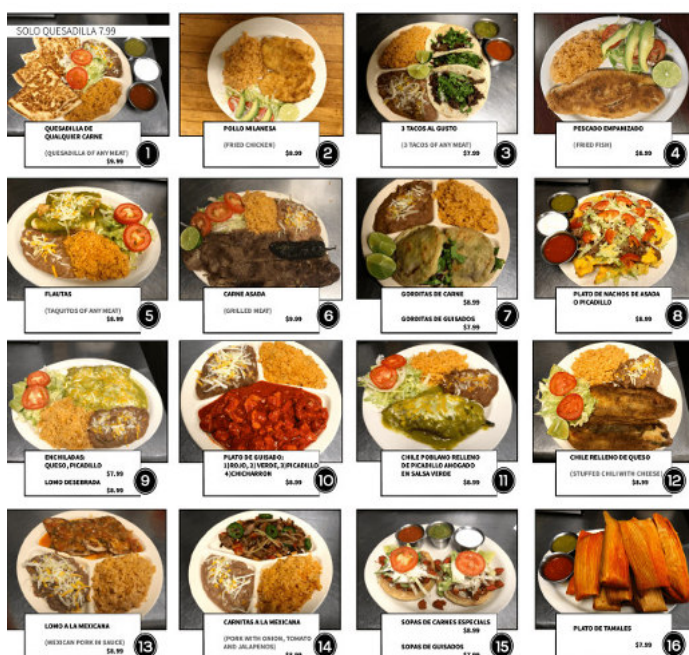
hračkou zde pohřbeného domácího mazlíčka. Parkoviště před hřbitovem bylo poměrně plné, což se dalo poznat i na návštěvnosti. Ubozí pozůstalí u hrobečků postávali, posedávali, poplakávali nebo si s chciplými zvířaty povídali. Jak dojemné, jak láskyplné.

Co by někteří lidé za tuto posmrtnou péči dali...

Domů jsme již došli v pohodě a s vítězným úsměvem na tváři. Oni totiž pěší chodci v USA to mají nohem jednodušší než třeba spěchající obyvatelé Prahy. Zde do vás rozhodně nikdo nestrká, nevráží, ani se vám neplete pod nohy, zkrátka pohoda.

Jak již bylo včera dohodnuto se zbytkem české mafie, na oběd se jelo do mexické restaurace. Po vstupu dovnitř si každý z nás, s ústy plných slin, začal nedočkavě objednávat své menu.

Jenom já ne!

Vždyť se na to podívejte! Je to hezké, je to barevné, ale žádné pavlovovské reflexy to ve mně zatím nebudí. Za prvé, nemusím až tak moc zeleninu, za druhé, co já vím, jak která omáčka chutná, jak je kořeněná. A za třetí, ať se na mne aztécký bůh války Huitzilopochtli nezlobí, ale mně v té jejich stravě chybí taková ta zdravá mastnota české kuchyně. Přivřel jsem oči a představil si imaginární konkurenční nabídku české kuchyně.

Bože!!!

Ten výběr: kachýnka, svíčková,

řízek s bramborovým salátem, špekové knedlíky atd. Mňam, mňam, mňam! Ihned jsem dostal zdravý chlapský hlad a ukázal na nejbližší menu, které jsem i téměř dojedl.

„Dědo, ty si vůbec neumíš vychutnat exotické jídlo. Kdy si zase budeš moct sednout do pravé mexické restaurace?“

Chtěl jsem dodat, že si mohu koneckonců sednout kamkoliv, ale mezitím našťestí dorazil jak Petr, tak i jeho matka, od níž jsme se podrobně dozvěděli, že před chvílí teprve snídali, takže se jenom odbudou něčím lehčím.

To lehčí byla dvojitá káva a nějaký zákusek. Poté jsme se jeli ještě podívat na pláž.

Protože jemný a všetečný písek se snažil při každém kroku vniknout do každé, byť i nepatrné škvírky, moje sandály byly okamžitě tohoto nezbedy plné. Však já na tebe vyzraji, usmál jsem se, sandály si rafinovaně sundal a po pláži pokračoval bosky.

Dášu zase naprosto ohromilo, že si Petr vyňal z kapsy krabičku cigaret a jednu si okamžitě zapálil.

„Ale tady se přece nesmí kouřit! Nikde!“ Dáša reaguje.

„A to říkal KDO?“ pronesl s patřičnou hrдостí Petr, čímž jenom dokázal, že stále patří k tomu kverulantskému našemu národu českému.

Po chvíli chůze cítím jakýsi tlak na bosém chodidle. Otočím tedy nohu – a strnu. Polovina chodidla je pokryta jakýmsi černým strupem.

Co teď? Je snad v písku ukrytý nějaký jedovatý hmyz? Nebo hadi!

Kdyby tento deník vycházel někde časopisecky, po těchto větách by následovalo sdělení ***Pokračování příště.***

A čtenáři by zoufale pátrali po všech možných heslech Wikipedie, zdali jsem v té daleké Americe nakonec o tu nohu nepřišel, možná i zemřel okamžitě na místě a pozůstalí museli tento deník dopisovat za mne.

Ne, milí čtenáři, mám doposud nohy obě a skutečně ještě žiji.

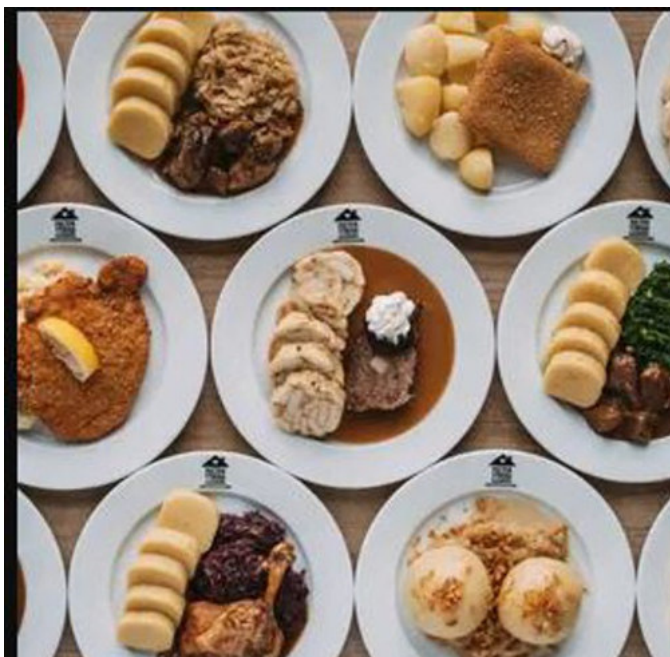
„To nic není, to je jenom nafta,“ uklidnil mě Petr.

Takže tady je ropa i na pláži pod pískem? To znamená, že když v tom písku vyhloubím jakoukoliv prohlubeň, třeba zákop proti větru, je více než pravděpodobné, že vytryskne ropa a ze mne se stane z minuty na minutu odporný multimilionář.

Nebojte se, nestal jsem se jím, neb zrovna nefoukal žádný silný vítr a tudíž nebylo potřeba nic hloubit.

A také jsem s sebou neměl zákopovou lopatku.

Večer Venko, Katka i Verunka s Delwynem odjeli do LA, neboť náš známý kouzelník jim zařídil volňásky na velké čarodějnické show v jednom noblesním podniku. Tím se v domečku

Naprosto dokonalá reprezentace naší výpravy

na Talbert Avenue rozhostil klid a mír, jenž měl tentokrát pokračování i v mých snech.

Čtvrtek 5. května.

Jakýpak je asi otisk tohoto dne v proudu globálního času? Na co nejvíce lidé ten den vzpomínají? Komu staví všechny ty monumenty a pomníčky, aby tam ve výročí mohli položit věnec či alespoň malou kytičku?

- 1620 – Mongolský vojevůdce Kublaj – chán se stal Velkým chánem – Džingischánem.
- 1821 – Na ostrově Svatá Helena umírá francouzský císař Napoleon Bonaparte.
- 1948 – V Praze vypuklo Květnové povstání českého lidu proti německým okupantům.
- 1961 – Alan Shepard se stává prvním americkým astronautem.

A kdopak se nám také narodil?

- 1747 – Leopold II. - římský císař a český král
- 1818 – Karel Marx – to je ten, co všechno způsobil.
- 1932 – Stanislav Zindulka – herec
- 1950 – Mary Hopkin – zpěvačka.
- 1960 - Marek Vašut – herec
- 1948 – Já!

Ano, je to tak, dnešní den je dnem narozeninovým. Abych byl upřímný, už mi to takovou radost zase nedělá. Přece jenom to číslo dost nebezpečně roste a procházka hřbitovem mi

potom může připadat jako kolaudace budoucího bydliště. A chybí také to dětské nadšení, když jste se zářícíma očima očekával zbrusu nový kopací míč a dostal zbrusu nové tepláky. Navíc léty člověk pozná mnoho falešných kamarádů, kteří se k vám znají pouze v den narozeninový, vypijí a sežerou, co se dá, a druhý den vás všude pomluví.

Proto od jisté doby slavím narozeniny pouze se svou rodinou, protože tam je láska a upřímnost nehraná, geneticky naprogramovaná a já dnes přijmu se zářícíma očima i ty zbrusu nové tepláky. (Co bych také teď dělal s míčem?)

Návštěvníci kouzelnické akademie přijeli ve dvě ráno, však budiž jim k dobru, že se chovali jako myšky, takže nás jejich příchod vůbec nevzbudil. Vstávám proto potichu i já, aby mohli ty své zážitky pořádně dospat, a plížím se do pokoje. Dáša je již vzhůru, popřeje mi, je to bez dárků, vždyť mi již při prvním nákupu koupila kalhoty a dvojce boty. Kdo z vás to má?

Vracím se do pracovny pro mobil, který jsem musel v noci vypnout, protože díky časovému posunu mi začali chodit nejen SMS, ale i jeden hovor. V rozespání jsem ho vzal a zjistiv, že volá Jarda Langů, což je invalida v domově důchodců, pouze vyhrknu: „Ty vole, polož to, nebo se nedoplatíš!“

„Co blbneš?“

„Polož to, já jsem v Americe, v Kalifornii!“

„Blbý fóry, na tys byl dycky.“

„Za čtrnáct dnů se ti ozvu. Čao,“ a ukončím náš dialog a až teď si uvědomuji, že to bude stát nějakou korunu nejen jeho, ale i mne.

Proto jsem mobil raději vypnul a až dnes po otevření jsem zjistil, co mi všechno přišlo během noci blahopřejných SMS. Odpovídám tedy jenom těm nejbližším, neboť zprávy si tu

musím hradit také. Pouze s Vaškem (bráchou) navážu videohovor přes WhatsApp.

Je to nakonec milé a potěšitelné, kolik lidí si na vás ještě vzpomene. Alespoň jednou za rok. A když se konečně sejde i celá naše expedice, udělají okolo mne takové kolo, kolo mlýnské a zapějí to tradiční: **Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, milý dědo, hodně štěstí, zdraví!** i nějaká slzička by se našla.

Teď již opravdu stručně: oběd – Kuřecí řízky s bramborem. Odpolední program: Zatímco my s Dášou se již psychicky připravujeme na den příští, na den opět plný různých nebezpečí, ostatní vyrazili na Petrovu jachtu, aby si po vzoru slavného reskátora zkusili cvičný výsadek na přilehlé ostrovy. Bohužel cestou nepotkali žádné piráty či bukanýry, aby v přímém souboji

dokázali svou nezpochybnitelnou mořskou dominanci, takže se vrátili pouze ošlehaní oceánskými vichry jako skuteční mořští vlci (vlčice).

A pak jsme na druhý den již nedočkávané společně.

Kapitola 16 – Já si dneska kousnu!

Když nad horským pásmem Peninsular Ranges vyšlo ranní slunce, my ještě ve 170 km vzdáleném Huntington Beach sladce spali. Sladce spal i mladý chřestýš, schovaný pod jedním kamenem hory San Jacinto Peak, vysoké 3 288 metrů. Úkryt tohoto hádčete byl však níže, byl kousek nad stanicí lanovky, okolo které se stále motali, hlučeli a vůbec se negativně projevovali tvorové zvaní lidé. Když slunce nahřálo i námi popsany kamen, chřestýš se vyplazil ven, na kameni se spokojeně rozložil a labužnický vstřebával životodárné paprsky. Jediné, co ho nepříjemně rušilo, byl rachot strojovny lanovkové stanice, která se připravovala na dnešní maraton, kdy jsou dvě kabiny neustále v provozu. A tu napadlo chřestýše něco úžasného, dle něj originálního, však přírodou určeného a přirozeného.

Já si dneska kousnu. Ano, já si dneska do někoho kousnu! Já si totiž kousnu konečně i do člověka, znělo v jeho mozečku, který takto vyřešil problém s rušící lidskou rasou. Chřestýš se spokojeně zavlnil a začal svůj plán pomalu připravovat.

Ale to my již na Talbert Avenue konečně vstáváme. Budiček měl být sice již v 7 hodin, ale znáte to. Nakonec jsme přece jenom v půl deváté vyjeli. Kam, ptáte se?

Venko tvrdil, že do nejteplejšího městečka Kalifornie a přitom se tak nějak dvojnásobně šklebil. Nevím tedy, proč jsme si museli sebou brát i oblečení teplé, hodící se spíše na Aljašku?

Takže kam:

Palm Springs – leží v poušti Sonoran a je obklopeno ze všech stran hřebeny čtyř pohoří. Proto si jeho umístění můžeme představit jako střed přírodní parabolické antény, kam směřují veškeré sluneční paprsky. Letní teploty zde dosahují i 45 stupňů. Ale buďte klidní, utěšuje nás Venko, v květnu tam určitě více než 40 nebude.

Tak to mne uklidnilo.

Cestu popisovat by bylo opakováním kapitol předešlých. Zase ty nájezdy, podjezdy a zájezdy až konečně jsme na dálnici směřující k našemu cíli. Městská zástavba pomalu ustupuje a kolem nás opět získává nadvládu vysušená krajina. A také hory. Jsou chvílemi po obou stranách a na některých lze spatřit i sněhové čepičky.

My se však nelítostně probíjíme dál a dál. Verunka s odhodláním novodobého dobyvatele hledí stále vpřed a její vize by jí určitě dokázala zavést až k legendárnímu Eldorádu. Jenže až tam nejedeme. Zatím. Vjíždíme do lázeňského městečka Palm Springs.

I pohled z prostor klimatizovaného auta vás musí ujistit, že celé město je ideální pánvička, obroubená příkrými skalami. Odpovídá tomu i provoz na silnicích. Sem tam nějaké auto a chodci téměř žádní. Kdo by se také namáhal v tomhle horku jakkoliv pohybovat.

Je tu 36° Celsia, zatím.

Parkujeme v jedné boční ulici a naší snahou je najít jedinou zde se nacházející hlavní třídu, jež je také i kulturní a obchodní tepnou těchto lázní. Sotva otevřu dveře, dýchne na mne typický saharský vzduch. Tohle jsme již zažili v Egyptě, kde jsme byli ubytováni v překrásném a luxusním kruhu hotelů, otevřených k teplému Rudému moři, kde však za vnějšími zdmi panovala krutá a nekonečná Sahara.

Venko s Verunkou zatím studují navigaci, aby vzápětí vydali pokyn: Tam! Tam jdeme!

Nu což, vzhůru do pekla! Mezitím stoupla teplota na 37°C. Však cesta, kterou jsme se ubírali, neměla vůbec žádnou snahu, stát se kulturním a obchodním centrem. Mně to spíše připadalo, že město opouštíme a míříme k oněm horským velikánům. Když se tento způsob putování počal jevit podezřelým i zbytku naší turistické rozvědky. Počali naši navigátoři celou

situaci přehodnocovat.

„Dědo, nebud' pořád na tom sluníčku, vždyť ve stínu už je skoro třicet osm!“

„Právě proto do toho stínu nejdu, když je tam tolik.“

„Ha ha!“

Konec škádlení. Trase je nově aktualizována a my se ubíráme celou cestou zpět a ještě kousek. Konečně vidíme občas i člověka a městečko již nevypadá jako po kompletní evakuaci.

„Hele, tady mají dokonce i duhový přechody,“ všimnu si, když se jako velbloudí karavana suneme blíž a blíž k civilizaci, k restauracím a – k pivu!

Jestli tady také nebyl nějaký ten průvod Pride, bleskne mi hlavou, dříve než se začnu rozhlížet po obzoru, jestli náhodou nevidím třeba fata morgánu, k těmto pouštním místům zcela logicky

přináležející. Když už jsem tento geniální nápad dostal, snažím si představit, co se může jako vzdálená vidina bloudícímu žíznavci obvykle zjevit. Je to pouhá kaluž vody, Niagarské vodopády anebo dokonce velkopopovický pivovar? Asi záleží na stupni vyčerpanosti, fantazijní schopnosti jedince či stupni alkoholické závislosti.

Já ať se rozhlížím, jak se rozhlížím, nevidím nic. Ani ten velkopopovický pivovar, což je dobře, neboť to o mně vypovídá, že alkoholickou závislostí nejsem vůbec nahlodán.

Dáša by sice moc nesouhlasila, ale fakta jsou fakta.

Fatu morgánu jsem tedy neviděl, však místo toho se před námi rozprostřelo centrum Palm Springs. Tady už chodili lidé, projížděla auta a okolní obchody, kavárničky i restauranty lákaly svými produkty. Je to zajímavé, že jakmile má člověk co pozorovat, je něčím zaujat, do něčeho vtáhnut, přestanou všechny strasti, problémy a bolesti existovat. I my jsme ožili jako mávnutím kouzelného proutku a včlenili se bezproblémově mezi promenádující se dvojice.

Proč dvojice? To jsem ještě neřešil.

Nebyl důvod.

Když jsme ušli již dostatečně dlouhou vzdálenost, byl vydán povel: čelem vzad! A navíc s příkazem, pro mne s velmi

příjemným příkazem; vyhledat nějakou vhodnou restauraci. A na to já jsem trénovaný stopař. Rozhlížím se tedy do všech světových stran, natahuji chvějícím se chřípím rozličné vůně linoucí se až na chodník, jsem zkrátka celý pohlcen tímto životně důležitým úkolem, že si ani nevšimnu, že děvčata naše nové útočiště již dávno objevila.

Příjemné prostředí na venkovní terase doplňovala mlžná clona studené vody neustále se valící z horní lišty a tvořící tak milosrdnou hranici mezi venkovním peklem a příjemným posezením zde. I obsluha je rychlá, ochotná a přátelivá. Než se pořádně rozhlédneme, již je na stole džbán se studenou vodou, skleničky i jídelní lístky. Jistě jste viděli nějaký dobrodružný film, kdy drsní hrdinové po několikadenním putování pouští, bez jídla i vody, dorazí do spásné oázy. Tu vodu, kterou jim zde nabídnou, pijí zcela nespolečenským způsobem. Lačně

hltají, doslova lemtají a voda jim teče všude. Po bradě, po tvářích i po krku. Ne, my se takhle neprezentovali. Dokonce já s Venkem jsme touto vzácnou tekutinou pohrdli a objednali si pivo. Mexické pivo. Dívky si dali kávu, nějaké zákusky a nakonec všichni i zmrzlinu.

A vodní opona k tomu ospale šuměla, lidé se líně vlekli po ulicích a vůbec byly tyto chvílky odměnou za naše dosavadní putování.

„Už víš, proč je Palm Springs nejteplejším městem v USA?“ ptá se mě Venko. A zase se ušklíbá.

„Protože tu jsou nejvyšší průměrné teploty, ne?“

„Podívej se na chodník a řekni, co vidíš?“

Namáhám oči, jak to jde, ale vidím jenom obyčejné lidi.

„Tak koho tam vidíš?“

„Máma s dcerou a támhle otec se synem a tady dva bráchové.“

„A drží se za ruce, a tihle dva se dokonce líbají,“

„Aha!“

„Palm Springs je světově vyhlášená destinace, kterou rády a pravidelně navštěvují homosexuální páry,“ vysvětluje Venko.

Podívám se tedy ven znovu, a teď poučen, vidím vše už jinýma očima. Ty dotyky, láskyplné pohledy, lesk zamilovaných očí, kdepak takhle by se členové rodiny k sobě většinou nechovali. Ale co mně je do toho? Když je to baví... Mně to může být úplně jedno a podíval jsem se také zamilovaně na ty moje holky a potom na mizící mexické pivo.

Každý má holt svoje priority.

Dojídáme, dopijíme, zaplatíme a máme se k odchodu. Co bude teď dál?

Mladý chřestýš se odplazil ještě více k cestičce, kde se ti stále rušící tvorové pohybovali, stočil se na velkém balvanu a čekal na svou první oběť. Přitom si stále opakoval: Já si dneska kousnu, jééé, jak já si dneska kousnu, kousnuúúú!

I když se teplota vyšplhala již přes 39°C, my osvěženi a napojeni kráčeli ulicemi Palm Springs jako zdatní sokolové, kteří se nezaleknou deště ani mrazu. A tady ani horka. Než se

kdo nadál, byli jsme u příjemně vyhřátého auta, které muselo hodně, ale hódně klimatizovat, abychom byli schopni zalézt dovnitř. Když se tak konečně stalo, byl prozrazen další cíl cesty. Vrchol 3288 metrů vysoké hory San Jacinto peak, jejíž špiče bývá často ozdobena i sněhovou pokrývkou. Nebudeme samozřejmě

šplhat nahoru po vzoru našich slavných horolezců, nýbrž se tam necháme dopravit Aerial Tramway, čili lanovkou.

Po chvilce jízdy zabočíme k jakési unimobuňce, která zde supluje pokladnu. Verunka

platí 20\$ za parkování a za každého ještě 30\$ za jízdenku na lanovku. A pak už jenom svištíme k horským velikánům. Tyčí se před námi jako Bohem navršené barikády, které mají zabránit nám, zvědavým človičkům, dostat se dál, nepřiměřeně se rozlézat, množit se a tím zamořovat ještě nedotčenou panenskou přírodu. Bohužel tento záměr Jeho Nebeské Jedinečnosti nevyšel už v pradávných dobách, kdy se sem přes Aljašku začaly hrnout divoké kmeny migrujících Asiatů, které my už známe pod jménem Indiáni.

Ono vyhlášené parkoviště není ve městě, není ani kousek od města, je až na konci dlouhé a jako pravítko rovné silnici. Pár aut zde je zde již zaparkovaných a jejich pasažéři způsobně

čekají na vedle se nacházející autobusové zastávce, odkud nás příslušný dopravní prostředek dopraví ještě výše, až ke stanici lanovky. To se také stalo a my se tam způsobně postavili do fronty na kabinu tohoto výtahu do nebes.

Zasklenými okny vidíme, jak se jedna kabina vrací z hůry, lidé plni zážitků vystupují a ti druzí, čekající, se po vyprázdnění vagónku hrnou dovnitř jako důchodci na slevy v Lidlu.

„Do té příští už bychom se mohli dostat,“ posuzují situaci.

„Já bych ještě jednu várku počkala,“ rozhodne Veronika, neboť proč se mačkat, když turisté očividně ubývá, a my bychom se pak mohli plandat mezi horskými štíty v úplném poklidu.

Stalo se. Ještě jednu kabinu jsme nechali ujet, a když se vrátil z vrcholu další vůz, jdeme se uvelebit na nejlepší místa. Jenže chyba lávky, obsluha zatím nikoho dovnitř nepouští, že prý

došlo nahoře k nějaké banální závadě. Vydržte jenom pár minut!

Z pár minut je nejprve půl hodina a potom i celá. Jsme již netrpěliví, naštvaní a nervózní, zvlášť když se v čekárně rozšíří fáma, že ta oprava není nic banálního, spíše naopak.

Cožpak my jsme dole, ale co ti chudáci na vrcholu? Pokud se teple neoblékli a pokud tam není nějaká restaurace či jiný útulek, možná i zmrznou. 3 300 metrů je dvojnásobek Sněžky a

o kilometr více než Gerlach. A to už je slušná výška!

Venko je tudíž vyslán jako parlamentář, aby u někoho zjistil, jak se věci vlastně mají. Funkce parlamentáře je převelice důležitá a Venko si toho byl velmi dobře vědom. Okamžitě odchytil jednu Afroameričanku v uniformě a počal z ní páčit pro nás tak existenční informace. Věřím, že kdyby se nevyskytovali v blízkém okolí jiní lidé, použil by určitě i způsobů, jež nejsou v naprostém souladu se Ženevskými konvencemi. I tak však s prázdnou nepřišel a se zklamaným hlasem nám oznámil, že ona závada se může opravit třeba až večer, nebo dokonce zítra. Z toho pro nás tedy jednoznačně vyplývá, vzdát se sladkého pokoření horských štítů, nenadýchat se čistého vzduchu bez kyslíku, vše zabalit a jet dál.

Verunka si tedy šla stoupnout do již dosti narostlé fronty pro navrácení lanovkového a my vyšli ven, abychom se čerstvého vzduchu nadýchali alespoň tady. Po pár schůdkách nahoru byla malá terasa s několika lavičkami, z nichž jsme jednu zabrali.

„Proč jsou tady všude ty cedule s těma hadama?“ ptá se s neskryvanou nejistotou v hlase Dáša. Pro nerodinné čtenáře musím prozradit, že moje žena by na Facebooku rozhodně hada za přítele nepřijala. Stoprocentně!

Dívám se na dřevěné zábradlí, které odděluje terasu od ostatních skal a které je pobito výstražnými tabulkami. „Nemusíš se bát,“ uklidňuji jí, „to je něco jako v ZOO. Nemáme tu krmit hady.“ Zároveň ono zábradlí přeletu, abych se dostal o něco výš a mohl si tak vyfotit lanovkovou základnu jako celek.

Chřestýš celý den trpělivě čekal, až se k němu nějaký člověk aspoň trochu přiblíží. Tento okamžik právě teď nastává, neb jeden z těch rušitelů se snaží vyšplhat až k němu. Toho určitě škoda nebude, zvlášť když mluví nějakou úplně blbou řečí. Tak pojd', ať si můžu kousnout! Pojd'! Ještě metr, ještě krok...

„Dědo, slez dolů, Verunka už je tu. Jdeme na autobus!“ volá na mne Katka.

„Počkejte, já si to jen vyfotím! Už jenom metr...“

„Ne, pojd' dolů,“ přidává se i Dáša. „Ať na tebe pořád nečekáme!“

Tak jo, kapituluji a slézám zpátky na terasu. Přitom si v duchu říkám, proč musejí mít ty ženský za každou cenu vždycky pravdu?

„Chudáci ti lidé na vrcholu,“ povídá na stanici autobusu Venko. „Kdybychom pospíchali a nacpali se do té předešlé kabiny, trčíme teď nahoře my.“

„Všechno je věc náhody,“ zafilosofuji si. „Co my víme, kolikrát jsme byli třeba jenom jeden krok od smrti?“

„Dejte pokoj s těmahle úvahama,“ přeruší mě Kát'a. „Támhle nám už jede autobus, tak rychle, máme toho ještě moc!“

Co to bylo **ještě moc**, jsem se dověděl asi za hodinu jízdy autem.

Mladý chřestýš byl plně soustředěn a připraven k vražednému skoku, z váček se mu již řinuly kapky jedu a pak – nic! Vzteky se kousl do jazyka a teď měl dilema, jestli je jako jedovatý had otrávený nebo ne. Když ale pořád neumíral, zalezl zpátky pod šutr. Otráveně.

Během té hodiny se ráz krajiny postupně měnil. Ubývalo horských velikánů a začala převládat nudou ubíjející rovina. A na ní opět ty elektrické větrníky. Nejprve jeden, dva, pět, potom desítky, stovky a dokonce tisíce. Armáda ekologických obrů táhne na naši civilizaci. Téměř tak to vypadalo. Někteří se točili rychle, někteří pomaleji a někteří vůbec. Viděli jsme i polámaná ramena či celou konstrukci již zkorodovanou. Tady se nevyplatilo něco opravovat nebo dokonce likvidovat, když jednodušší je místo toho postavit dva nové kusy.

Sedím vedle Verunky a vidím, že nám navigace milostivě doporučuje opustit dálnici, což se také stane. Po chvíli jízdy normální silnicí přijíždíme ke zde speciálně vystavěnému městečku. Obchodnímu městečku, kterému se nejen tady, ale už i u nás doma říká outlet. Jedná se o souhrn značkových prodejen, které takto nabízejí zboží ve velkém či se slevou.

Tento outlet byl tak veliký, že měl i své restaurace, kavárny, cukrárny a samozřejmě i bistra a stánky všeho druhu. Jmenoval se Cabazon Outlets.

Á, děvčata si zase budou kupovat nějaké hadříky, blesklo mi hlavou, ale navenek jsem nedával nic znát, neboť přej a bude ti přáno.

Nejdříve jsme se jen tak halabala prošli a poté se od nás Venko s Katkou oddělili, neb její touha prohrabovat se, zkoušet si, případně si i koupit tovar světoznámých výrobců byla nezastavitelná. Nám s Dášou dělala průvodce Verunka, která stále něco studovala v mobilu

(mapu outletu), neustále nás někam popoháněla, pořád někam pospíchala. Když jsme se po tom všem trmácení ocitli po třetí před Gucciho prodejnou, nedalo mi to, abych se nezeptal, co že to vůbec hledáme.

Bez odpovědi.

Znovu jsme vyrazili. Tentokrát už správně, neboť značková prodejna Levis byla v obchodech umístěných vně pěšího okruhu.

„Dědo, teď si tu vybereš džíny, protože to je náš dárek k tvým narozeninám,“ praví vnučka ke mně přeroztomilým hláskem.

Co já na to? Koukal jsem jako puk, neboť jsem nic takového ani ve snu nečekal. „Děkuji, děkuji,“ líbám Verunku a rázem je veškerá únava pryč.

A pak už bylo všechno v režii Verči. Já byl v téhle scéně pouze obyčejný model, jehož jedinou prací bylo obléknout, svléknout, obléknout, svléknout. A neodmlouvat.

První co Veronika po příchodu do prodejny udělala, že zavolala prodavače středních let, který po vyslechnutí přesně formulované žádosti vzal krejčovský metr a přeměřil mě. Pás, boky, délku, objem stehna a co já vím, co mi ještě měřil. Poté vše zapsal na papírek a zavolal prodavače mladšího, který ihned upaloval k počítači a začal hledat nejvhodnější číslo džín.

A potom nastalo to neustálé převlékání v kabině. U jedněch kalhot byl těsný pás, u druhých zase neseděla délka, až třetí se mi zdály perfektní.

„Fajn, беру!“

„Ani náhodou,“ odporuje Verunka. „Cožpak nevidíš, že ti plandají na stehnech?“ A vrací texasky již docela našťvanému prodavači. Byl to však profesionál a jeho falešný úsměv nás samozřejmě přesvědčil o lásce, s jakou neustále běhá do skladu a zpátky.

Ty poslední mi fakt sedly. Byly nádherné, originální, americké! Verunka platila kartou, takže jsem neměl ani sebemenší možnost zjistit, že stály 80 \$.

Vycházíme z obchodu a znovu se setkáváme s Venkem a Katkou. Té planou oči horečkou, myslím nákupní horečkou, a jelikož k vyléčení je potřeba ještě několika zábalů, nejlépe od těch nejznámějších oděvních léčitelů, jdou ještě znovu do akce. Veronika se k nim přidává, ale my s Dášou to již vzdáváme. Ten den byl přece jenom pro české důchodce trochu netypický, zvláštní a vysilující. Sedáme si na malou zahrádku u jednoho bistra a já jdu koupit limonádu a pivo. Pak ještě jedno pivo a nakonec dvakrát zmrzlinu.

Až tak dlouho se Káťa obalovala.

Po zmrzlině jsme dostali hlad, což není divu, vždyť mimo zmrzlin a Venkových sendvičů jsme celý den nic nejedli. Jdu tedy do stánku naproti a vybírám, co by nám tak asi chutnalo. Můj zrak padl na dvě žemle se sýrem a zeleninou, neboli na dva cheeseburgery.

A teď, milí čtenáři, na chvíli plynulý a zajímavý děj přeruším, abych vás seznámil s mým způsobem komunikace se zaměstnanci obchodů, bister, restaurací či jiných podobných zařízení. Svou angličtinu se slovní zásobou velmi dobře vycvičeného papouška používám úspěšně již několik desítek let. Vystačil jsem s ní ve Francii, Španělsku, Itálii, Německu nebo i Švýcarsku, čili všechno neanglicky mluvících zemích. Vyštěknutá holá věta plus důrazný ukazovací pohyb pravé ruky byly vždy zárukou úspěšného obslužení. Žádné dlouhé povídání, ptaní na zdravíčko či přání hezkého dne, ne, tady máš, zaplat' a nezdržuj. Kdo by se tam také se mnou vybavoval, vždyť sami moc neumějí.

V Americe je to jiné. Tady po vyslovení vašeho přání neřekne prodavačka pouze **yes**, ale začne mlít horem dolem něco, o čem vy nemáte ani tušení. Chytáte se některých slůvek,

jejichž kombinace vytváří ty nejfantastičtější a nejroztodivnější věty. Přesně tohle se mi nyní stalo u tohoto stánku. Prodavačka něco sladce zaševelí a s napjatým obličejíčkem čeká na vaši odpověď. Když vy se tváříte jako hrách vyloupený z lusku, zaševelí znovu. A znovu čeká. To už je vám blbý jen tak civět, takže si snažíte narychlo poskládat, co po vás asi tak může chtít. Třeba tu mají důchodci slevy, osvítí mě duch svatý a já počnu konverzovat, neboli odříkávat datum mého narození: I was born on the fifth of May ... Teď ovšem zírá s otevřenými ústy ona na mne a snad s obavami, koho že to vůbec obsluhuje, mi rychle přistrčí ty dvě žemle, vrátí pár centíků a už, už přebíhá pro jistotu k dalšímu zákazníkovi. Vezmu tedy žemle a donesu je vítězoslavně k Dáše: „Vidíš, jak se vyplatí znát cizí řeči, jinak bychom se ani nenajedli.“

Ale to již nastává večer, zbytek naší expedice ukojen zdejšími nákupy nás vyzvedává a my přijíždíme domů už za tmy.

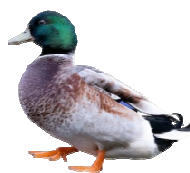
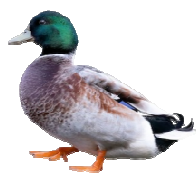
Před spaním si dám nové džíny vedle na židli, a kdyby mi to nepřišlo hloupé, vzal bych si je i k sobě do postele, jako malé dítě si bere svou oblíbenou hračku. Tyhle kalhoty se už bohužel nemohou stát mými nejoblíbenějšími džínami, neboť těžko přetrumfnou ty mé první, o kterých jsem psal ve 4. kapitole, ty, které se mnou prožily všechny ty mejdany, big beatové zábavy, noci pod širákem a nakonec mi dobře posloužily i druhý rok vojny, když jsem potřeboval načerno opouštět posádku. Nemohou být první, ale jsou druhé! Stříbrné! Mé druhé oblíbené džíny!

Ale to už jsem spal.

K dnešnímu dni zbývá ještě dodat, že elektronické cigarety konečně přišly, byly bezpečně uloženy ve schránce. A z večerních zpráv: ti chudáci byli na vrcholu asi do 11 hodin večer. Dokonce tam musela přiletět helikoptéra s náhradními díly.

Měli jsme zkrátka kliku a někdo z nás prý i dvojnásobnou.

Kapitola 17 – ĺĺĺĺĺĺĺĺĺĺĺĺĺĺĺ!

Vážení a milí čtenáři, pokud jste byli tak trpěliví, tolerantní, snad i odvážní a dospěli jste až sem, potom vězte, že před vámi leží nejlepší, nejnapínavější, nejdobrodružnější ale i nejstrašidelnější kapitola celého deníku. V pondělí totiž naše výprava vyráží na celodenní exkurzi do věhlasného Studia Universal. Předpokládám, že se zde setkáme nejen se známými herci a herečkami, ale i s režiséry a ostatními obludami, které dnes jsou neodmyslitelnou náplní amerických hororových filmů.

Těšíte se?

Tak se těšte, ale až zítra, protože dnes je neděle 8. května a již od rána jest možno slyšet z kuchyně neobvyklé kejhání. Nejsou to však naše dívky, které jedna přes druhou se v té kuchyni prolétají a různě doplňují, vždy však dle přesně směřovaných příkazů Dášiných. Ne, jsou to již dávno oškubané, omyté, osolené, pokmínované a jablky naplněné kachničky, které takto ještě posmrtně protestují proti umístění do plynové trouby. Je jim to samozřejmě prd platné, protože když je jednou v Kalifornii vyhlášen den české kuchyně, tak bude den české kuchyně, i kdyby mrtvé kachny měly opravdu kejhat. Naštěstí americké sporáky jsou dost široké, aby se tam vešly dva pekáče a následný žár mohl tyto imaginární zvuky umlčet.

Anebo to neznělo ze sporáku, ale od sporáku? Nebudu po tom raději pátrat, bych ještě slavnostní náladu svým vtipkovaním nepokazil.

To, že se dnes od rána pečou kachny, dělá červené zelí i bramborové knedlíky, není věc náhodná. Na pozdní oběd je totiž pozvaná Delwynova rodina, by také mohla ochutnat, čím se u nás v Česku vůbec živíme. Bramborové knedlíky v prášku a červené zelí jsme přivezli z domova a kachny jsou samozřejmě místní. Dáša byla již včera nervózní, zdali se všechno povede tak, jak má být, a toto napětí se přeneslo i do dnešního dopoledne. Já, který bych také rád přiložil ruku k dílu, jsem od sporáku odháněn, jako bych snad nebyl vlastenec, který má k české kuchyni naprosto kladný vztah.

8. květen není jen nedělí, je i státním svátkem, kdy si připomínáme konec II. světové války, a navíc je také Dnem matek, který je v Americe poctivě slaven. Důkazem toho byl sám Delwyn, jenž kráčeje v čele americké delegace nesl plnou náruč kytic, které posléze rozdál všem přítomným ženám.

Po srdečném přivítání jsme se rozsadili u venkovního stolu, kdo chtěl pivo (já), ten ho dostal, kdo ne, tak nějaké nealko nebo i víno. Trochu se konverzovalo, já se stále usmíval, neb vše bylo v naprosté pohodě.

První chod – hovězí polévka s krupicovými knedlíčky a nudlemi. Byla výborná! A pak se už jenom čekalo na ten kulinářský zázrak, který v žádné mexické restauraci nedostanete, kdybyste i kuchaře prosil ryzí mexikánštinou.

A je to tu! Naporcované maso, knedlíky, zelí i sos jsou v oddělených miskách, aby si každý mohl nabrat dle své chuti. Já jsem byl dokonce několikrát instruován, že stehna jsou pro hosty

a ne abych si celý talíř obložil knedlíky, vždyť si mohu vždycky ještě přidat.
Také jsem si dvakrát, polud možno nenápadně, přidával.

Myslím, že všem opravdu chutnalo, čehož důkazem byl veselý hlahol, který se nesl z naší zahrádky k sousedním pozemkům. A ten hlahol ještě zesílil, když se po obědě začalo i popíjet a zaníceně diskutovat. Sledoval jsem Maminku, jejíž úžasná mimika, nahrazovala moji nedostatečnou znalost angličtiny. Já nepochytil kolikrát ani slovo, ale věděl jsem, že líčí humorné historky z Delwynova dětství, a tak jsem se smál na celé kolo, což zase muselo udělat radost jí.

Bylo to nádherné odpoledne, báječný večer.

Hosté odjíždějí, ale my víme, že se zase za pár dnů sejdem.

Pondělí 9. května – a jdeme na to!

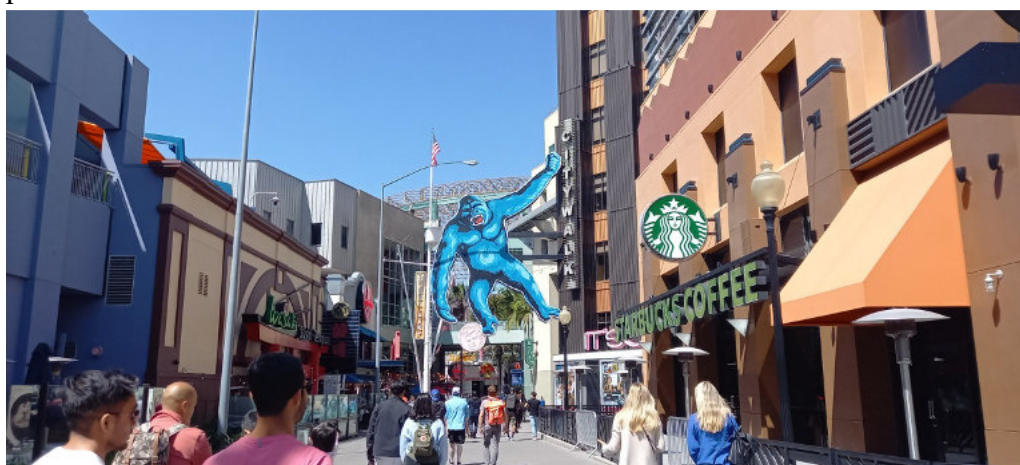
Celodenní návštěva Universal Studios. Co nás tam může čekat? Určitě to nebude žádná taková exkurze do továrny, kterých jsme si na základce užili dost. Třeba prohlídka Poldovky (tenkrát to samozřejmě Poldovka nebyla, nýbrž SONP – Spojené ocelárny národní podnik. Vlastně dneska už Poldovka zase není, téměř stejná kasta soudruhů ji zlikvidovala.) Takže tenkrát nás provedli dílnami, i do nějaké konstrukční kanceláře jsme nakoukli, ale zlatý hřeb byla návštěva hlavní haly, kde se zrovna provádělo vypouštění rozžhavené oceli. Byl to náramný ohňostroj, plameny, jiskry, proud žhavého železa, kouř a smrad.

Tohle nás tady určitě čekat nebude, avšak za 122 \$ bych čekal trochu víc než návštěvu nějakého ateliéru. Vyjeli jsme kompletně, ale Venko byl vysazen v Los Angeles, neboť prohlídkou studia pohrdl, neb to podle něj je takový menší Disneyland. Že prý raději navštíví nějaké daleko hodnotnější muzeum, kterých je v LA jako máku.

Nic proti tomu, každý má právo na svůj názor, ale já jsem spíš zvědavý i na ten malej Disneyland. Po několika okruzích po blízkém okolí jsme konečně ke studiu dorazili.

Dostat se dovnitř nebylo zase nic tak jednoduchého. Myslíte, že stačilo pouze předložit platnou vstupenku? Kdepak! Hezky projít rámem jako na letišti a všechny kovové věci z kapes. Naštěstí tady už nechtěli otisky prstů, to bych zase měl problém, takže jsme prošli bez problémů.

Po několika krocích jsme se ocitli ne na nějakém place plném nervózních herců a na ně hystericky ječících režisérů, ale přímo v atraktivním městě, kde vás lákadla vábila na každém kroku. Po projití této zóny je před námi konečně hlavní brána.

Když se naše Kát'a vyřídila na červeném koberci, pokračovali jsme dál. I tady bylo plno občůdků, kavárniček, vinárniček, bárečků a dárečků, však již spíše laděných dle nejnovějších filmových hitů. Samozřejmě pouze hitů, jež vyšly z lůna Universal Studia.

Tady jsme se zatím moc nezastavovali, neboť to pravé ořečové se nalézalo ještě mnohem dál.

Již z dálky byly vidět zasněžené věže a věžičky temných středověkých budov, kde si kouzla s černou magií podávají navzájem ruce a kde by obyčejný mudl nepřezil ani minutu. My však díky vstupence za 122 dolarů tak obyčejní mudlové nejsme, a proto slavnou Školu čar a kouzel v Bradavicích navštívit můžeme.

Ano, už jsme tady. Všude kolem pobíhají pomocníci, prodavači či jiní asistenti čar a kouzel přísně oblečení do filmových kostýmů školních zaměstnanců. Je tu dokonce i ta zázračná lokomotiva, která táhne na začátku školního roku kouzelný vláček plný studentů magie z tajného londýnského nádraží až sem, do Bradavic. No, nevyfotografujte se, kdoví jestli ji ještě někdy potkáte.

Hned vedle lokomotivy prodávala jedna mladší čarodějka kouzelné hůlky. A nejen že prodávala, ona ty malé kouzelníčky, kterým rodiče museli koupit již před tím i patřičný čarodějnický hábit, ona je učila s tou hůlkou i zacházet. Zatočit napravo, zatočit nalevo, potom kříž a osmičku. Když to malý adept umění kouzelnického jakžtakž uměl, postavila ho před

velká dubová vrata, aby to vyzkoušel naostro. Ten se nejprve stydlivě ohlédl za svými rodiči, a když viděl, že ho jednoznačně povzbuzují, ony čarovné pohyby udělal. Někdy se to nepovedlo na první pokus, ale celá tato seance končila vždy stejně. Zpod zavřených vrat se počal valit silný dým a skrz mezery šlehal prudký

oheň. To vše bylo doprovázeno tak hrůzostrašným řevem probuzené bestie, že i mně se srdíčko tak trochu sevřelo strachem. Natož pak malému kouzelníčkovi. Ten hleděl vytřeštěnýma očima nejprve na vrata, potom na hůlku a někdy se i rozplakal. Ovšem hejno dětí, které náhodně celému ceremoníálu přihlíželo, mělo okamžitě jasno a marně protestující rodiče byli nekompromisně odtaženi do fronty na kouzelné hůlky.

Takhle se dělají kšefty.

A nejenom hůlky, fráčky, obleky, čepice zkrátka cokoli bylo ve filmech o Harry Potterovi použito, vše jste tu mohli svým dětem zakoupit.

Když se tak na všechno už dost vynadíváme, ozve se pojednou za námi takové to krásné české: Ahóój! Trhne to se mnou, ale překvapení se nekoná, protože Verunka se už objímá se svou kamarádkou Luckou, která tu je coby čerstvá novomanželka se svým stejně čerstvým chotěm Martinem na svatební cestě. Setkání bylo samozřejmě již dopředu domluveno. Kdyby mi někdo v mých dvaceti letech řekl, že jede na svatební cestu do LA,

považoval bych ho buď za blázna, nebo za velmi špatného vtipálka, či dokonce za téměř jistý

terč pro kulometnou dávku od nějakého chrabrého ochránce našeho tábora míru. Až tak to tenkrát bylo a až tak to nyní je. A přece u nás stále existuje nezanedbatelné množství lidí, kterým se po této době stýská, kteří by zase rádi otevřeli vrátka ruským vrahům, vítali je

květinami a popíjeli s nimi nekolokovanou vodku. Zatím za nás bojují Ukrajinci a vypadá to, že úspěšně. Oni pokládají životy a my se bavíme v luxusním lunaparku.

Zatím!!!

Sedáme si s Dášou na lavičku a mládež jde trénovat hlasivky na místní obří horskou dráhu.

Budou je ještě hodně potřebovat, protože teď nás čeká exkurze po areálu studia. K tomuto

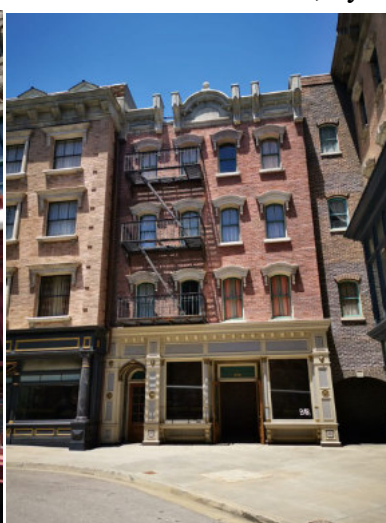
účelu parkuje nedaleko poměrně dost elektrických autobusů, které jsou zavěšeny za sebou po dvou, tvoří vlastně takový malý vláček. Nevěděl jsem, co mě čeká, ale je to v ceně, tak proč bychom se neprojeli po celém pozemku studia a nemuseli se všude vláčet pěšky. Zaujali jsme sobecky hned první sedadla, takže přímo před sebou jsme měli monitor, kde

běžel populárně naučný film o Universal studiu. A ještě jednu věc dostal každý z nás. Brýle na prostorové vnímání obrazu. Hmm...

Jak vidno z obrázku, všichni byli natěšeni a nic nebránilo tomu, aby jízda do neznáma mohla začít. Na monitoru se náhle objevil emblém studia, k tomu znělka a náš autobus vyrazil do akce. Celou tu dobu nás doprovázel emocemi zbarvený hlas zdejšího moderátora, nyní našeho nepostradatelného průvodce. Když myslím nepostradatelného,

cílím tak na anglicky mluvící cestující, neboť já jsem si musel všechno domýšlet, a proto se na sedadle neustále vrtím, otáčím hlavou kolem dokola, by mi vůbec, ale vůbec nic neuteklo.

Moje představa byla taková, že se projedeme křížem krážem celým areálem, ukážou nám ty velké ateliéry a navíc možná nějakou western vesničku. Nejprve tomu vše nasvědčovalo,

zaplacené na celý den. Náš autobus se znovu rozjíždí, světla se rozsvěcují a slabší povahy si vyměňují pampersky. Jsme venku z té děsivé sluje, sundáváme si brýle a já se pro jistotu ohlížím, jestli je druhý autobus za námi.

Samozřejmě že byl.

Mohou tedy až do další atrakce žít.

Ale to my už jedeme kolem autoparku normálních i nenormálních filmových vozidel. A dál a dál odkrývá náš vláček historické obrazy amerických dějin. Klasická western vesnice i typické bílé městečko aristokratického Jihu. Jen do toho zasadit tu správnou populaci a dramatický či romantický děj může začít.

Pojednou autobus zase zastavil. Uprostřed nějaké návsi, což znamená, že se asi něco stane. Ale co? Všichni se díváme na všechny strany, jaká že to obluda se odkud vyřítí, a ono pořád nic.

Pouze začalo pršet.

Hustě pršet.

Ne, nebyl to žádný holografický trik, ale skutečná voda. Opravdová mokrá voda. A ta se pomalu začala řinout i z hořejší zatačky. Nejprve potůček, potom potok, a když ten proud dorazil až k nám, byla to již slušná říčka. Konečnou razanci této povodni dal nekontrolovatelný gejzír, který vyrazil z oken po straně stojících domů.

A voda pod našimi okny stoupala a stoupala.

Když už to vypadalo, že budeme muset přinejmenším šlapat vodu, jako mávnutím kouzelného proutku tok vody ustál, koryto se vyprázdnilo a my mohli jet dál.

Opět projíždíme celými městskými čtvrtěmi, včetně upravených a udržovaných parků.

A znovu se soukáme do jakéhosi hangáru a – zastavujeme. Ha, pozor nebezpečí, zase se bude něco dít! Už rozeznávám v blikajících světlech obrysy, sykot, hřmot a dunění. I autobus se nejprve chvěje a potom sebou i divoce hází.

Jsme v metru a to zrovna v tak nevhodném okamžiku, když začalo zemětřesení.

Prolamuje se strop a suně se na nás nákladní automobil s cisternou plnou propan butanu. Samozřejmě (jak také jinak) hned vedle ní hoří, takže je jen otázkou času, kdy to buchne.

A do toho ještě proudy vody z nějakého prasklého potrubí. No, není to zrovna pohodička u nedělní kávy, ale pořád snesitelnější, než když se na vás dobývají

vyhladovělí metroví pavouci, s kusadly jako pneumatické nůžky největšího kalibru.

Milý čtenáři, nebyl to však ještě konec. Pekelná jízda pokračovala. Teď zastavujeme u jednoho motorestu, z kterého vychází muž, rozhlíží se, a když vidí, že je vzduch čistý, vrátí se, aby vynesl ven cosi zabaleného ve sprchové plentě. My, co jsme viděli Hitchcockův horor Psycho, víme, že je v ní probodané tělo mladé dívky. Ten muž je psychopat, nevyčísitelný šílenec a teď po sobě uklízí stopy vraždy. Rychle hodí tělo do kufru auta a ještě jednou se rozhlédne. A tu spatří náš vláček plný nepohodlných svědků. Na chvíli strne, ale pak okamžitě zareaguje. Zaběhne znovu dovnitř a teď k nám zrychleným krokem kráčí, drže v ruce onu vražednou zbraň, nůž ještě zborcený krví.

Je blíž a blíž!

A autobusy čekají, nikam neujíždějí.

Naštěstí kráčí zase ke druhému vagónu, odkud se již počínají ozývat výkřiky rostoucích obav.

A vrah je stále blíž a blíž, teď dokonce začal běžet!

A až tehdy se náš milostivý vláček rozhodl dát se do pohybu. Psychopata necháváme za zády a je nám úplně jedno, jestli je naším únikem ještě více frustrovaný, než byl. Může mu to být koneckonců úplně jedno, protože pokud si to dobře pamatuji, ruka zákona ho stejně dopadne.

Opět projíždíme několika umělými krajinkami, když tu jedna z nich začne být poměrně rozmlácená. A co to? Na torzech domů, zahrádek i obchodů leží trosky do všech stran rozmetaného velkého dopravního letadla. Z jeho utržených motorů se ještě kouří, což značí, že ten boeing se musel zřítit teprve před chvílí. Zase jsme měli

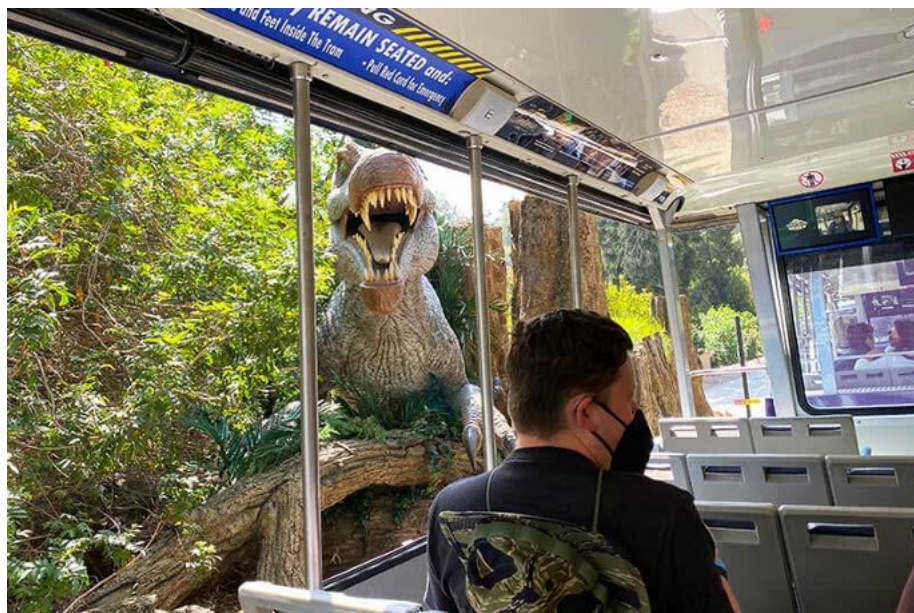
pořádnou kliku, že jsme tudy neprojížděli o pár minut dříve. Musela to být solidní pecka. Myslím, že by si Katka ani nestačila pořádně zapištět.

Další atrakci popíši pouze stručně, neboť nejsem fandou filmů, z kterých byla tato živá prezentace sestavena. Jedná se o postkatastrofické filmy s temným pozadím, plné krutosti, kdy lidský život je pouze jedna statistická informace.

Kdopak nám tady v Evropě tuhle vizi urputně připravuje? Kdopak?

Nic nezachrání ani 3D honička automobilů dosti bizárních tvarů.

To už bylo daleko
zajímavější
pozdější putování
jurským parkem,
kde uprchlý
tyrannosaurus
zlikviduje nejprve
tábor průzkumníků
a potom se ještě
snaží hladově
nakukovat do
našeho autobusu. Je
však již ignorován,
neboť hlasivky
většiny ječících

pasážerek jsou prozatím z důvodu značného opotřebení mimo provoz.

Naše duo autobusů se nakonec propracuje až do horních končin areálu a před námi se rozprostře pohled na krajinu, která zajisté patří studiu. Coby za tuto plochu u nás dalo lečjaké městečko. A to navíc se v dále třpytí Cheopsova pyramida i s příslušnou pouští kolem. A je ještě daleko víc věcí, které zatím nevidíme, ale doufám, že je

prozkoumáme a náležitě vychutnáme. Autobusy vjíždějí do depa, my vystupujeme, brýle zahazujeme do připravených košů a rázně vykračujeme poznat všechny ty potvory, co tu na nás ještě někde čekají. Ale o tom až v příští kapitole. A pro ty, jež by mi snad nevěřili, pomlouvali mě, jako že si trapně vymýšlím, že se dokonce dělám zajímavým, tu mám malý důkaz:

<https://www.youtube.com/watch?v=wrXPF5Ua0Xs>

Kapitola 18 – Ty vole, ty Češi se snad nacpou všude!

Pomalou chůzí se opět dostáváme na komerční náměstíčko a uvažujeme o nějaké zmrzlině nebo alespoň limonádě (pivu). Jenže když konečně objevíme příhodný stánek, včetně pohodlného posezení, stane se něco podivného, nepochopitelného, doslova děsivého. Jelikož člověk zde byl již častokrát vtažen do situací, kdy byl oblnut dost velkým množstvím neférových triků, cílených šoků a imaginárních situací, není si zrovna teď zcela jist, do jaké to hry ho zase ti blázni od filmu lákají.

Představte si náměstí plné lidí všech generací, ras i sociálního zaškatulkování, kteří se nevázaně baví, smějí, komunikují, řvou i ječí, kteří se tu procházejí, proplétají, pospíchají nebo pořád jenom někam klušou, a teď – štronzo!

Všechno strne, zastaví se, ztichne, znehybní.

Jako v té pohádce o Šípkové Růžence. Jenže já v té chvíli nepátral po tom, jestli si nějaká Růženka někde píchla, já ztuhnul také a spíše čekal, odkud se na nás přizene zase nějaká katastrofa.

Což je na této parcele nejen běžné, je to dokonce zákonité.

A pak to chvíli připomínalo i naší dřívější spartakiádu: K cíli hleď! Pozor! Poklusem klus! A jako dřívější cvičenci se plánovitě jako lavina rozebíhali ke svým značkám, tak zde se dav neplánovitě, však o to usilovněji, rozeběhl za neznámým cílem.

„Dědo, poběž taky! Rychle!“ zní od krví mé krve.

„Kam? Co? Proč? Jak?“

„No rychle, už to otevřeli!“

Ježišmarja! Už to otevřeli. Ale proboha co?

Všichni, jak tam jsme, svorně klušeme jedním směrem. Tím, kde leží tajuplná bradavická

škola kouzel. Že by otevřeli ji? Už to tak vypadá. A já zase nemám domácí úkoly. Jenže jaké asi mohou mít zadání takové úkoly pro malé čarodějky a čarodějníčky? Začaruj slepičí vejce, by se z něho vyklubala sedmihlavá saň. Nebo: Odčaruj do země temnot

všechny poslance, kteří mají v hlavě nas...áno. Ne, to nejde! To bychom přišli v Česku o kompletní opozici a ještě by se s nimi možná dost lidí svezlo. Ne, půjdu tam i bez domácího úkolu.

Doběhli jsme k bráně s dvěma okřídlenými draky a až tady se spartakiádní běžci zklidnili, seřadili do přehledné fronty a pokračovali do nitra tajemné školy čar a kouzel. Sestoupili do tmavých komnat, zatuchlých chodeb a síní plných magie. Stěny byly pokryty obrazy

zasloužilých čarodějů nebo hrdinů, kteří tomuto oboru obětovali i život. A jelikož jsme byli ve škole veskrze čarodějnické, tak i ty obrazy byly ponejvíce kouzelné. Ty osoby na nich vyobrazené mezi sebou běžně konverzovaly nebo alespoň vedly nekonečný monolog. Dokonce jeden obraz prohodil pár mouder i k nám, obyčejným mudlům. Zde se fronta tak trochu zastavila, neboť každý byl zvědavý, co mu ona obtloustlá paní asi tak řekne. Čím ho překvapí?

Přede mnou stála taková drobná zrzka a ta několikrát před ten obraz jako nakročila, čekajíc, že se jí dostane také nějaké té moudrosti. A ono stále nic, možná byla moc malá, nebo drobná, nebo zrzavá. Udělala tedy znovu dva kroky dozadu – a dopředu – a zase nic.

„Vona ke mně nechce mluvit,“ stěžuje si svému partnerovi a mně trklo, že v tomhle světě, kde pořád slyšíte haj, haj a baj a baj, zazněla pojednou čeština. Ejhle, krajané!

„Asi už žádnou radu nepotřebujete,“ pokusil jsem se jí trochu ukonejšit.

Ona sebou při těch mých slovech trhla, otočila se a sladkým hláskem zavrňela: „Jé, ahoj, ahoj.“

A potom se znovu otočila ke svému příteli a myslíc si, že ji už neslyším, pronesla hlasem už přece jenom syrovějším: „Ty vole, ty Češi se snad nacpou všude!“

(Musím se přiznat, že to řekla trochu jinak, ale chápejte, že kdyby se tento Deník stal třeba někdy povinnou školní četbou, nebo alespoň doplňkovou literaturou k hodinám zeměpisu, tak tam přece nemůže být napsáno - **naserou**.

Proto ta autocenzura.)

Když jsem zaslechl její zemité hodnocení našeho národa, určitě jsem hrdostí nevypínal prsa, ale naopak jsem si musel nechtěně připomenout, že náš návrat domů se bohužel blíží a takovými roztomilými dívenkami se to u nás jenom hemží. A nejenom jimi.

Ale teď se čaruje, kouzlí a vůbec různě zaklíná i proklíná. Já zatím nikoho se zde přítomných účastníků neproklínám, neboť jenom točím hlavou a kulím údivem nekontrolovatelně oči. Ne proto, že bych věřil na duchy a jiná nadpřirozená moudra, mě spíše zajímá, jak to všechno dokázali místní technici rozpohybovat. Jako teď. Jsme ve školní hale, či jídelně, záleží, jak to kdo pojme, a zatímco způsobně a tiše procházíme, hovoří k nám z vyvýšené galerie celé to slavné trio: Harry, Hermiona a Ron. Jsou to samozřejmě jejich holografické snímky, kdysi pořízené a nyní stále dokola nám, zvědavcům promítané.

To musí každý soudný člověk rozlišit, že o duchy nejde a nemůže jít, protože všichni tři

jsou ještě naživu. Kdyby byli mrtví, nedej bože, to už by byla jiná. To už bychom si o té metafyzice mohli i vážně podiskutovat. Kdyby se tady teď objevil třeba Brumbál, to už by duch být mohl. Tomu by se i dalo uvěřit. Jo, moderní věda, ta se dere mílovými kroky stále více vpřed a ještě více vpřed. Vrcholem vědění byli vždy vědci sovětští, neboť všechny slavné vynálezy pocházely z té země zázraků. Žárovku vynalezl jakýsi Žárovkyn, letadlo soudruh Vrtulovič Letadlenkov a mičudu prý Mičurin. Dnes jejich štafetu převzali badatelé ruští, kteří

například po usilovných létech bádání zjistili, že grilovaná kuřecí stehýnka jsou přece jenom kvalitnější z opravdového kuřete. Ta prý v žaludku neštěkají.

Tady asi Studio žádné ruské vědce nezaměstnává, což se pozná podle toho, že všechno bezvadně funguje a také člověk nezakopává o prázdné láhve vodky.

Konec vědeckých úvah, neboť to začíná v davu nějak šumět, klokotat a přeskupovat se. Povytáhnou krk, abych do té dálky lépe viděl, a jsem přímo otřesen. Tam na konci fronty je možno pozorovat, jak zdejší pomocné služebnice magie strhávají návštěvníkům ze zad batohy a dívkám tahají z ruky kabelky. Mou první reakcí bylo zkontrolovat si kapsu s peněženkou a zároveň děvčatům udělit příkaz, aby si svá zavazadla někam skryla.

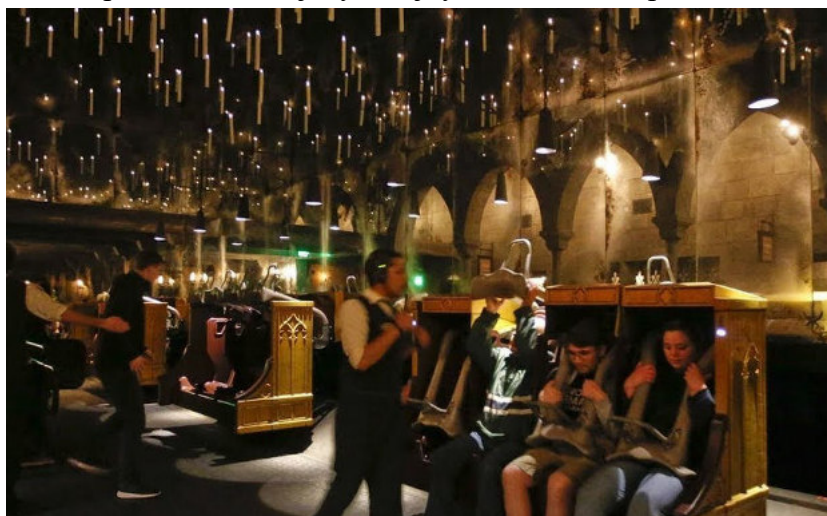
Nebyl jsem poslechnut, takže teď již jen s hlavou hrdě vztyčenou očekávám střet s těmi nenechavými lapky. Že by se tu přece jenom ještě pár Rusů angažovalo?

Ne, pomýlený jsem byl já. Nešlo o žádné loupění, natož násilné strhávání batohů, nýbrž pouze o obětavou pomoc, neboť před další atrakcí se musela všechna zavazadla zamknout do připravených skříněk. Jestli si to každý ještě zahesloval číselným kódem, to nevím, neboť já nic k odložení neměl.

„Dědo, troufáš si na to?“ ptá se mě starostlivě Verunka.

„Na co?“

„Go, go, go!“ popohání nás však nějaký místní šikovatel a já jsem spolu s davem hrnut ještě více do podzemí, do nějakých tajných chodeb, či spíše katakomb, v kterých popojíždějí

podivné dřevěné čtyřsedačky. Vše je hektické, sedačky se ani na vteřinu nezastaví, takže se musíte posadit za jízdy. Dáša sebou plácne vedle mne, ale to je tady již další dispečer, který na nás přiklopí zábrany, které se používají už jen v nadproudových stíhačkách či na elektrickém křesle.

Dispečer nás ještě popostrčí, jeho škodolibý úsměv a jsme v temnotě. V hluboké, neprůhledné a nepřátelské temnotě. A vy v té tmě cítíte, jak se vaše sedačka pomalu naklání a zvedá a potom větší a větší rychlostí letí vzhůru. Letí za světlem.

Když se prudce rozjasní, jsme již nad Bradavicemi, dosti vysoko nad Bradavicemi. Vtom vedle vás prosvítí na koštěti sám Harry Potter a tu blbou sedačku, nenapadne nic jiného, než ho dohánět. Nahoru, dolů, doprava i doleva. Nejlepší je ovšem takový let střemhlav dolů. To se i ta sedačka nakloní v úhlu 90° a vy jen sledujete, jak se šílenou rychlostí blíží nádvoří školy. Už, už se vidíte na úplnou placku, když se šílená sedačka překlopí zase o 180° dozadu a vy jste zase vystřelen jako dělová koule vzhůru.

Když nic jiného, tak teď už vím, co se odehrává před očima sebevrahovi při skoku z mrakodrapu.

Ale nemyslete si, že vše končí jenom nějakou nevinnou honičkou. Opět se řítíte do podzemí, do nějaké hluboké sluje, jež je domovem ukrutných draků. Těm se samozřejmě vaše návštěva moc nelíbí, takže vás různě prohánějí a dští na vás kaskády ohně. Jen jim utečete, už jsou tady další a opět nahoru, dolů, do strany.

Přece jenom se těch litých saní nakonec zbavíte, ale to už vás bradavičtí studenti zatáhnou do vzdušného boje o Zlatušku. A že je to bitva neúprosná.

Avšak všechno má svůj konec. Sedačka se zastavuje a vy zjistíte, že jste se pohybovali maximálně metr nad zemí. Ostatní byla optická iluze. Ale asi dosti dokonalá. Při rozsvícení světla jsou obličejové účastníků poněkud pozměněné. Oči vykulené, ústa otevřená a z některých visí i povislý jazyk. Dáša, která chtěla celou tuto produkci natočit na mobil, nestačila ani zmáčknout příslušné tlačítko.

Harry, Harry, nic jsem proti tobě nikdy neměl, ale tohle už mi nedělej. Raději.

Vycházíme ven, baťůžkáři si berou zpět svá zavazadla a my jsme opět na onom centrálním náměstíčku, odkud pro nás dnes už vede jenom jedna cesta – k Jurskému parku.

Důkaz pro nevěřící k výše popsané atrakci:

https://www.youtube.com/watch?v=TuK_v1J1BUo

Zhluboka se tedy nadechnu, srovnám si tep i tlak a společně vykročíme k tak typické bráně, která nás zatím odděluje od všech těch pravěkých potvor. Trochu mě uklidňuje, když vidím,

jak lidé dovnitř nejen vházejí, ale někteří se dostanou i ven, což je dobré znamení, že i tato atrakce se dá při troše štěstí přežít.

Přesto kráčíme poněkud nejistými kroky k hlavní budově, odkud se ozývá sborový řev, doufám že ne už trhaných obětí.

Než tam ještě dojdeme, snaží se nás přesvědčit jakýsi

falešný Indiana Jones, že zkontroloval divokého velociraptora. S tímhle na mě nechod', amatére, říkám si v duchu, neboť mě, znalce veškeré pravěké havěti jen tak někdo neoblíbne.

Každý přece musí vidět, že jde o jasný podvod, že v té umělé ještěří kůži se potí nějaký komparsista. Zprvčé, velociraptoři, coby předchůdci ptáků, mají nohy v kolenou lomené na druhou stranu. Na to asi náš pseudoJones zapomněl a svému pomocníkovi před produkcí nezlámal a neohnul nohy tím správným směrem. Když něco dělám, příteli, musí to být perfektní, uvěřitelné.

Za druhé, dnes i malé dítě ví, že velociraptory umí zkontrolovat pouze jediný člověk na této planetě, a to je Owen Grady v podání Chrisa Pratta. (viz. plakát Jurský svět.)

Universal Studio se při své Jurassic tour tak trochu inspirovala naším Karlem Zemanem a jeho Cestou do pravěku. Snad si ještě pamatujete, jak čtyři chlapi putují po řece času od čtvrtohor až k prvotnímu oceánu, dárce života. I tady poplujeme po řece, byť pouze vinoucí se jurským obdobím. Na jednu stranu si můžeme být jisti tím, že tyto rafty se určitě z vody nezvednou a nebudou tu poletovat jako ti minulí šílenci na košťatech, ovšem na stranu druhou si teoreticky už nemůžeme být jisti ničím jiným.

máma stegosauřice, odhadem asi tak desetimetrový kus. Jen pro ujasnění; stegosauři jsou ti ještěři, kteří mají celé tělo obrněné kostěnými deskami. Jeden jejich zástupce si zahrál i v té

naší Cestě do pravěku. Ve slavné Cestě do pravěku, neboť to je jediný český film zařazený do osnov zdejších filmových škol. Studoval ho i sám Steven Spielberg, by získal inspiraci pro svůj Jurský park. Ale zpátky k bučícím stegosaurům. Tito tvorové jsou považováni za nejhlupečtější a nejblbější druh dinosaurů, protože jejich mozek měl velikost mandarinky. Malé mandarinky, takové, kterou si můžete běžně koupit v našich

obchodních řetězcích. Škoda, že stegosauři nevydrželi a nedožili se dnešních dnů, protože by se určitě od posledního místa s fanfárami odpoutali a předali by ho některým skupinám našich voličů.

Za další zatačkou se z jedné laguny vynoří hlava ještěra s kachním zobákem a dozadu ubíhajícím hřebínkem na hlavě. Jestli se nemýlím, jde pravděpodobně o saurolophese, poměrně neškodného tvora, který si pod vodou uždibuje pokojně řasy a

o nějaký raft se zvědavými turisty se vůbec nezajímá. Přesto si neodpustí odfrknout nozdrami cílené čůrky vody, které samozřejmě zlijí nás. První řadu. Jinak je vše v poklidu, což je poměrně podezřelé.

Období dinosaurů bylo permanentně ve znamení soubojů na život a na smrt, věrno heslu: Žer, nebo budeš sežrán. Proto jsem stále ve střehu, neboť tahle společnost má od svých sudíček příkaz strašit, strašit, šokovat!

A je to tu!

Projíždíme okolo výběhu tyrannosaura rexe, který, jak jinak, právě uprchl ze svého habitátu. Svědčí o tom ohnuté pruty mříží a také přeskakující hlas zmatené provozní ředitelky parku Claire Dearing, který nám milostivě vedení parku zprostředkovává. Sice se v té angličtině

moc nechytám, ale podle tónu a barva řeči jde asi o tohle: ***Vážení přátelé, sledujte bedlivěji své okolí, neboť ze svého výběhu utekl tyranosaurus rex. Zvláštní znamení: žere lidi a Pražáky především!***

Aha, tak teď už je mi jasné, proč nás posadili do první řady. Pikantní předkrm až ze střední Evropy. To nelze odmítnout. Pouze nevím, jak nás Pražáky rozliší. Jsme snad krásnější,

voňavější, chytřejší – nebo naopak?

Íííííí!

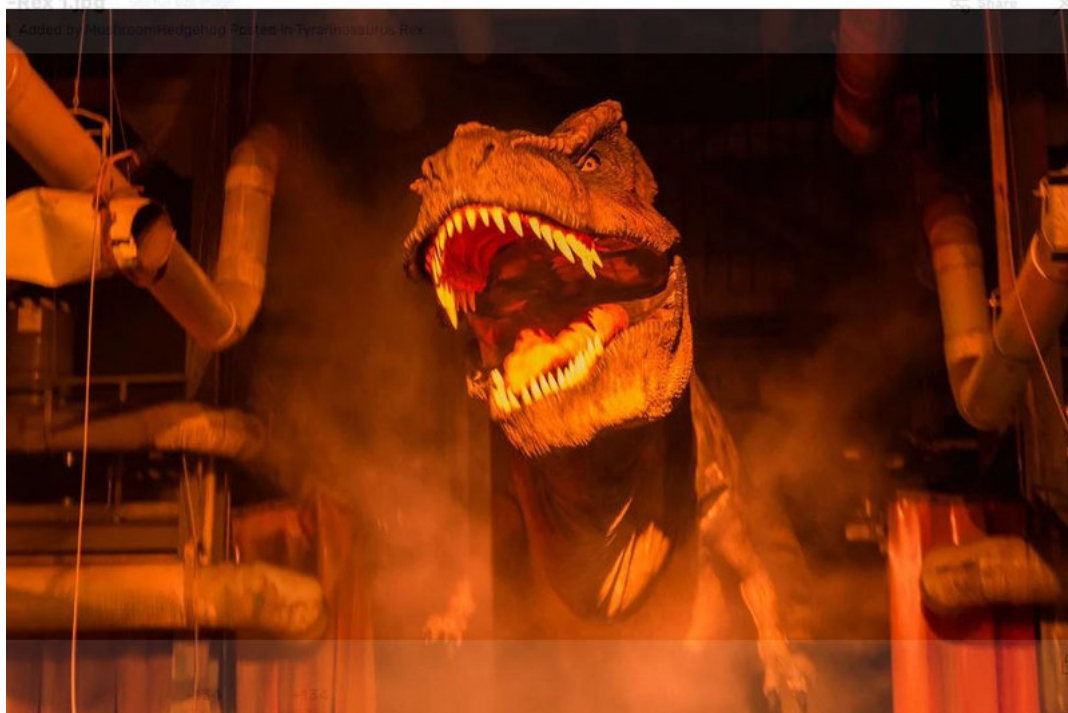
To nic, to se jen krutovládce proraženou dírou ve stěně přesvědčoval, že je menu na cestě. Že si na něj někde počká.

A počkal!

Teď teprve přijde to vyvrcholení, ten křik a hlahol, o němž jsem se zmínil na začátku. Teď tedy prozradím ono velké tajemství slavné Jurassic tour. Ale nesmíte to nikomu prozradit, abyste neochudili další návštěvníky o nezapomenutelný zážitek, případně o milosrdný infarkt.

Řeka času náhle končí a raft je tažen do jakéhosi kopce, mezi nějaké armatury a jiná různá potrubí. Je zde nejprve tma, kterou postupně vytěsňuje rudé pekelné osvětlení, v kterém se mísí různé druhy dravých dinosaurů, kterým vládne král rex. Stojí rozkročen po směru naší jízdy a zlomyslně pocvakává zuby z kterých kapou

nedočkavostí páchnoucí sliny.

Již projíždíme mezi jeho nohama a on zuřivě rafe po nějaké kořisti. Je jako ten pověstný osel, který chcípnul hlady, neboť se nemohl rozhodnout z jaké hromady sena začít. Zrovna jako tato obluda. V jejím mozečku to asi vře, mele se a míchá, neboť neví, jestli raději blondýnku, nebo tady toho tlust'ocha či stabilizovaně rostlé maso nebo spíše nějaké mládě?

Netřeba zdůrazňovat, že jekot a řev v našem raftu dosáhl v této chvíli decibelové úrovně poplachové sirény.

Zaplat' pánbůh, byli jsme rychlejší, prorazili to hrůzné šero a byli opět na kalifornském slunci.

Na výdech však není čas!

Jsme totiž na vrcholu umělého jezu, který nejen že téměř rychlostí volného pádu sjedeme, ale navíc raft, věren fyzikálním poučkám, se zaryje do vody přistaviště tak prudce, že vzniknuvší vlna tsunami nás všechny kompletně zleje. Samozřejmě hlavně první řadu.

Ječíme nejen my, ale i celé publikum, které na každý nový raft nedočkavě čeká a potom začne škodolibě jásat.

A to byl ten hlavní hlahol.

My byli mokří jako po letní bouřce a tak jsme využili čas, než nás slunce usuší, také ke sledování dalších přijíždějících raftů. A také jsme upřímně jásali, když hejno vykulenců, uniknuvší rexovi, bylo ještě takto zmáčeno.

A kdo nevěří, ať tam běží: https://www.youtube.com/watch?v=3yDkR_cDVIU

Zde se loučíme s Luckou a Martinem, kteří tyhle všechny psychodelické testy absolvovali společně s námi, aniž by se jim v obličejí objevily tiky či jiná podobná zacukávání. Zítra odlétají do Las Vegas, takže bay, bay!

Verunka s Kát'ou se šly ještě podívat do pavilonu Mumie a my s Dášou zatím slupli jednu zase výbornou zmrzlinu. Tentokrát po mně ve stánku ani nechtěli datum narození. Asi už mě tu znají...

Ve zbylém čase jsme se ještě procházeli v dalších částech areálu a pořídili při tom občas nějakou fotografii, coby svědectví, že jsme tu opravdu byli!

Však všechno má svůj konec a náš časový plán nás nutil vrátit se zpátky do LA. Zde byl totiž domluven sraz s Venkem, který se mezitím kulturně obohacoval. Přišel včas doprovázen nám dobře známým kouzelníkem a je velmi pravděpodobné, že se obohacovali společně.

Samozřejmě že nám nevěřil, jaké že to obludy si tam Universal studio chová...

Nevěřil v autě a nevěřil ani doma. No, možná že za pár vteřin bude zpívat jinou. Na pár vteřin...

Kapitola 19 – Nevěsta v akci

Milí a vážení čtenáři, ti z vás, kteří tento deník čtou ještě pilněji než coby běžní knihomolové, dělají si poznámky, rozebírají možnosti zde popsanych dějů a vůbec dumají nad ideologickým odkazem tohoto „literárního“ díla, si zajisté všimli, že se občas někde ztratil určitý den.

Samozřejmě.

Je to dáno tím, že ten den nebyl zase tak zajímavý, anebo jsem si zrovna toho dne nepsal zápisky či jsem je dokonce ztratil. Vystává i možnost, že mi onen inkriminovaný papír určité osoby vytrhly, aby si mohly někde sepsat nákupy. (Milý čtenář si zajisté povšiml, že jsem nikoho nejmenoval, ale ve slovesech přesto napsal tvrdé y.) Zkrátka ať hledám, jak hledám, nemohu najít 7. květen. Možná to byl pro mne den nedůležitý, leč pro dívky klíčový, stěžejný, nezapomenutelný.

SRDČNÁ POZVÁNKA NA VELKÝ DEN
**VERONIKY A DELWYNA
PRENDERGAST**
SOBOTA 24. ZÁŘÍ 2022 14:00
RESTAURACE U MATĚJE
2. patro
U Matěje 1, Praha 6
AFTER PARTY TRETTER'S OBECNÍ DŮM
Náměstí Republiky 5, PRAHA 1
Vzhledem k váhovému limitu zavazadla,
prosíme, svatební dary pouze ty,
které se vejdou do dopravního obložky.
SVATEBNÍ KOORDINÁTOŘKA ELIŠKA: +420 608 620 252

Sestavily totiž takový česko- americký kartel a vypravily se na nákupy. Nebyly to nákupy obyčejné, leč vybíraly se svatební šaty. Šaty pro Verunku. Tady bych měl asi něco vysvětlit.

Verunka s Delwynem se oficiálně brali v Kalifornii v listopadu 2021. Byla to svatba menší, pouze se zastoupením americké strany, neboť byla dohoda uskutečnit na jaře velkou, českou svatbu v Praze. Leč člověk míní, Pán Bůh mění a celý svět v té době ještě svírala ta čínská chřipka, ten svinský covid. Působil problémy nejen v mezistátní letecké přepravě, ale i v pořádání jakýchkoliv společenských akcí. Nemohlo se proto riskovat a zajišťovat letenky či rezervaci restaurace s tím, že jeden úřednický výnos může všechno okamžitě zrušit.

Proto bylo rozumné rozhodnutí pořádat „velkou“ svatbu až po našem návratu z USA, v září. My muži to tak úplně neprocítíme, ale co nejvíce rozněžní ženskou duši, to je pohled na svatební šaty. A protože velká porota musela být vyvážená, tj. mezinárodní, a nesměla v ní chybět ani matka, natož babička nevěsty, celý tento spolek ještě využil našeho pobytu v Kalifornii a vypravil se vybírat šaty hromadně.

Porota se tedy konečně usadila a je v plném očekávání. Módní přehlídka tudíž může začít. Jenže pro dnešní modelku to zase tak jednoduché není. Vyberte si v té záplavě krásných bílých šatů. Tyhle nebo raději ty druhé? A ty třetí jsou také fantastické! Víte co, já si je vyzkouším všechny, nevádí to?

Néé, nééé! (no, no) odpovídá nadšené publikum a tobě, milý čtenáři, snad také nevádí, že

zbytek kapitoly je již pouze v obrazech. Potěš svoje oko, obšťastni svou duši a děkuj Bohu, že nás stále obdarovává takovými anděly.

Vydržte, už to bude!

Poslední úpravy a jde se na „molo“.

Ach!

Ááááách!

*Každá akce by měla končit dobrým drinkem,
což se v případě módní přehlídky stalo.*

A co jsem ten den dělal já? Jelikož nemám žádné záznamy, tak to vypadá, že jsem poctivě a vytrvale lenošil, což je činnost bohulibá a mně milá. Však proč si nepřiznat, že i duševně náročná, a tudíž vyčerpávající. Proto by muži po takovéto robotě neměli být nuceni do nějakých domácích prací, ale naopak hýčkání a rozmazlování.

Venko v tomto čase pravděpodobně rozrážel mohutnými tempy hladinu místního bazénu, nebo šel hrát s Mikem golf.

A tím můžeme vplout zase do děje posloupného, do **10. května**, neboť i ten den jsem se podobné aktivitě zatvrzele věnoval. Dívky jely opět na nákupy, tentokrát potravin A Venko (kterého samozřejmě žádný dinosaurus nesežral, neb to byla pouze umělecká fikce) šel hrát také znovu golf.

Zkrátka den jako přes kopírák.

Kapitola 20 – Byl to ten slavný den...

*...kdy k nám byl zaveden elektrický proud,
střídavý,
střídavý.*

Ano, milí čtenáři, tuto kapitolu začneme poněkud didakticky, a to naukou o elektřině, abychom lépe pochopili rozdíly mezi sítí naší a americkou. Proč tomu tak musí být, osvětlí až konec kapitoly.

Začátkem sedmdesátých let jsme se přestěhovali do Vršovic, do malého, studeného bytu. Avšak větší neštěstí bylo, že se nacházel v ulici, která měla ještě napětí 120 voltů, což byl již i v té době unikát. Musel jste si totiž sehnat veškeré spotřebiče pracující v tomto režimu, a to nebylo jednoduché. Speciálních obchodů bylo již málo, a jelikož spotřební zboží chybělo i v krámech normálních, tak v těchhle nebylo už skoro nic. Navíc my už nějaké spotřebiče měli a ty byly všechny stavěny na klasických 220 voltů. Řešení se tudíž nabízelo pouze jediné: ke každému spotřebiči, jakož i ke každému dalšímu zakoupenému, si pořídit odpovídající transformátor, což nebylo právě levné východisko, a navíc při případné a neustále slibované úpravě napětí i zbytečné.

Já však měl ještě jeden nápad. Společně s kolegou elektrikářem jsme vyvedli za hodinami dva kabely, připojili je k velkému transformátoru a z něj se znovu připojili do rozvodu.

Takže já jediný v ulici měl v celém bytě 220 V.

Mělo to však ještě dohru. Tuto ilegální operaci jsme spáchali navečer, tudíž kabely trčely do všech stran jako nějakí neposední hadi a já se rozhodl, že je zasádnou do zdi až druhý den po práci. Avšak co čert nechtěl. Druhý den ráno u nás zazvonil revizní technik z OPBH, aby prý zkontroloval bezpečnost elektrické sítě. Dáša, která byla doma na mateřské, mu tudíž v dobré víře otevřela – a hádejte, co se stalo?

Technik, spatřiv to nedodělané perpetuum mobile, nejprve strnul jako opařený, zalupal po dechu, a pak, pak. Ne, nenadával, ani se neoháněl vyhláškami, nevyhrožoval a ani nepropadl hysterickému záchvatu. Pouze tichým, téměř dětským hláskem začal zoufale prosit: „Mladá paní, prosím vás, prosím vás, kdyby se někdo ptal, tak já tu v životě nebyl. Já jsem s vámi nemluvil a vůbec, vůbec se neznáme, nikdy jsme se neviděli!“

A zmizel jako pára nad hrncem a já měl po celou dobu deseti let pokoj ode všech revizí.

horem a ne zemí, jako je u nás již běžné.

A teď se dostanete do USA a zde je 120 voltů také. Proč?

Je to asi bezpečnější a úraz tímto napětím většinou není smrtelný. A také je to levnější, než stavět nějaké drahé trafostanice. Zde má každý dům svůj tzv. sudový transformátor upevněný na sloupu elektrického vedení. Jinak i to vedení je také z úsporných důvodů je taženo

Jiné jsou i zásuvky. Mají ploché zdiřky a jiné rozteče. Pro cestovatele, který do těchto končin zavítá, to znamená mít příslušnou redukci. Ta však stačí pouze u nabíječek mobilů či zdrojů k notebookům, protože ty fungují i na 120 V. U spotřebičů normovaných na evropských 230 V je třeba již redukce s transformátorem.

Milí čtenáři, hodina elektrotechniky skončila a my se střemhlav vrhneme do dalšího děje.

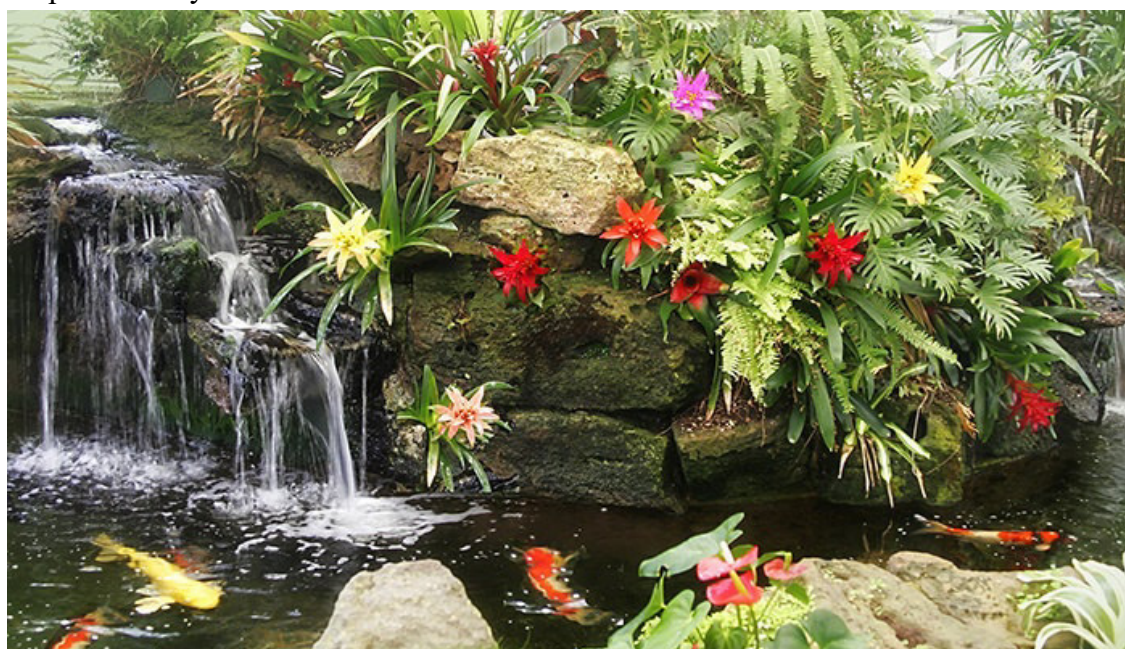
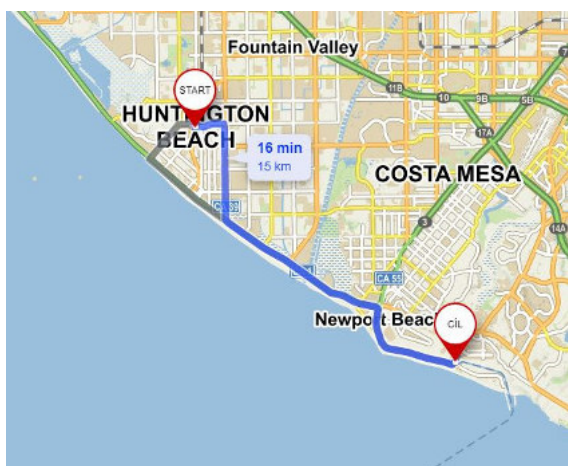
Na velitelství rozhodly (všimněte si opět toho y), že se dnes po obědě vypravíme podívat k přístavu na *Balboa Island* a cestou se zastavíme v jedné soukromé botanické zahradě (*Sherman Library and Gardens*). Verunka byla v doprovodu Káti ještě dopoledne na důležitém pohovoru ohledně dalšího zaměstnání, který dle jejich úsměvů po návratu dopadl na výbornou. K obědu byla kvěťáková polévka a kuřecí rizoto, Opět vynikající dietka a já tu

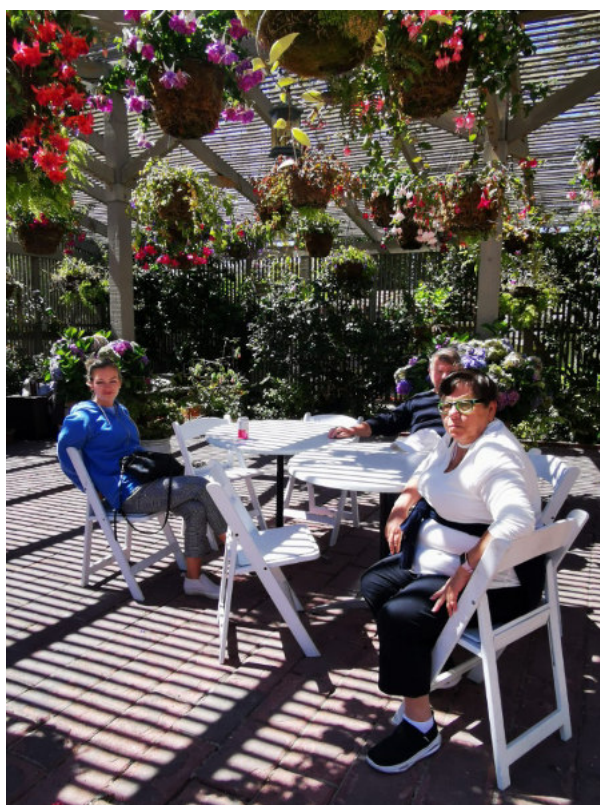
opravdu ztrácím na váze, čímž se stávám pohyblivějším a tudíž i mladším.

Cesta na jih je již známá, několikrát projetá, malou odlišností je pouze odbočka k té soukromé botanické zahradě. Není samozřejmě tak velká, jako zahrada v Praze, nemá ani skleník potřebný k pěstování tropických rostlin, je však laděná do rekreačního módu, kde si můžete najít romantický koutek, koupit si v bistru nejen kávu, ale i něco výživnějšího, nebo si i v rozsáhlé knihovně vypůjčit něco na čtení a ve stínu rostlin a keřů krásných, mně

však neznámých, studovat vědy rozličné či se přímo vetřít do nějakého romanticko-dobrodružného děje a osvobodit smyslnou blondýnku z drápů úchylných pirátů.

Mě však byla tato výsada odebrána nedokonalou znalostí místního jazyka a tak mi nezbývalo nic jiného, než obdivovat okolní květenu. Při mé znalosti botaniky, kdy jsem vždy bezpečně rozeznal pampelišku od kopřivy či jetele, se jednalo o zážitek přímo neopakovatelný.

Byla to nádherná relaxace, v tak božském klidu a mezi tolika neznámými rostlinami, které stovky obětavých spolupracovníků snášely snad z celého světa.

Ale nás čeká Balboa, přístavní komunita nacházející se v Newport Beach. Přístupná veřejnosti je pouze přes most a celá je obklopena dlážděným chodníkem, který je městem označen jako veřejná pěší cesta.

A po tomto chodníku jsme také kráčeli. Každý dům měl před sebou malou soukromou pláž, u které byl obyčejně zakotven menší či ještě menší člun. A na té pláži místní „ostrované“ trávili většinu svého volného času. Leželi na lehátkách a vstřebávali sluneční paprsky, kutili něco na svých jachtičkách anebo jako tady, dva sousedé s neskrývanou zarputilostí hrají šachovou partii. A určitě ne dnes první. A stoprocentně ne poslední.

A tady si dokonce pořídili místo hlídačícího psa takového veselého dinosaura. Abych dokázal,

že ve mně zůstalo ještě pár hrdinských genů, jdu k němu a opatrně, velmi opatrně ho pohladím. Je to pašák, drží! Ale na druhou stranu po absolvování kurzu přežití u Universal studia, mě už žádný takový superpredátor nemůže rozházet. Natož tenhle umělohmotný. Děvčata mou odvahu určitě obdivují, i když dělají, jako že si prohlížejí místní předzahrádky. Venko mě neobdivuje a raději trochu podstoupí, jelikož být sežrán po druhé by asi nebylo nic příjemného.

Byť by se jednalo zase pouze o fikci.

Čluny na plážích jsou menší, spíše taková příležitostní přiblížovala, zajet si na nákup nebo k sousedům. Ty větší jachty, ty jsou zakotveny za průlivem, kde je oficiální přístaviště ostrova. S těmito loďkami již jde vyjet na oceán, vzdorovat větrům, bouřím a

případně i zahynout hrdinskou smrtí, hodnou udatného námořníka, když se to podaří.
Nikdo to holt nemá jednoduché.

Ani my to nebudeme mít jednoduché.

Ale to ještě nevíme.

Po chvíli jízdy slyšíme houkání sirén, Verunka sice zpomalí, ale vše se řítí v protisměru. Jedno, dvě, tři, moc policejních aut a občas vše proloženo spěchajícími vozidly hasičů. A do toho volá Katunka, která věděla, kde jsme byli: „Jste v pořádku? Nestalo se vám nic? Stačili jste ještě projet zátarasy?“

Prý poblíž Laguna Beach řadí požár, který již zničil patnáct domů. Policie uzavírá dálnici v obou směrech, takže kdybychom se třeba jenom trochu zdrželi, už jsme se domů nedostali.

Ohlédneme se a opravdu. Vzadu stoupá sloup dýmu, který se chystá za chvíli zastínit i samotné slunce.

Verunka pouští místní rozhlasovou stanici, která samozřejmě o této tragédii již informuje, neboť má na místě

svého reportéra, který barvitě popisuje boj hasičů s živlem i neustále probíhající evakuaci postižených rodin.

Jen tak pro názornost: na tomto leteckém snímku vidíte rozsah požáru, který řádil až do pozdních nočních hodin.

Je to smutné, ale je to tak, v Kalifornii když hoří, tak hoří pořádně, důkladně, až do základů.

Bohužel na vině je několik věcí. Za prve to jsou ty elektrické rozvody, většinou všechny tažené horem a někdy se i dost riskantně křížící. Proto bylo v úvodu ono školení o základech elektrotechniky.

Druhým problémem je samotná konstrukce všech domů. Jak vidíte na horním snímku, je všechno kompletně ze dřeva, které je zakryto zase dřevotřískou. Tedy žádné cihly, žádné tvárnice, žádné panely. I když se musím opravit: Jedinou cihlovou částí domu je krbový komín, který je vždy přilepen na některou stěnu. Je to tudíž pravděpodobně jediná část domu, která zůstane po takovém požáru zachována.

krbový komín

Domů jsme dojeli v pořádku, od nás kouř vidět sice nebyl, ale ovzduší trochu zavánělo.

O požáru informovala večer i televize, tak to byla sledovaná událost.

Nám zbývají do odletu už pouhé dva dny. Ach jo! Sotva si tu člověk zvykne, naučí se řeč (hi, hi, bye, bye!), už aby se pakoval domů.

Dáša s Verunkou dělají na zítřek zase salát, který si tu získal takovou oblibu, že se už neříká český bramborový salát, ale **Dasha's salad**.

Proč zase salát? Zítřka se totiž slaví zase jedny narozeniny a možná přijde i kouzelník.

Kapitola poslední, kdy je vše poslední

Poslední oslava narozenin.

Jelikož Verunka i já jsme rozeni ve znamení býka, nenapadlo Delwyna nic jiného, než se vyklubat na toho býka také, takže oslava třetích narozenin je na obzoru.

Proto se včera ještě dělal narychlo ten Dasha's salad, který dle vyjádření pozvaných nesměl chybět na svátečním stole.

Když jsme k Delwynovým rodičům dorazili, většina společnosti tam již byla. Jelikož se všichni již dobře znali, byl vzájemný hovor nepřeslechnutelný. Každý konverzoval s každým a vše se neslo ve znamení radosti a pohody. Sedělo se venku na dvorečku, u dlouhého a vyzdobeného stolu, který se doslova prohýbal pod láhvemi piv i vína i pod mísami plnými různých příloh. Do tohoto mumraje ještě skotačily a výskaly nejen děti domácí (Sofia & Ruby), nýbrž i pár děcek importovaných ze sousedství.

A pak přišel i kouzelník se svou manželkou, načež se ozvalo zazvonění, jak Maminka rozezvučela jednu číši, a celý spolek počal opět zpívat hymnu narozených. Potom gratulace, objímání, přání všeho nejlepšího a obdarovávání. My jsme naši pánvičku už předali doma, takže jsme pouze sledovali rostoucí hromádku různých dáreků.

No a pak se zasedlo, jak bývá v lepších společnostech zvykem, a jedlo se, pilo se, hodovalo se. Přítomné dámy bavily společnost zážitky kdysi společně prožitými, jak jsem odhadoval podle přízvuku, smíchu i občas obrácených pohledů k Delwynovi. Má nedokonalá znalost angličtiny mi proto, milí čtenáři, nedovoluje popsat nějakou pikantnost z Delwynova mládí, neboť pravděpodobně ony historky kolovaly napříč stolem.

Když jsme se najedli a číše byly doplněny, nastoupili se svým světoznámým show naši kouzelníci, tedy Stoil Stoilov s manželkou. (Konečně jsem mohl jeho jméno zveřejnit, aniž bych ho zbavil tajemné aury čarodějníka.)

Program byl, jak jinak, kouzelný, doprovázený i hudbou a různými efekty.

Já si myslím, že šlo o jejich programové číslo, kterým se prezentují na pódiiích LA i Las Vegas. Snad bylo víc zaměřené na dětské publikum, neboť to bylo úplně u vytržení. A Maminka také.

Já se bál pouze jedné věci, a to té, že budu vybrán jako figurant, což by znamenalo úplně zesměšnění a naprostou destrukci mé zde pracně budované pověsti, neboť bych nebyl absolutně schopen pochopit jakýkoliv slovní příkaz paní kouzelníkové. Naštěstí tato nevděčná role byla přisouzena oslavenci, který si takto vystrojen užil svých pár minut slávy.

Večer byl dlouhý a protáhl se až do pozdní noci. Jednu chvíli si k nám přisedl i Stoil a ukazoval nám karetní kouzla. Řeknu vám, nechtěl bych s ním hrát o nějaké větší peníze. Nechtěl!

Ještě jedna věc statisticky stojí za pozornost. Při všeobecné zábavě byly jako vždy nejpovídanější ženy. Dokonce i mě zatáhla jedna do diskuze, která spočívala v jejím ohnivém monologu. Já sice nevěděl, o čem mluví, ale jí to vůbec nevadilo a pro jistotu slovní frekvenci ještě zdvojnásobila. Ale proč do toho pletu statistiku? Ta dáma, s kterou jsem si tak krásně pokecal, byla rozená Holanďanka, její kamarádka pocházela z Německa, a když vezmu v potaz, že Maminka je Irka, kouzelníková žena Bulharka a naše holky Češky, musím konstatovat, že to tu Evropa dost pěkně válcuje.

V noci se pro jistotu jelo domů taxíky. Člověk nikdy neví.

Poslední koupání.

Páteční vstávání bylo poněkud rozpačité. Přece jenom včerejší oslava se v našich krvinkách ještě držela zuby nehty a zbavit se jí nějakými prudkými, sportu podobnými pohyby se jevílo zcela trapné. Bylo potřeba, by se sama vnitřně rozložila. A o to jsme se ze všech sil snažili. Tuto příjemnou rehabilitaci nám však překazil Delwyn, který přijel od Maminky svým autem, Katku s Verčou odvezl zase zpátky, kde ony přisedly do včera tam zanechané Mazdy a jely na nákup.

Na poslední nákup.

Já zatím zalil zahrádkovou květenu a se smutkem v duši jsem vytáhl ze skříně kufr, zde celý měsíc zaparkovaný. Otevřu jej a hodlám do něj skládat (házet) věci či části oblečení, které již určitě nebudu potřebovat: deštník, teplá bunda, nějaká trika, plavky...

Plavky? Plavky ne! Vždyť se jedeme ještě odpoledne koupat.

Ano, tak to bylo dohodnuto. Odpoledne ještě jednou, naposledy zajedeme k oceánu, a to k nám známé Křišťálové zátoce neboli ke Crystal Cove.

Vzali jsme s sebou dokonce i stan proti sluníčku, který byl okamžitě po dobytí kóty Verunkou šikovně sestaven. Vlezl jsem si automaticky dovnitř, předpokládaje že takto v poklidu provegetuji celé odpoledne. Okolo pobíhající veverka mi to také jednoznačně odsouhlasily.

„Dědo, co, co, co?“ protestuje dívčí skupina Los Bosorkos. „Dneska se musíme na rozloučenou vykoupat všichni!“

Tak jo, myslím si a začínám se zvolna rozcvičovat. Chtělo by to ještě nějakou tibetskou jógu, abych mohl snížit svou tělesnou teplotu tak na 20° C, což by mi umožnilo se cítit příjemně i v tomto ještě pořád jarním Pacifiku. Na koupání totiž bude asi tak za měsíc, až se sem přestanou cpát ty studené mořské proudy z Ruska. Až se oceán nádherně ohřeje, vrátí se k plážím žraloci a začne tu být veselo.

Ženy mezitím také omočily kotníky a jejich obličeje nejsou přímo vstřícné, takže zatím diskutují, co s tím. Venko to řeší naprosto rázně a energicky. Nejprve mírným poklusem, pak rychleji a rychleji vyběhá podél pláže dál a dál a dál. Až zmizí docela. Doufám, že ví, že tam někde za těmi skalami je to vojenské cvičiště amerického námořnictva a pokud by se, třeba i neúmyslně, zařadil mezi stejně pádící skupinu drezurovaných nováčků, mohl by být klidně omylem začleněn do nějakého bojového družstva, naložen do letadla a odvelen na jakoukoliv vojenskou základnu Spojených států amerických.

Ne, nestalo se, vybíhá zpoza skalisek a míří nezmenšenou rychlostí k nám. Nezpomaluje, nebrzdí, protože potřebuje konstantní kinetickou energii, s jejíž pomocí přetlačí nic netušící Kačenku až do hučících vln Tichého oceánu.

Ó, ta se má! Ó, ta byla ráda!

Tohle samozřejmě vyprovokovalo i Dášu, která se bez donucení, bez přemlouvání sama o sobě rozběhla vstříc studenému živlu. Trošku si zavýskla, trošku zajádlovala, ale bobříka

plavání ulovila.

„A co ty, dědo?“ ptá se Verunka. „Ty se necháš zahanbit?“

„Samozřejmě že ne, ale až po tobě.“

„Já nemusím pospíchat, víš? Já na to mám celé léto.“

To je pravda, uznávám a krokem pomalým, krokem váhavým se vydávám k vodě. Co je to vůbec koupání, si tak trochu zafilosofuji. Je to ponoření do kapaliny, jejíž váha se rovná... Ne, starýho dobrýho Archimeda do toho už netahej, ten už si svý užil!

Zkrátka nikde není psáno, kolik procent lidského těla musí být v té kapalině ponořeno. Stovky dosáhnou nejčastěji utopenci - a normální plavci? Devadesát, osmdesát? Ale to již stojím ve vodě po kolena, a to je každopádně dobrých dvacet, třicet procent.

Sláva, já se koupal v Pacifiku!

Jenže ten živel asi mé rouhání uslyšel a přede mnou se vynořila, kde se vzala, tu se vzala, vlna jako kráva. A ke všemu byla tak skotačivá, tak přítulná, že mě téměř kompletně ztila.

„Oceáne, ty vole!“ řvu do jeho monotónního hučení. Křičím, protože teď jsme spolu částečně splynuli, dá se říci, že se i sbratřili. „Ty vole, vždyť já tě vidím asi naposledy! Ty tu zůstaneš navěky, ale já zítra už letím někam úplně jinam. Ale teď, když jsme se tak krásně skamarádili, tě o něco požádám. Ne, že se tady budeš pořád jenom tak líně převalovat, ty budeš mít úkol. Hrozně důležitý úkol. Ty musíš hlídat naší Verunku, protože ona tu už bude bez nás. A nejenom hlídat, ty jí musíš splnit každé přání, na která ona pomyslí. A budeš na ni hodný. I na její děti a děti těch dětí, aby naše krev byla v této zemi šťastná a pro tuto zemi užitečná!“

A tak tam v té vodě stojím, cosi melu a zjišťuji, že mám v očích i slzy. Možná, že to ani slzy nebyly, nýbrž pouze slaná oceánská voda. To se už nikdo nedoví. To je tajemství moje a mého kámoše Pacifika.

Takhle jsem se tedy rozloučil s oceánem já.

Poslední večeře. Večeře na rozloučenou.

Ještě jedna akce nás ten den čekala. Catherine (Maminka) objednala stůl v jedné, pro změnu řecké, restauraci. Je zcela jasné, že pěšky jsme tam zase nešli. Jen vejdemo do dveří, jsme bombasticky přivítáni. Ladně zakulacený majitel podniku se k nám rozběhl tak odhodlaně, že neznalý pozorovatel by si myslel, že ten řídicí se člověk snad chce utéct bez placení. Ne, ne, ten spěch jenom proto, aby se s někým bratrsky objal a někomu aspoň potřásl rukou (mně). Hi, hi, prohodím světácky mezi usmívajícími se rty a rozhlížím se po sále, který je vyzdoben nejen řeckými bohy a bohyněmi, ale i obrázky slavných zřícenin a nakonec i symboly vinných hroznů.

Majitel si nás tak považuje, že nám dokonce rezervoval stůl hned pod pódiem, kde se dva důchodci snaží navodit patřičnou atmosféru neustálým přehráváním řeckých melodií. Díky dnešní audiotechnice jim počítače nahrazují některé nástroje a solidní zesilovače tento efekt ještě umocňují.

Umocňovaly ho tak svědomitě a důkladně, že jsem během večeře neslyšel od svých okolních sousedů ani slovo. Proto jdu po konečném odložení příboru doprovodit Dášu na čerstvý vzduch, aby si mohla zakouřit jednu elektronickou cigaretu. Zde si také trochu aspoň provětráme a uklidníme ušní bubínky, které již hrozily prasknutím.

Dívám se skrz prosklenou stěnu na tu naši slavnou enklávu, jak se domlouvají rukama i gesty hluchoněmých, což tentokrát není neznalostí jazyka, nýbrž nepřekonatelnou akustickou barikádou. Je pravda, že nám později majitel umožnit sednout si k jinému stolu.

„Vidíš,“ povídám Dáše, „před měsícem to ještě byli pro nás úplně neznámí lidé, a teď jsme velmi dobří přátelé.“

„Nikoli,“ opravuje mě, „my nejsme jenom přátelé, my jsme už rodina.“

Ano, my jsme rodina. Česko-americká rodina, která bude v tomto hodování pokračovat v září. Ale v Praze, na svatbě naší malé Veroniky.

A s tím jsme se také rozloučili.

Poslední loučení.

Sobota 14. května.

Den poslední, den smutný, den balení.

Konečně do toho otevřeného kufru naházím všechny svoje svršky, ale musím ještě zavolat Verunku, protože měsíc bivakování v Delwynově pracovně znamenalo, že se některé naše doplňky mohly i navzájem vyměnit nebo pomíchat. Verunka to řeší jednoduše: všechno mi znovu vyhází a pouze už jenom moje věci pečlivě složí do kufru. Jejda, tam je najednou místa, teď se tam pohodlně vejdu nejen moje nové džíny, ale i nové boty. A ještě si může i Dáša něco přihodit.

Nejhorší na těchhle chvílích je to blbý čekání. Už se vám do ničeho nechce, nemá cenu začínat nějaké zbytečné akce, a navíc se vám rozlézá po těle taková podivná nervozita. Říká se tomu cestovní horečka.

Když naše Kát'a byla ještě malé dítě předškolního věku, chodila tak jako většina jejich vrstevníků do mateřské školky. Ať byla krutá zima nebo úmorná vedra, déšť, nevlídno, psi počasí, snad i kdyby tady již tehdy tajfuny řádily – tak během roku nikdy neonemocněla. Byla stále zdravá a den co den ji proto musela Dáša do té školky poctivě vodit. A přitom i Dáša by si potřebovala občas pár dní odpočinout, dodělat doma, co se normálně nestíhá. Jenom malou rýmičku, kašilek.

Nic.

Ale pravidelně, když byly tak dva dny před dovolenou, před placenou dovolenou, ulehla Kát'a s vysokými horečkami. Pak to bylo téměř rok co rok jako přes kopírák: dětská pohotovost, injekce pendeponu a nějaké prášky, často jen obyčejný acylpyrin. Auto jsme tenkrát ještě neměli, tak se muselo se vši opatrností vyjet vlakem nebo autobusem a – druhý den zázrak.

Kát'a byla opět zdravá jako řípa, což jí zase vydrželo po celý rok.

Většinou až do další dovolené.

Cestovní horečka v praxi.

A je to tady. Je odpoledne, náš odlet se blíží. Delwyn si půjčil stejnou dodávku, kterou nás tenkrát přivezl Mike, a my naposledy zamáváme domečku, lítostivě se rozloučíme se zahrádkou a vydáváme se sítí dálnic vstříc Los Angeles, vstříc mezinárodnímu letišti, kde na nás již čeká francouzský dopravní letoun, jež nás dopraví až do Paříže. Zatím.

Podávám si ruku s Delwynem a musím chvíli počkat, než se děvčata při loučení navzájem vypláčou. Konečně i já Verču objímám a utírám také malou slzičku. Pak už musíme všichni pokračovat v běžném rituálu. Odevzdat kufry, projít rámem a odebrat se vstříc své bráně. Jenže zde bylo ještě jedno vylepšení. Policisté dav ženoucí se ke svým nástupištím zadrželi a pouštěli je vpřed pouze po dvojicích. Uprostřed chodby stál psovod s poměrně velkým čoklem, který vás musel důkladně očichat, zdali nepřevážíte drogy či výbušniny, nevím. Když očichal mé džíny, podíval se na mne takovým omluvným pohledem, jako by chtěl říci: Promiň, kámo, je to moje práce. A závidět mi ji nemusíš, protože ani netušíš, co všechno musím během dne čuchat.

Podrbal bych ho i za ušima, ale člověk neví, jak by takový policejní pes reagoval...

Poslední zamávání Delwynovi a Veronice.

I do tohoto letadla jsme si museli vzít roušky. Předpis je předpis.

Jinak tě, milý čtenáři, již nebudu unavovat nudným popisem zpáteční cesty, která se od té minulé lišila pouze odečítáním času. Vyletěli jsme v sobotu navečer a v Paříži přistáli v neděli odpoledne. Celý den v hajzlu.

Snad jediným kladem byl Venkův skutečně diplomatický výkon, s kterým dokázal z jinak přísných letušek vyzískat pohárek jakési kořalky koňakového typu. V té dlouhé bezduché noci bodla.

Na letišti Charlese de Gaulla jsme si pro změnu trochu zaběhali, abychom našli a hlavně stihli náš spoj do Prahy. Bohudík vše dobře dopadlo a my jsme si nakonec ještě vystáli poměrně únavnou frontu a po nějakých zmatcích se konečně i nalodili.

Let do Prahy byla již brnkačka. Pokud máte za sebou pár transkontinentálních letů, tak vám tahle trasa připomíná spíše nějakou pouťovou atrakci. Než jsme se nadáli, je tady Praha. Vyzvednout kufry a jdeme před Terminál. Neštěstí Venko již dopředu zajistil pro nás i odvoz, takže se nemusíme vnucovat žádnému nenažranému taxikáři. I my se mezi sebou loučíme, co bylo, to bylo a nakonec vše jen dobré.

Domů nás veze jeden Venkův známý. Velmi slušný a ochotný člověk. Ptá se nás, co je nového ve Státech, neboť tam již deset let nebyl, a my se ptáme, co je nového doma, neb jsme tu nebyli měsíc, a dobře víme, co za tu dobu dokážou naše politické elity kolikrát vyvést.

Sjíždíme zvolna k městu, až se před námi odkryje nádherný pohled na Prahu. Máme v sobě sice stále zadřené pláže jižní Kalifornie, ale teď musíme uznat, že se díváme na nejkrásnější

město na světě. Není to jen naše zbožné přání, ale opíráme se i o anketu anglického magazínu Time Out. V té anketě Praha jednoznačně převládala nejen Řím, ale i Paříž a Benátky.

Je smutnou ironií, že musíme nejprve procestovat půl světa, abychom si konečně začali všimnout i krás naší matičky. Zatímco venku jako u vytržení fotografujeme každou polorozbořenou zeď, doma nás ani nenapadne zvednout hlavy z uspěchaných chodníků a prohlédnout si nově opravené domy, jejich průčelí a výzdobu. A to nemluvím jenom o Královské cestě či Pařížské třídě. Stačí se dnes projít i po Vinohradech, Vršovicích, Nuslích.

Ale upřímně, srdcem jsme už doma, avšak myšlenkami pořád ještě na zahrádce v Huntington Beach.

At' žije Praha!

At' žije Kalifornie!

A ještě tu máme epilóg – Kruh se uzavírá

Tady měl můj deník končit. Vy jste si, milí čtenáři, měli povzdychnout a případně i setřít malou slzičku (ti romantičtější), či coby cynici prohlásit, že to byla docela blbost. Nebudu se s vámi hádat, kdo má pravdu, protože ji mají samozřejmě ti první.

Tady měl Deník končit, jenže...

Jenže já původně předpokládal, že bude mít tak 30, maximálně 50 stránek. Avšak naše dramatické zážitky, různost, barevnost a někdy i překvapivá zvláštnost projížděných destinací mě občas donutily se trochu více rozepsat. Zrovna tak denní setkávání s místními lidmi nešlo jen tak opomenout. Vyvrátilo totiž mé přesvědčení, že se každý Američan musí hned prát. Je tomu spíše naopak. I při pohybu mimo domov je často běžné, že se na vás dokážou usmát i úplně cizí lidé a vůbec by jim nebylo nepříjemné, kdybyste s nimi zavedl něco přátelských řečí.

Proto jsem psal tento deník tak dlouho.

Vlastně až do té doby, kdy se ta, již v 19. kapitole oznamovaná česká svatba, stala skutečností.

Do Prahy dorazila nejen naše americká rodina, nýbrž i plno jejích přátel. Dalo by se říct, že kruh se konečně uzavřel. Někteří tu již byli a ti druzí byli mile překvapeni všudypřítomnou kulturou našeho národa. I oni nakonec uznali, že Praha je nejkrásnějším městem světa, a to pro mne znamená víc, než nějaká anketa britského časopisu. A nejen Praha, Venko s Katkou je vzali i na Hlubokou, a dokonce i na exkurzi do pivovaru Budvar. To aby viděli, odkud vlastně ta slavná značka Budweiser pochází.

A svatba?

Jako mladý muž jsem prožil svateb poměrně dost (samozřejmě že jsem byl přítomen i na té vlastní), dokonce jsme se s Dášou krátce zúčastnili i tradičního venkovského obřadu na Mallorce, ale tahle svatba, která se konala v dejvické restauraci U Matěje, byla nejkrásnější, nejlépe organizovaná, s výbornou atmosférou, doprovázená nejen slovem ale hlavně zpěvem herečky a zpěvačky Dáši Zázvůrkové. Dvojazyčná oddávací řeč pronesená Katunkou přímo oslňovala poetikou obou jazyků. Sedělo, jakožto i tančilo, zde plno krásných a veselých mladých lidí, zatímco pár moudrých a rozšafných seniorů vše spokojeně pozorovalo. Jídlo bylo skvělé, pití teklo proudem, a když se nad Dejvice snesla tmavá noc, přesunulo se celé osazenstvo do nejstaršího baru v Praze, do Obecního domu na náměstí Republiky.

A tam se to internacionálně rozjelo.

Více se o těchto dnech rozepisovat nebudu, protože za vše hovoří nejlépe přiložené fotografie.

Loučím se s vámi, milí čtenáři, ať už jste u nás doma nebo u vás za Velkou louží, a zase někdy na shledanou!

váš autor

Akce Budvar

Svatba století:

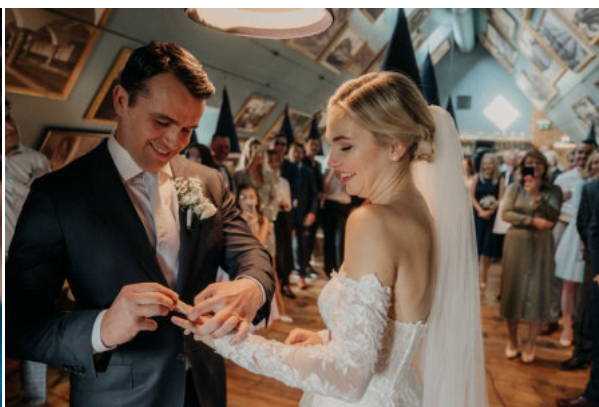
Nejlepší kamarádky

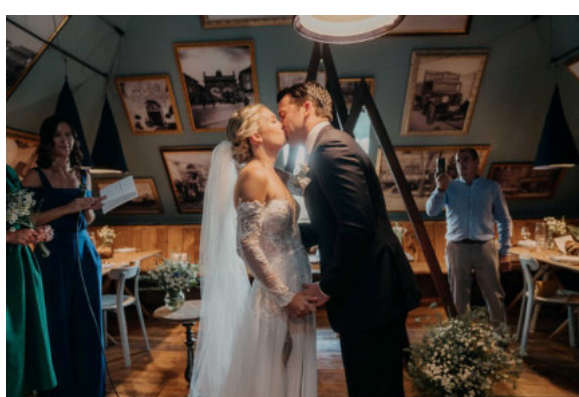
Otec předává nevěstu ženichovi

Katunka a její slavná oddávací řeč

Hlavně si nesplést prst...

Protokolární polibek

Na to se rádi napijeme

Hlavně aby ti to zůstalo, Delwyne

Samozřejmě musím být mezi prvními gratulanty

Dáša ovšem také

Fotka na památku

Spokojenost a dobrá nálada vládly vůkol

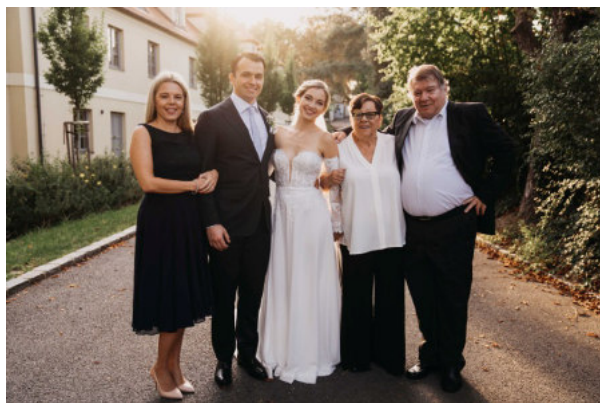
První novomanželský tanec

Mike a Katrin v sobě nezapřou bývalé přeborníky ve společenském tanci

Dobrou chuť!

Venkovní obrázky – tváře známé i neznámé

Co udělá pár českých piv. I ty kluci americký si začali vyskakovat.

Nevěsty současné i ty budoucí, zkrátka přebuchtíno.

Všichni účastníci svatby. Celkem slušnej oddíl...

Cesta před vámi je dlouhá. Hodně štěstí, děti...

© Textová a grafická část Deníku = já

Videa - Youtube

Fotografie = různě, napříč kolektivem

Grand kaňon - Venko

svatba - Kristyna Zuzová

(Ve II. části bylo nutno si vypomoci i několika obrázky z Googlu.)